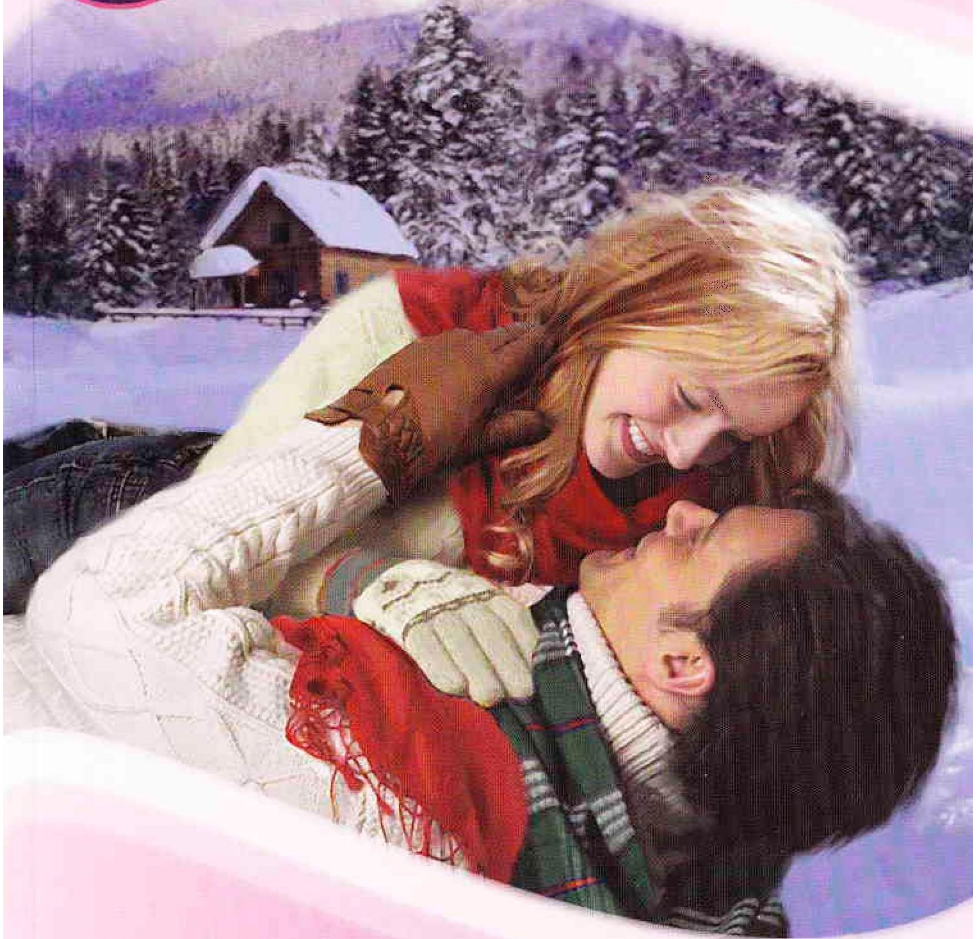
1 Roman Fiyatına 2 Roman

HARLEQUIN®
Romance

Kitap ve Tarama : Ginny

Düzenleme :Yuuki

Liz Fielding

MÜKEMMEL MELEK

2010/12 HQN RM-2

HARLEQUIN®
Romance

Kitap ve Tarama : Ginny
Düzenleme :Yuuki

Liz Fielding MÜKEMMEL MELEK

Lady Roseanne Napier altı yaşında anne ve babasını kaybettiği o korkunç olaydan bu yana büyükbabası tarafından dış dünyadan soyutlanarak yetiştirilmişti.Tüm zamanını hayır derneklerinin açılışında konuşma yapmak, yardım çağrılarına koşmakla geçiriyor, dolayısıyla gazetelerin manşetlerinde yer almak kaçınılmaz oluyordu.

Herhangi biri gibi yaşamak nasıl bir histi? Gerçek hayatta aşk var mıydı?

Tüm bu sorularına cevap ararken hayat onu aradığı cevaplarla karşı karşıya getirdi.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usül ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.
ISSN 2010-0205

HQN RM-2 2010/12
Fiyatı: 8,90 TL
Kıbrıs: 12,90 TL
Avrupa: 4,50 €

~ ROMANIN KARAKTERLERİ ~

Lady Roseanne Napier (Annie Rowland) :
Romanın kadın kahramanı

George Saxon :
Romanın erkek kahramanı

Xandra Saxon :
George Saxon'ın kızı

Hetty Saxon :
George Saxon'ın annesi

Büyükbaba George Saxon :
George Saxon'ın babası

Lydia Young :
Lady Rose Napier'in benzeri

Duke of Oldfield :
Lady Rose Napier'in büyükbabası

Rupert Devenish :
Lady Rose Napier'in nişanlısı

Dan Cartwright :
Xandra'nın (erkek) arkadaşı ve çiftlik sahibinin oğlu

~ ÖNSÖZ ~

Daily Chronicle, 19 Aralık 1988

MARKİ VE EŞİ İNSANİ YARDIM YOLUNDA ÖLDÜRÜLDÜ!

Aşklarıyla ulusun kalbini kazanan Marki St Ives ve eşi Markiz dün savaş bölgesi Mishona'daki mülteci kampına ulaştıklarında araçlarına açılan ateş sonucu öldüler. Şöför ile 'Susie's Friends' yardım vakfında çalışan bir kadın da hayatlarını kaybettiler.

Sayın Majesteleri Kraliçe, Marki'in babası Oldfield Dükü'ne ve öldürülen çiftin altı yaşındaki Lady Roseanne Napier'e başsağlığı mesajı gönderdi.

Doktorluk eğitimi almak için her türlü zorluğa göğüs geren St Ives Markizi Lady Susanne Napier evlendikten hemen sonra eşiyle birlikte uluslararası yardım derneğini kurmuştu.

Daily Chronicle, 24 Aralık 1988

ŞİMDİ ONUN AİLESİ BİZ OLMALIYIZ...

Altı yaşındaki Lady Roseanne Napier, öldürülen anne ve babası dün öğleden sonra toprağa verilirken büyükbabasının elini tutuyordu. Yas tutan Dük cenazede konuşurken "Şimdi onun ailesi biz olmalıyız..." dedi.

Daily Chronicle, 18 Aralık 1998

MÜKEMMEL MELEK

Bugün, Mishona'ya yardım götürürken öldürülen anne ve babasının onuncu yılında Lady Rose Napier annesinin adını taşıyan Susanne House Çocuk Bakımevinin açılışını yaptı. Açılışta Lady Rose, bakımevindeki çocuklar ve aileleriyle sohbet etti. "Genç yaşına rağmen son derece ilgili ve düşünceliydi," dedi hemşirelerden biri. "Mükemmel bir melek. Annesi onunla gurur duyardı."

Annesi bunu söyleyebilmek için burada değil, onun yerine biz elçilik ediyoruz.

Hepimiz seninle gurur duyuyoruz, Lady Rose.

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

ANNIE esnedi. Oda sıcaktı, yemeğin odaya yayılan kokusu midesini bulandırıyordu. Tek yapmak istediği başını önündeki masaya dayamak ve gözlerini kapayıp uyumaktı.

Keşke.

Uykuyu düşünebilmesi için önce hastaneyi ziyaret etmesi, sonra bir bağış yemeğinde Wagner dinleyerek üç saat geçirmesi gerekiyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun uykuya bu kadar yaklaşabiliyordu.

Her şeyi denemişti. Sakinleştirici bir banyo, lavantalı yastıklar, rahatlama teknikleri... Ama boşuna.

Beynini rahatlatmak sorun değildi. Onu uyanık tutan pek çok şeyi aklında tutmak zorunda olması da değildi. Hayatındaki her detayı hatırlayarak, gitmesi gereken yerleri ve zamanı takip eden yetenekli bir asistanı, yapacağı konuşmaları hazırlayan bir metin yazarı ve gazetelerde manşet olduğunda iyi gözükmesini sağlayan bir moda danışmanı vardı.

Sorun *buydu.*

Aklını meşgul edecek hiçbir şey yoktu. Kafası boştu. Hayatı gibi.

Bir dakika sonra dünyada acı çekmeye son vermek için birçok fedakârlıkta bulunan inanılmaz kişilerin önüne çıkacak ve onlarla konuşacaktı.

Bu kişiler daha çok iyilikte bulunmak üzere onun ilham veren konuşmasını dinlemeye gelmişlerdi. Basın mensupları da orada olacak, yaptıkları işlerin kayda değer olduğunu not etmek üzere onu dinleyeceklerdi.

Belki.

Sağ gözünün üzerini örterek hafif yan duran, yeşil kadifeden yapılmış tüylü şapkası belki de daha ön plana çıkacaktı.

Büyükbabasına pek çok kez anlatmaya çalıştığı gibi, yaptığı iş her şeylerini bir anda bırakarak savaş, açlık, felaket kurbanlarının yardımlarına koşan doktorlar, arama ekipleri, pilotlar, şoförler ve iletişim için çalışanlarından çok dergi ve gazetelerin baş sayfasında görünmeye odaklanmıştı.

Düşlerin gerçekleştirilmesine inanan büyükbabası için Rose'nin bu endişeleri yersizdi. Büyükbabasına göre bu sembolik bir ilişkiydi ve İngiliz moda endüstrisi de dâhil herkes onun halkın önünde olmasından yararlanacaktı.

Rose daha fazlasını yapmak, kapak kızı ve moda ikonu olmanın *ötesine geçmek* istiyordu. Anne ve babası da insanların kaybettiklerini geri almalarına yardım etmek için ön saflarda yer almışlardı ve o da onların izinden yürümek istiyordu.

Gündemde olmak onun elindeki tek yetenekti ve bunu iyi yapmak zorundaydı. Kürsüye çıkıp alkış tufanı koptuğu anda içinde sessiz bir çığlık yükseldi.

"Dostlarım..." diye başladı gürültü kesilirken. Durdu ve konukların tanıdık yüzlerine baktı. Derin bir nefes alıp gülümsedi. "Umarım sizlere bu şekilde seslenme hakkını kazanmışımdır..."

Büyükbabasının ısrarıyla Susie's Friends yardım derneğinin başına geçtiğinde on sekiz yaşındaydı. Yitirdiği annesinin düşlerini gerçekleştirmek için minik bir sebep.

On altı yaşında ölen bir çocuğun elini tutarken çekilmiş fotoğrafı basında yer aldığında genç kızlıktan bir gecede yıldızlığa terfi etmesi büyükbabasının ona sunduğu gerçeklerle oluşmuştu.

Ne kadar imkânsız gibi görünmüştü. Yardım etmeye çalıştığı insanların basının onu halkın malı ilan ettiğini görmelerini ne kadar olumsuz bulmuştu. Daha sonra büyükbabası bunu, annesinin açtığı yolda ilerlemek üzere kullanmasını istemişti.

On yıl sonra elliden fazla yardım derneği onu başkan ilan etmişti. Kaç kez gülümsemiş ve tokalaşmıştı? Yardım yemekleri, açılış geceleri?

Kaç çocuğun elini tutmuş, kaç bebeği kucağında sevmişti? Hiçbiri kendisinin olmayan.

Kendini 'İngiltere'deki en sevilen kadın' olarak görmesine rağmen anne ve babasının kaderini paylaşmamak için herkesten uzak bir baloncuğun içinde yaşıyor, korunuyordu. Sevilmek dokunulmamayı beraberinde getiriyordu.

Ama medya beslenmesi gereken aç bir hayvan gibiydi ve hikayeyi devam ettirmek gerekiyordu. Tabloyu bütünleyecek bir eş ve çocukların zamanı gelmişti. Ve büyükbabası bunu şansa bırakmaya niyetli değildi.

Veya ona.

Büyükbabasına göre kendisine uygun olmayan annesi gibi bir kadınla büyük bir aşk yaşayan ve onun düşlerinin yolunda ölmeye razı olan babası gibi erkek asla ona uygun olamazdı.

Onun yerine, büyükbabası Rose için Earley Vikontu Rupert Devenish'i uygun görmüş, Rose onun hayatına nasıl girdiğini fark etmemişti bile. Öylesine asil, zengin ve gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı ki Rose 'ideal koca' mağazasına gidip raftan onu alsa bu kadar mükemmel bir seçim yapmış olamazdı.

Öylesine mükemmeldi ki eğer çok dikkatli olmazsa bugünden itibaren altı ay sonra parmağında bir yüzük takıyor, bir sene sonra ise tüm dergilerin kapaklarında rüya elbiseyi giyiyor olacaktı. Bunu düşününce tuzağa düşmüş gibi ışıldayan avizenin üzerine doğru geldiğini sandı.

Tırnaklarını etine geçirerek bir yudum su aldı. Önünde duran yazılı metne aldırmadan tanıdık yüzlere bakarak gönlünden geçenler, anne ve babası, idealler ve fedakârlıklar hakkında konuştu.

Bir saat sonra işi bittiğinde otelin müdürü ona kapıya kadar eşlik ederken Annie "Harika bir yemekti, Bay Gordon. Küçük kızınız nasıl?" diye sordu.

"Çok daha iyi, teşekkür ederim, Lady Rose. Ona gönderdiğiniz kitapları görünce çok sevindi."

"Bana çok güzel bir not yazmış," dedi Rose elindeki pembe güle bakarak.

Bir kere bile olsa kendisine mor veya turuncu gibi farklı renkte çiçek sunulmasını çok isterdi. Onun adını taşıyan gülün bu çeşidi yardım toplantılarında özellikle kullanılıyor, satıştan edilen karın bir bölümü Susanne House'nin fonuna aktarılıyordu.

"Bunu benim için kızınıza verir misiniz?" Gülü adama uzattı.

"Teşekkürler efendim," adam utanarak gülü aldı. Annie adama sarılmak istedi. Ama onun yerine adamın koluna dokundu ve oradan ayrılmak için sabırsızlıkla kapıda bekleyen Rupert'e döndü.

Döndü ve kendisiyle burun buruna geldi.

Ya da yansımasıyla.

Duvarı kaplayan yan yana iki boy aynasında iki adet ince uzun boylu, sarı saçları dikkatle toplanmış, mavi gözlü kadın görünüyordu.

Annie kendisinin bir kopyası olduğunun yıllardır farkındaydı. Kendisiyle ilgili çıkan tüm haberleri, basın yansımalarını, dergi kapaklarını ajansın ona yollamasıyla her konuda bilgisi oluyordu. Bu kadının ona inanılmaz benzerliğinin fotoshop olduğunu düşünse de öyle değildi. Bu, neredeyse aynaya bakmak gibi bir şeydi.

Bir an için her ikisi de dondu kaldı. Tuhaf şeylerle başa çıkmaya alışkın olan Annie ilk atılımı yaptı.

"Ben bu yüzü biliyorum," dedi. Karşısındaki kadın için üzüldü. Kendi benzeriyle karşılaşmak pek profesyonel olmasa gerek diye düşündü. Gülümseyerek ekledi "Ama korkarım adınızı unuttum."

Onun duruşunu başarıyla kopyalayan kadın "Lydia Young, hanımefendi," dedi. Annie onunla tokalaşırken kadının elinin titrediğini fark etti. "Çok üzgünüm. Sizi temin ederim bu planlanmış değildi. Burada olacağınızdan haberim yoktu."

"Lütfen, sorun değil." Merak ederek sordu. "Sizin veya benim... burada katılacağımız bir etkinlik var mıydı?"

"Vardı. Bir ürün lansmanı." Lydia tuhaf bir tavırla omuzlarını silkti. "Yeni bir çay markası."

"Umarım güzeldir, ben lanse ettiğime göre."

"Şey... pahalı bir ürün," dedi Lydia rahatladığını belli eden bir gülümsemeyle. "Ben gidip şuradaki sütunun arkasında on dakika oturacağım. Fotoğrafçılar bizi beraber çıkarken görürlerse çok sevinirler ama bana bu reklâma değecek kadar ücret ödemiyorlar."

"Birlikte görülmemiz iyi olmaz," diyerek onayladı Annie. Yürümeye başladığında bir şey onu durdurdu. "Aslında, Lydia, benim yerime geçmek için ne kadar ücret istersin? Bir gün izin kullanmak isteyecek olursam?" diye sordu.

"Sizden bir şey talep etmem, Lady Rose," diye yanıtladı. Ona elinde tuttuğu gülü uzatarak ekledi. "Beni aramanız yeterli. Ne zaman isterseniz."

Bir dakika kadar birbirlerine baktılar, sonra Annie gülü kokladı ve "Bu güllerin kişilikleri yok gibi, değil mi? Kokuları yok, dikenleri yok..." dedi.

"Kasım ayında olduğumuzdan sanırım serada yetiştirilmişlerdir."

Aralarında ortak bir yön olduğunu düşündü Annie.

Kapıdan çoktan çıkmış olan Rupert neden geciktiğini anlamak için geriye baktı ve sabırsızlığını gizlemeyen bir tonla "Rose, gecikiyoruz.." dedi.

Her ikisi de Rupert'e baktılar. Annie'nin aklından geçenleri okuyormuş gibi Lydia 'bırak şu serseriyi' anlamında ona baktı.

"Bu akşam üç saat kadar Wagner dinlemeye ne dersin?" diye sormaya başladı ancak hemen vazgeçti. "Şaka yapıyordum. Bunun senin başına gelmesini istemem."

"Söylediklerimde ciddiydim." Lydia çantasından kartını çıkararak Annie'ye verdi. "Ne zaman isterseniz beni arayın."

Üç hafta sonra, basının nişanlandığını duyurmasıyla Annie Lydia'nın vermiş olduğu kartı çıkartıp numarayı tuşladı.

"Lydia Young.."

"Teklifin gerçek miydi?"

George Saxon California'da kumsaldaki evinin terasında yalın ayak kucağında diz üstü bilgisayarıyla otururken haftalardır kafasını kurcalayan problemden uzaklaşmak için internette İngiliz gazetelerine göz atmaya karar verdi.

Gözü gala gecesinden ayrılan bir çifte takıldı. Kadın uzun boyluydu. Açık sarı saçları toplanmıştı ve derin gamzeleri omuzlarını açıkta bırakan muhteşem elbisesinden belli oluyordu.

Ama esas dikkatini çeken o elbisenin içine girebilmek için kendini açlığa teslim etmiş olması değil, gözleriydi.

Kameraya gülümsemesine rağmen büyük mavi gözleri sanki doğrudan ona bakıyor ve yardım çağrısında bulunuyordu.

Çalışmakta olduğu dosyaya geri döndü. Zaman zaman tıkanıklık yaşadığında çalışmakta olduğu dosyadan çıkıp başka şeylere göz atmak iyi geliyordu. Ama bu sorun Şikago ofisini ve göl kıyısındaki dairesini geride bırakmasına sebep olmuştu. Noel öncesi partilerinin çılgın atmosferinden kaçıp sıcak ve sükûnet dolu kumsala kavuşmak istemişti.

Evde telefon çalmaya başladı. Muhasebecisi, avukatı veya ofisten biri olabilirdi. Yerinden kalkmadan telesekreterin yanıtlamasını bekledi. Konuşmak istediği kimse yoktu..

"George? Ben baban..."

Elbette, her kuralın bir istinası vardı.

Küçük kırmızı arabanın arkasına Lydia'nın gurur duyduğu eşyası olan çekme valizi yerleştiren Annie sürücü koltuğuna oturarak gerçek olduğuna inanmak ister gibi ellerini direksiyonun üzerinde gezdirdi.

Üç saat önce Lady Rose Napier yalnızca kadınların katılabildiği, her yıl düzenlenen Pink Ribbon yemeğine katılmak üzere Londra'daki otele yanındaki koruma görevlileriyle girmişti. İki saat sonra Lydia onun yerini almış ve on dakika önce kimse fark etmeden oteli terk etmişti.

Lydia şimdiye kadar çoktan özel jetle arkadaşı Lucy al-Katib'in tatil evi olan Bab el Sama'da bir hafta lüks bir tatil yapmak üzere yola çıkmış olmalıydı.

Oradayken yapması gereken ara sıra terasa çıkarak ve kumsalda gözükerek, gazetelerde aniden çıkan 'Düğün Çanları' başlıklı yazıdan sonra açıkta demirlemiş küçük teknelerde geniş mercekli kameralarıyla Rupert'le onu 'aşk yuvalarında' görüntülemeye çalışan paparazzilere fırsat vermesiydi.

Annie paparazzilerin mide bulantısı haplarını yanlarına aldıklarını ümit etti; çünkü epey beklemek zorunda kalacaklardı.

Gülümsedi. Büyükbabasına geleceğini düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu doğru değildi.

Anne ve babası öldükten sonra yaşadığı cam fanustan çıkıp bilinmeyen biri olarak yaşamak için bir haftası vardı. Onların yaptığı gibi gerçek hayatı tadacaktı. Kendisi olacaktı. Planlamış olduğu hiçbir şey yoktu. Günlerini gönlünce geçirecekti.

Kendisine bakmak için dikiz aynasını ayarladı. Peruk takmak veya saç rengini değiştirmek (internette birinin neler bulabileceği şaşırtıcıydı) konusunda kararsız kalmış, sonunda yirmi dört saat perukla yaşamanın ona göre olmadığına karar vermiş ve Lydia'nın ona verdiği bir ton koyu geçici saç boyasını denemek istemişti.

Ama bu zaman alacaktı. Onun yerine, bir çeşit isyan ve özgürlük hissine kapılıp makasla saçlarını kısacık kesmişti. Sonuç o kadar büyük bir şoktu ki Lydia'nın ona vermiş olduğu yün şapkayı kafasına geçirmişti.

Şapkayı kulaklarına kadar indirmiş ve kocaman gözlüklerini takmıştı. Gülümsedi. Özgürlük hissi başını döndürüyor, biraz da korkutuyordu. Daha önce hiç tek başına olmamıştı. Titremesini bastırmak için kaloriferi çalıştırdı.

Park yerinden çıkarken bunun korkutucu değil, teşvik edici olduğunu söyledi kendi kendine. Bariyere geldiğinde ilk engelle karşılaştı.

Lydia otopark biletini arabada bırakmıştı. Bileti makineden geçirdiğinde bariyer kalkmadı ve makine bileti iade etti.

Biletin tersini çevirerek aynı işlemi yaptığında yine olmadı. Arkasında uzanan kuyruktakilerin sabırsızlandıklarını anladı.

Görünmez olmak istemesi bir işe yaramayacaktı.

Bir saatten fazla bir süredir tek başınaydı ve hemen dikkatleri üzerine çekmeyi başarmıştı.

"Sorun nedir bayan?"

Annie dondu kaldı. Ama devamında Lady kelimesi gelmediği için başını kaldırıp baktığında, Noel Baba şapkasını takmış otopark görevlisinin ona baktığını gördü.

O an Annie görevlinin bayan kelimesini hitaptan çok beceriksizliğini tanımlayan bir aşağılama olarak kullandığını anladı.

"Şey... Bileti makineden geçirdim ama bir şey olmadı."

"Ödeme yaptınız mı?"

"Ödeme mi? Nereye?" diye sordu Annie.

Adam iç geçirdi. "Okumanız yok mu? Girişte kocaman bir duyuru var." Kaşlarını çatıp alçak bir sesle devam etti. "Buradan çıkmadan orada ödeme yapmalısınız." Annie dönüp bakınca ödeme makinesini gördü. Arkadaki arabaların korna sesleri iyice yükselmişti. Adam "Ne zaman olursa..." diyerek onunla dalga geçti.

Annie kendisine kızarak arabadan çıkıp ödeme makinesine gitti. Talimatları okuyarak biletini makineden geçirip ödemeyi yaptı.

Arabasına binmeden önce arkada bekleyenlerden özür diledi. Sonunda kaçabiliyordu.

Birkaç dakika sonra Noel alışverişine çıkmış veya şehrin aydınlatılmasını görmeye gelmiş, trafikle boğuşan binlerce kişiden biriydi.

Tanınmayan, görünmeyen olduğuna kanaat getirerek gözlüklerini çıkarıp sürücü koltuğuna bıraktı ve Londra'nın batısına ilerledi.

Zamanında çıkmasına rağmen Maybridge kavşağına vardığında kışın mavi gökyüzü yerini ufuktaki pembeliğe bırakmıştı. Burası fazla büyük olmayan, harika dükkânlarıyla nehir kenarında bir kasabaydı. Macerasına başlamak için iyi bir yer olduğunu düşünerek internette bulduğu motele doğru arabayı sürdü.

Geceyi burada geçirecek ve kısa özgürlüğünün tadını çıkarmak için neler yapabileceğine karar verecekti.

George Saxon sessizliğini korurken çenesi kasılmıştı.

"Başka kimse yapamaz," diye babası ısrar etti.

Hemşire gelerek serumu kontrol etti. "Bay Saxon'un rahat olması lazım. Neden annenizi eve götürmüyorsunuz? Bütün gün buradaydı."

"Hayır, ben burada kalacağım." Annesi babasının elini tuttu ve sıktı. "Birazdan dönerim."

Babası ona aldırmayarak gitmemesi için George'yi bileğinden yakaladı.

"Bana yapacağını söyle!"

"Panik yapma," dedi annesi sakin bir sesle. "George garajdaki işleri yoluna koyar. Seni düş kırıklığına uğratmaz."

Annesi söylediklerini desteklemesini isteyen bakışlarla bulunduğu yerden ona baktı.

"Elbette beni düş kırıklığına uğratacak," diye başladı babası. "Ellerinin kirlenmesine hiç tahammül edemezdi."

"Yeter!" diye sözünü kesti hemşire. George annesini beklemeden odadan çıkıp gitti.

Annesi onu bekleme odasında buldu. "Üzgünüm..."

"Onun yerine özür dileme!" George annesine termostan bir bardak çay doldurdu. "Böyle devam edemeyeceğinin farkındasın, değil mi?"

"Lütfen, George..." dedi annesi.

Bu sözcükler devamlı dönen pikap gibi çocukluğunda ve gençliğinde beyninde çınlayıp durmuştu.

"Ne yapılması gerekiyorsa ben hallederim. Belki de deniz kenarında bir yerde vakit geçirmenin zamanı gelmiştir." diye önerdi. Annesinin olumlu şeyler düşünmesini istiyordu.

Annesi başını salladı. "O zaman bir yıl içinde ölür."

"Böyle devam ederse zaten ölecek," diye yanıt verdi. Söylediklerinin annesini daha fazla üzmesini istemediğinden konuyu değiştirdi. "Burada tek başına rahat edebilecek misin? Bir şeyler yedin mi?"

"Acıkınca bir şeyler yerim," dedi annesi. Üzerine düşülmesini istemeyen bir tonla. Sonra George'nin koluna dokunarak "Eve geldi-

ğin için sana minnettarım. Babanın ne kadar inatçı olduğunu anlatmama gerek yok ama o da seni gördüğüne sevindi," diye ekledi.

Maybridge'e ulaştığında akşam trafiği başlamıştı bile. Trafiğe alışık olmadığından yol tabelalarını kaçırdı ve motele giden çıkışı geride bıraktığını sonradan fark etti.

Daha önce hiç yapmadığı halde içinden küfrederek onu motele götüreceğine inandığı bir yola girdi. On beş dakika sonra aydınlatılmamış yolda tamamen ters istikamette kendini bulduğunda yenilgiyi kabullenerek arabayı kenara çekti.

Moteli aramak için tekrar denemeye karar verdiğinde geri gitmek için hamle yaptı. Ancak arka tekerlekleri yolun kenarındaki çukura gömülmüştü.

Kurtulmak için son hızla gaza basmasına rağmen motordan korkunç bir ses geldi.

George garajın üzerinde asılı duran George Saxon ve Oğlu tabelasına bakmayı sürdürdü. Arabadan çıktığında içerideki ışığın yandığını fark etti. Besbelli babası bayıldığında panikle açık unutulmuştu.

Annesinin vermiş olduğu anahtarlarla yan kapıyı açtı. İçerde yalnızca iki araba vardı.

Yakınında duran eski Bentley babasının gözbebeğiydi. Düğünlerde kullanılan güzel arabanın fren ışıklarının yenilenmesi gerekiyordu.

Işığı açmak için uzandığında içeriden gelen sesi ve küfürü işitti.

"Kimse var mı?"

Yanıt gelmedi. Arabanın yanından dolaştığında arabanın kaputunun altından gözüken spor ayakkabı giyinmiş bir çift ayak dikkatini çekti.

Ayakların sahibinin dinlediği müziği bastırmak için sesini yükseltmeye gerek duymadan ayağıyla onun ayağını dürttü.

Ayaklar hareket etmeyi bıraktı.

Ardından uzun bir çift bacak ve ince bir vücut arabanın altından çıktı ve genç bir kızın yüzü belirdi.

"*Alexandra?*"

"*George?*" diye alaycı bir ses tonuyla taklit etti kız. "Büyükannem geleceğini söyledi ama ona inanmadım."

George nedenini ona sormak istedi ama başka bir şey denedi.

"Burada ne arıyorsun?" Ve, daha da önemlisi, annesi ona anahtarı verirken kızının burada olacağını neden söylememişti?

"Annem üçüncü kocasıyla balayında," diye yanıtladı. "Başka nereye gidebilirdim?" Sonra sırtüstü olmanın bir dezavantaj olduğunu hissetmiş gibi bacaklarından destek alarak ayağa kalktı. George kendini yaşlanmış hissetti.

"Bugünlerde herkes beni Xandra diye çağırıyor."

"Xandra," diye tekrarladı George. Kızına, anneannesinin adı verilmişti. Kadın, kızıyla beraber olduğu için George'yi duvara yaslamış silahla tehdit etmişti. George o sırada geçirdiği şoktan sadece gülmeyi başarabilmişti.

Orada olmasını onayladığını göstermesi bile kızının bir anda değişmesine sebep olabilirdi. Kızına göre hiçbir şeyi doğru yapamıyordu. Çok çabalamıştı. Onu çok seviyordu ama ikisi arasında daima bir sürtüşme vardı. Her ne kadar bunun için kızının annesini suçlamak istese de, onun suçu değildi. Kızının ona koşup gülüşler atacağı bir baba olmayı bilememişti.

"Annenin nerede olduğu beni ilgilendirmiyor. Ben neden okula gitmediğini ve burada olduğunu öğrenmek istiyorum."

Kızı omuzlarını silkti. "Uzaklaştırıldım."

"Uzaklaştırıldın mı?"

"Süresiz," diye yanıtladı. Sonra umursamaz bir tavırla omuzlarını tekrar silkerek "En azından, Noel'e kadar. Hiç önemli değil. Bana para ödeseler de gitmem zaten," diye ekledi.

"Bu biraz zor diyebilirim."

"Onlara yeni bir fen laboratuvarı sözü verirsen eminim fikirlerini değiştirirler."

"Demek seni geri almaları için onlara para ödemem gerekiyor," diye vurguladı George. "Annen bu konuda ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Sana söyledim. Kumsalın birinde telefonunu kapatmış, güneşleniyor."

"Beni arayabilirdin."

"Ya sonra? Her şeyi bırakıp Atlantik'i geçip babacılık oynamaya mı gelirdin? Senin umurunda mı?"

George dişlerini sıktı. Yine babasına benzemişti. Kucağına aldığı andan itibaren kalbini çalan çocuğuyla ilişki kurmayı beceremeyen, neredeyse hayatını mahvetmiş biri.

Kızı için her şeyi yapardı. Gerekirse ölürdü. Bir şey hariç, dişi tırnağıyla gerçekleştirdiği hayalinden vazgeçemezdi.

Sahip oldukları tüm servet, eski karısının yaşamayı seçtiği ev, kızının özel okul masrafları, hiçbir şey yaptığı seçimi haklı gösterememişti.

"Bir dakikalığına umurumda olduğunu farz edelim. Ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Kızının yüzü kızardı. "Önemli bir şey değil." George bekledi. "Müdürün arabasını düz kontak yaptım ve gezmeye çıktım. Hepsi bu."

Düz kontak mı?

Babasının şaşkın sessizliğinden cesaret alıp devam etti "Gerçekten. Warburton'un bu kadar kızacağını kim bilebilirdi?"

"Araba kullanmak için yaşın küçük!" dedi George. Sonra genç bir kadın gibi görünen kızına bakarak "Öyle değil mi?" diye sordu.

Kızı kaşlarını kaldırarak hesap yapması için ona baktı. Alexandra doğduğunda o on dokuz yaşındaydı. Gelecek Mayıs'ta on yedi yaşında olacaktı. Ehliyet almak için henüz altı ayı vardı.

"Bir araba çaldın, ehliyetin olmadığı halde onu sigortasız sürdün. Sana göre bu önemli bir şey değil mi?" Sesinin mümkün olduğu kadar doğal çıkmasına çalışmıştı.

Ona araba sürmeyi kimin öğrettiğini sormaya gerek duymadı. Ayakları pedala değer değmez onu direksiyonla baş başa bırakan

kişiyle aynı olmalıydı. Araba sürmek Saxon'ların geninde vardı. Babasına göre onların damarlarında motor yağı dolaşıyordu.

Bayan Warburton'un arabasını düz kontakla çalıştırdığına göre büyükbabası torununa yalnızca araba kullanmayı öğretmemişti.

"Bentley'in altında ne işin vardı?" diye sordu George ürpererek.

"Sadece kontrol ediyordum. Yeni fren lambaları lazım..." Telefon çalmaya başlayınca kızı onun üzerinden uzanarak duvardaki telefona cevap verdi. "George Saxon ve Torunu..."

Ne?

"Neredesiniz?" diye sordu eline kalem alarak. "Yalnız mısınız...? Tamam, arabada kalın..."

Duyduklarının etkisinden yavaşça kurtulurken kızının elinden telefonu almaya çabaladı ama başaramadı.

"On dakika içerisinde orada olacağız." Ahizeyi yerine koydu. "Tek başına bir kadın Longbourne Caddesi'nde yolda kalmış. Ona gidip onu alacağımızı söyledim," diye açıkladı.

"Söylediklerini duydum. Tam olarak bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu George kızgınlıkla.

"Arabayı çekmek için kamyonete bineceğiz, sürmeye başlayacağız..."

"Burada arabayı tamir edebilecek biri yok."

"Sen varsın. *Ben* varım. Büyükbabam motorda senin kadar iyi olduğumu söylüyor."

"O kadını geri ara. Ona başka birisini göndereceğimizi söyle," dedi George, telefon rehberini eline alarak.

"Numarasını almadım."

"Önemli değil. Önemli olan yardımına birisinin koşması," diyerek rehberdeki başka bir garajın numarasını çevirmeye başladı. Numara iki kez çalmıştı ki kamyonetin kapısının kapandığını ve motorun çalıştığını duydu.

Karşı taraf cevapladığında açık kalan kapıdan kamyonetin ışıklarını seçebiliyordu. Son hızla telefonu kapatıp bağırdı. "Kapat şu motoru!"

Anahtara uzandığında kızı kamyoneti hareket ettirmişti bile.

"Alexandra! Sakın buna cesaret edeyim deme!" Kamyonetle birlikte koşmaya başladı.

"Burası büyükbabamın iş yeri," dedi gaza daha fazla basarak. George koşmaya devam etti. "Kapatmana izin vermeyeceğim." Sonra yavaşlayarak durdu ve ona döndü. "Ben arabaları, motorları seviyorum. Burayı ben işleteceğim ve bir rallici olacağım..."

"Ne?"

"Büyükbabam bana sponsor olacak."

"Sen on altı yaşındasın." George onu araba tamircisi olacağına mı, yoksa rallilere katılacağı açıklamasına mı dehşete düşsün karar verememişti. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Kelimeler ağzından çıkarken babasının sesi kulaklarında çınladı. *"Daha on üç yaşındasın oğlum. Kafan saçmalıklarla dolu. Ne istediğini bilmiyorsun..."*

George üniversite formlarını doldururken bile bunları söylemeye devam etmişti. Babasından maddi hiçbir destek alamayacağını biliyordu.

Her 'saçmalığı' dünyanın dört bir yanında uygulanmaya devam ederken bile babası George'ye yanıldığını söyleyip duruyordu.

"Kenara geç," dedi kızına.

Xandra inatla direksiyonu bırakmadı. "Ne yapacaksın?"

"Kadının birini ıssız bir yolda uzun süredir beklettiğin için başka bir seçeneğim kalmadı. Onu kurtarmana izin vereceğim."

"Benim mi?"

"Evet. Ama bu hafta yeterince ceza aldın. Kamyoneti ben süreceğim."

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

ANNIE üzerinde sarı ışıklar yanıp sönen çekiciyi görünce rahat bir nefes aldı. Çekici onun arabasının önüne park etti.

Hızla giden bir kamyonetin ona çarpmasına ramak kaldığını görünce dışarı çıkmıştı, kapıya dayanmış soğuktan titriyordu.

Sürücü elindeki fenerle kamyonetten çıkıp arabayı aydınlatınca kollarıyla gözlerine siper yaptı.

"George Saxon," diye kendini tanıttı şövalyesi. Feneri alçaltarak ona sordu "İyi misiniz?"

"E... evet," diye yanıtlamayı başardı Annie dişleri birbirine vurarak. Adamın yüzünü göremiyordu ama sesinde sabırsız bir ton vardı. "Hayır değilim, bir kamyon sürücüsü yüzünden neredeyse arabanın önü gidecekti."

"Dörtlülerinizi yakmanız gerekirdi. Yandaki ışıklar yetersiz kalıyor," dedi adam duygusuzca.

"Hız yapmıyor olsaydı beni görebilirdi," diye yanıtladı Annie. Sorumlusu kendisiymiş gibi konuşmasından hoşlanmamıştı.

"Buradaki hız limiti ulusal limitle aynıdır. Saatte yetmiş kilometre," diye ekledi adam onun bilmediğini düşünerek.

"İşaretleri gördüm. Aptallık belki de ama üst limit olduğunu sandım," dedi Annie parlayarak.

"Doğru ama diğer insanlar aptalca hareket ediyor diye sizin de onlara uymanız gerekmez."

Önce otopark görevlisi, şimdi de araba tamircisi. Alnında aptal yazan bir dövme varmış gibi adamların kendisiyle bu şekilde konuşmaları onu usandırmıştı.

Aslında, Bab el Sama'da güneşlenmek yerine dondurucu Aralık soğuğunda İngiltere'nin bir kasabasında dolaşıyor olmasına bakılırsa haklı olabilirlerdi.

"Peki, sorun nedir?" diye sordu George arabayı göstererek.

"Bu sizin işiniz sanıyordum," diye yanıtladı Annie. Bir gün içinde erkeklerden yeterince aşağılama duymuştu.

"Tamam, temel şeylerden yola çıkalım," dedi adam iletişim kurmaya gayret ederek. "Benzininiz mi bitti?"

"Siz beni ne sanıyorsunuz?"

"Anlamaya çalışıyorum," dedi George, her türlü aptallığı görmüş bir adamın yüz ifadesiyle. Sonra biraz daha nazikçe "Belki de bana tam olarak ne olduğunu anlatırsanız oradan başlayabiliriz."

Bu, Annie için yeterli bir ateşkes duyurusuydu. Kazayı atlatmanın şokundan ve soğuktan birbirine vuran dişlerinin arasından anlatmaya çalıştı. "Be... Ben yanlış yola girdim ve d...dön..."

Konuşması gevelemeye dönüşürken ayaklarının dolandığını hissetti ve tutunacak bir yer aradı. Sarıldığı ve hissettiği ilk şey George Saxon ve deri ceketiydi. George Saxon onu tuttuğunda adamın kaskatı kesilmiş olduğunu hissetti. Annie nefes almakta zorlanıyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu bir dakika sonra.

Yanağı, burnu ve elleri onun göğsüne dayanmışken cevap veremiyordu.

Ama onun sıcak nefesini yüzünde hissedince ve kollarının onu tuttuğunu fark edince fazla kötü bir şey olmadığını anladı.

Tanımadığı bir adama hiç bu kadar yakın olduğunu hatırlamıyordu. Dolayısıyla iyi olup olmadığını anlayamadı. Adam geriye çekilip onun iyi olup olmadığına kendisi bakmaya başladığında hala ne cevap vereceğini bilemiyordu.

"Sanırım," dedi hızla kendini toparlamaya çalışarak. Ayakları üzerine ağırlık vermeye çalışarak yavaşça kendini çekti.

"Arabadan daha iyi durumdayım diyebilirim."

George ona bakmaya devam etti. Annie'nin alışık olduğu bakışlarla değil, daha çok anlamaya çalışır gibi. Sonunda Annie onun ceketini bırakıp doğruldu ve gözlüklerini düzeltti.

"Ka.. karanlıktı," diye kekeledi. "Ve çiftliğin kapısına doğru geriye gittiğimde bi.. biraz daha boşluk var sandım." Biraz düşününce bunun garip kaçtığını anladı. "Aslında epey boşluk vardı. Bu giriş iyi anlaşılmıyor," diye ekledi. Onun sıcak bedeniyle ısınmış deri ceketinin kokusundan, göğsünden, geniş omuzlarından, güçlü ellerinden uzaklaşmaya çabalayarak.

"Bir traktör için yeterince boşluk var," diye yanıtladı George ellerini Annie'den çekip aralarına mesafe koyarak. "Çiftçi harita okuyamayan kadınlara dönüş yeri ayarlamak için çalışmıyor."

"Ben.." Annie haritaya bakmadığını söylemek istemedi. Zaten adam onun aptal olduğunu düşünüyordu; bunu teyit edecek bir şey söylemenin anlamı yoktu. "Hayır, şey.. Geriye aldığımda arabanın altı bir şeye çarptı. Kurtulmaya çalışırken gürültü yaptı ve.." Annie omuz silkti.

"Ve ne?" diye ısrar etti George.

"Ve hiçbir şey," diye parladı Annie. "Araba yürümedi." Elleriyle kollarını ovuşturarak "Tamir edebilir misiniz?" diye sordu.

"Burada olmaz."

"Öyle mi?"

"Gel," diyerek Annie'yi kolundan tutarak kamyonetin arka koltuğuna binmesine yardım etti. "Arabayı çekiciye bağlarken sizi tehlikeden uzak tutalım."

Çekicinin içindeki ışık yandığında Annie onu daha iyi görebildi. Tahminin tersine deri ceketinin altına işçi tulumu değil, açık renk güzel kesimli kumaş pantolon giyinmişti. Ayağında pahalı bir çift ayakkabı vardı. George Saxon'un yolun kenarında çalışmaya niyeti olmadığı anlaşılıyordu.

Yüzündeki ifade düşüncelerini ele vermiş olsa gerek ki adam elindeki feneri Annie'nin arkasında işçi tulumuyla arabayı bağlamaya çalışan ince uzun kişiye doğru tuttu.
"Tamirci o," diye açıkladı sesinde alaycı bir ifadeyle. Gölgede kalan yüzü sesinin tonuyla uyum içindeydi. "Ben yalnızca çekiciyi getirdim."
Bir kadın mı? Annie şaşırdı. George arkaya bakıp "Nasıl gidiyor?" diye sordu.
"İki dakika sonra bitiyor.."
Ses genç bir kıza aitti. Nefes nefeseydi. Annie dönüp baktığında onun zorlandığını gördü.
"Sanırım yardıma ihtiyacı var."
George kızının zorla yardım etmek istediği kadından rahatsız olmuş gibi ona baktı.
"Ben sadece çekiciyi sürüyorum," dedi. Sonra feneri Annie'ye vererek, "Ama yardım etmek isterseniz sizi durdurmayayım."
"Oldu, tamamdır," diye seslendi o sırada genç kız.
George omuz silkti. "Boşuna endişelendiniz."
"Emin misin?" Annie genç kıza seslenirken gözlerini George'den ayırmadı. Tıpkı bir bakışıyla tüm sınıfı susturmayı başaran öğretmeni Bayan Henderson gibi. Belki de ona benzemesinin nedeni yün şapkası ve gözlükleriydi.
Bayan Henderson Annie'nin kemik yapısına ve güzelliğine sahip olmadığı gibi aynı zamanda asla Annie gibi güzel kokmuyordu.
"İşim bitti," dedi Xandra.
"Mutlu oldunuz mu?" diye sordu George.
Kadın başıyla onaylamadan önce George'ye uzun bir dakika baktı ve koltuğuna yerleşti. Asillerin yaptığı gibi George'nin kapıyı arkasından kapaması için dışarıda bırakmıştı.
"Emrinizdeyim," diye homurdandı kızının yanına giderken.
"Neden öyle bir şey söyledin ona?" diye tısladı kızı.
Nedeninden emin değildi. Bayan Henderson'dan başka tek bir bakışla onu sindirebilecek bir kadın tanımamıştı.
"Hadi gidelim," dedi, kızını duymamış gibi yaparak.

Kamyonete bindiklerinde motoru çalıştırıp arabayı kontrol etmek için aynadan yola baktığında yolcusunun kocaman gözleriyle karşılaştı.

"Sizi bir yere bırakalım mı?" diye sordu George. Ondan kurtulup arabayı Longbourne Garajı'na çekmeyi planlıyordu.

"Hayır.. Arabam olmadan bir yere gidemem.."

"Bu akşam tamir olmaz. Buralarda yaşamıyor musunuz?"

"Hayır. Ben... tatildeyim. Tura çıkmıştım."

"Kendi başınıza mı? Aralık'ta?"

"Bunun neresi yanlış?"

Hem de çok, diye düşündü George ama onu ilgilendirmezdi. "Nasıl isterseniz. Aslında kışın Maybridge benim için bir tatil yeri olmazdı."

"Noel pazarı için birçok kişi geliyor. Bu hafta sonu kuruluyor, ben gideceğim," dedi Xandra.

Tüm bunların üzerine bir de Noel mi? Daha kötüsü olabilir miydi? Xandra'ya dönüp "Hiçbir yere gidemezsin. Cezalısın," dedi. Sonra aynaya bakmadan Annie'ye, "Bu akşam nerede kalacaksınız?" diye sordu.

"Bir yer ayırtmamıştım. Yolun üzerindeki motele gidiyordum."

"Buradan oraya gitmek için otobana çıkıp geri dönmemiz gerekiyor," dedi Xandra babası birşey söyleyemeden. Arabayı Longbourne Garajı'na götürmeyi planladığını anlamış gibiydi. "Arabasının tamirinin ne kadar süreceğini anladıktan sonra bayanı moteline köyün içinden geçerek götürmek daha akıllıca olacak."

Yanıt beklemeden arkasına dönerek "Kusura bakmayın, ben Xandra Saxon," diye Annie'ye kendini tanıttı.

Annie kendisiyle aynı safta yer alan kızın gülümsemesiyle biraz rahatladı.

"Merhaba, Xandra. Ben R.. Ro.."

Rose Napier olmadığını hatırladığında dili dolanmaya başlamıştı.

"Ro..oowland," diye devam etti aklına gelen ilk isimle. "Annie Rowland," diye bitirdi daha emin bir tonla.

Lydia ona ismini kullanmasını söylemişti ama dadısının ismi daha tanıdık gelmişti. Annesi onu Annie diye çağırırdı ama büyükba-

bası onaylamadığından evdeki diğer kişilerden kimse ona böyle seslenmezdi.

"Ro..oowland mı?" George onu taklit etti. Aynaya baktığında Annie'nin gözleriyle karşılaştı.

"Annie deseniz olur," dedi. Adamla kızın soyadlarının aynı olduğunu farkedince Xandra'ya dönüp "Siz akraba mısınız?" diye sordu.

"Pek değil, gördüğünüz gibi," diye baştan savar bir şekilde yanıtladı Xandra. "Annem evlilik konusunda kariyer yapmıştır. George doğum kağıtlarımda yanlışlık yapılmasın diye *sırtına tüfek* dayanmış sıradaki ilk kişiydi.."

"Topla kendini, Xandra," dedi George sözünü keserek.

Bu adam kızın babası mıydı? Gördüğü kadarıyla babasının küçük kızı gibi davranmıyordu hiç.

Ama Annie baba-kız ilişkisi hakkında ne bilebilirdi? Tek hatırlayabildiği babasının varlığında ne kadar mutlu, kollarında ne kadar güvende hissettiğiydi. Eğer babası yaşasaydı kendisi de zor bir genç kız olur muydu?

Büyükbabası tarafından pamuklara sarılıp herkesten uzak tutulan biri olmayacağı açıktı. Okula gidip kendi yaşındaki çocuklarla arkadaş olurdu. Ülkedeki herkesin gözü üstünde olmadan aşık olabilir veya aşktan vazgeçebilirdi. Kaçamayacağı spot ışıklarının altına girmezdi.

"Arkası yeterince sıcak mı?" diye sordu George Saxon.

"Evet. Teşekkür ederim."

Kamyonetin kaloriferi sıcaklık sağlıyordu. Üstelik soğuk cazibesine rağmen adam Annie'yi sendelemeden tutmuştu. Şimdi arka koltukta kendini onun kollarından daha güvende hissediyordu. Elbette Annie'nin normalde seyahat edişi böyleydi. Kendisi arkada, erkek sürücü önde.

Her şeyden kaçmaya çalıştığı halde önünde oturan ve kontrolü elinde tutan adama kenetlenmişti gözleri.

Yıllar içinde erkeklerin enseleri konusunda uzman olmuştu. Şöförler, koruma görevlileri...

George Saxon'un ensesinin içlerinden en iyisi olduğuna karar verdi. Güçlü, dik ve aynı hizada kesilmiş koyu renk saçları vardı. Yumuşak kahverengi deri ceketin oturduğu geniş omuzlar da aynı övgüye layıktı. Ne yazık ki bunlara uyan davranışlara sahip değildi.

Yoksa Annie'nin gözden kaçırdığı bir şey mi vardı?

Rupert'in davranışları nazik ve mükemmeldi. Annie onun tepki göstermesi için bazen dişlerini sıkar, içinden garip şeyler yapmak gelirdi. Ama George Saxon'un elleri de gözleri gibi incelikten uzaktı.

Elleri kendinden emindi. Annie düşerken onu tuttuğunda bile göğüslerinin üzerinden onu kavrayan elleri hissedebiliyordu.

Bir centilmen olmasa da, gerçekti – korkulacak derecede.

Annie'nin George Saxon'un ona neler hissettirdiği ile ilgili duygularını düşünmeye daha fazla fırsatı olmadı. Çekici önünde büyük bir avlusu bulunan ve George Saxon ve Oğlu yazan büyük garajın bulunduğu yola girdi.

Solmuş ve boyaları dökülmüş garajın ihmal edilmiş görüntüsü bu adama uymuyordu. Nezaketten uzak olabilirdi ama adamdaki hayvansı çekicilik Annie'nin vücudunun harekete geçmesine neden oluyordu.

Xandra çekiciden inerek kapıları açtı. Babası arabayı garaja sokarken o halatı çözü. George "İleride müşteri bekleme odası ve içecekler var," dedi. Annie çekiciden inip yürümeye başladığında onu çağırdığını işitti. "Annie!"

Annie durdu. Ona dönmeden önce derin bir nefes aldı.

"Bay, Saxon?" dedi nazik bir şekilde.

"Kahrolası kapıyı kapa!"

Annie gözlerini kırptı.

Kimse onunla bu şekilde konuşmamış, sesini yükseltmemişti.

Annie'nin kımıldamadığını görünce "Bir ara," dedi.

Kendisi için kapıların açılıp kapanmasına alışık olan Annie çekiciden inerken pek düşünmemişti.

Kendi kendine herhangi biri gibi olmak istediğini, kendisine herhangi bir kadın gibi davranılmasını istediğini hatırlattı. Bu gerçekten bir eğitim olacaktı.

Dönüp kapıyı kapadı. Teşekkür beklediyse de bunu alamadı.

"George'yi umursama," dedi Xandra babası arabayı park ederken. "Burada olmak istemediği için acısını senden çıkartıyor."

"İstemiyor mu...? Neden? O 've Oğlu' değil mi?"

Xandra güldü. "Yanlış nesil. Ve Oğlu aslında büyükbabam oluyor ama o hastanede. Kalp krizi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Şimdi nasıl?"

"Ben başa geçene kadar garajı işletecek kadar iyi değil," dedi. Gözyaşlarının akmaması için gözlerini kırparak omuz silkti ve başını kaldırdı. "Özür dilerim. Aile sorunları. Şimdi arabana bakayım."

Aralarındaki gerilimden kafası karışan ve yapacak bir şey bulamayan Annie, "Baban bekleme odasından söz etmişti." dedi.

"Tanrı aşkına. Orada donarsın. İçecek makinesi de uzun süredir çalışmıyor." Xandra cebinden bir anahtar çıkarıp Annie'ye uzattı. "İçeri gir, orası sıcaktır. Kendini evinde farz et. Su ısıtıcısının yanında çay ve kahve var. Süt dolapta." Annie'nin hâlâ yanında durduğunu görünce "Merak etme. Sorun neyse hemen anlarız" dedi.

"Emin misin?" diye sordu Annie.

"Genç olabilirim ama ne yaptığımı biliyorum."

"Evet... Ben içeri girmeyi kastetmiştim."

"Büyükannem burada olsaydı seni davet ederdi," dedi babası onların yanına geldiğinde.

Parlak ışıkta George Saxon'un yüzündeki tehlikeli gölgeler yok olmuştu ama hala sert görünüyordu. Sert kemik yapısını örtecek bir yumuşaklık yoktu. Ama şehvet akan dolgun alt dudağı Annie'nin ilgisini çekti.

"Burada olmaman gerekiyor," dedi.

"Gidiyorum..." Boğazını temizleyerek, "Sizin için bir şeyler hazırlamamı ister misiniz?" diye sordu.

George Saxon kaşlarını çattı.

Annie elindeki anahtarı gösterdi. "Çay veya kahve?"

Annie bir an onun içeri girmeyip yanlarında kalmasını isteyeceğini sandı. Sonra omuz silkerek "Kahve. Eğer varsa," dedi.

"Xandra, ya sen?"

"Fark etmez," dedi genç kız arabanın altına girerek. Onları umursamıyormuş gibiydi. Annie bahçeyi geçip taş evin arka kapısından içeri girdi.

İçeriye girişteki ilk oda çizmelerin, botların ve iş elbiselerinin bulunduğu, eve girmeden giysilerin değiştirilebileceği bir yerdi. Annie devam edip mutfağa vardığında eski bir ocağın ısıttığı sıcak ortamı hissetti.

Su ısıtıcısını doldurdu ve kaynaması için ocağın üzerine yerleştirdi.

Burası mutfaktan çok büyükbabasının Warwickshire'deki çiftlik evindeki odalara benziyordu.

Babasıyla ilgili son hatırladığı şey oradaki kiracılarla görüşmeye gitmeleriydi. Babası tanıdıklarıyla sohbet ederken ona şekerleme ve gazoz vermişlerdi. Annie yavru kedilerle oynamış, tavukları beslemiş, eve götürmek için taze yumurta almıştı. Çocuk olabilmişti.

Geniş masada elini gezdirip içi mutfak malzemesiyle dolu dolaba baktı. Gözlerine dolan yaşlarla savaşırken William Morris koltuklara, oturmaktan kenarları aşınmış deri sandalyelere göz attı. Koltukların birinde büyük turuncu bir kedi oturuyordu.

Koltuğun bir yanında araba dergileri, diğer yanında ise örgü için yün ve şişler vardı. Aga marka ocağın yanında bir köpek minderi vardı ama sahibi ortalarda görünmüyordu.

Annie kedinin ellerini koklamasını bekledi. Onu okşamaya başladığında kediden mutluluğunu gösteren gürültülü bir mırlama yükseldi. Burası onun Londra'daki evinin son moda döşenmiş mutfağının tamamen tersiydi. 1950'lerde kalmış gibiydi. Bugüne ait olduğunu gösteren iki şey, üzerindeki cilası çatlamış buzdolabıyla minik televizyondu.

Eski tip lavabonun içinde Xandra'yı bekleyen kirli bulaşıklar vardı. Bulaşık makinesinin henüz Saxon ailesine uğramadığı ortadaydı.

Bugünlerde ev işine vakit ayıramıyordu ancak küçüklüğünde sandalyenin üzerine çıkıp bulaşıkları yıkar, aşçının yemek yapmasına yardım ederdi. Hâlâ kimse olmadığı zamanlarda çocukluğunun geçtiği eve gidip mutfağa kaçıp saklanıyordu.

Burada tanınmasına imkân olmadığı için yün şapkasını çıkarıp kısa saçlarını havalandırdı. Ne kadar hafif hissediyordu. Sonra ceketini çıkararak astı ve ellerine bulaşık eldivenlerini giyerek bulaşıkları yıkamaya girişti.

Bulaşık yıkamak normal hayatın bir parçasıydı. İşini bitirip tezgahı temizlediğinde kendi kendine gülümsedi. Bu akşam bunu yapmayı beklemiyordu ama maceranın bir bölümü olduğuna sevindi.

Arka kapının açıldığını duyduğunda tüm bulaşıklar bitirmiş, Xandra ve kendisi için büyük bir demlik çay, George için bir fincan kahve hazırlamıştı.

Xandra mutfağın kapısına geldiğinde durdu. Annie'nin çay ve kahveyi masaya koyduğunu görünce şaşırdı. "Genelde ben poşet çay yaparım," dedi. Temiz lavaboya baktığında ise gözleri büyüdü. "Bulaşıkları da mı yıkadın?"

"Kendimi evimde hissetmemi söylemiştin," dedi Annie.

Xandra bir an düşündü ve gülümsedi. "Harikasın. Büyükannem gelmeden onları halledecektim."

Kimse ona daha önce böyle hitap etmemişti.

"Önemli değil," dedi Annie ellerini yıkayan Xandra'ya. "Büyükannen hastanede büyükbabanın yanında sanırım."

Xandra cevaplayamadan George Saxon dışarıdaki soğuk havayla birlikte içeri girdi.

Bir an durarak Annie'ye baktı. Ya da saçlarına. Annie şapkasını çıkardığı için pişman olmuştu ama artık geçti.

"Xandra sana söyledi mi?" dedi gözlerini Annie'den zorlukla kaçırarak.

"Bana ne söyleyecek?"

"Şaftını kırmış olduğunu."

"Hayır," dedi Annie keskin bir tonla. Bu adamın kabalığından bıkmıştı. Bir beyefendi bir bayanın saçları kötü görünüyorsa dehşetle bakmak yerine görmezden gelmeliydi. "O delikte bileğime güç verdiğimi biliyorum ama anatomi okuduğumdan bu yana bazı şeyler değişmediyse benim şaftım yok."

Xandra bunu duyunca çayını püskürterek güldü. Babası ona onaylamayan bir bakış attı.

"Arabanın direksiyonunun çalışmasını sağlayan şaftı kırmışsın," dedi George onun tekrar başka bir anlam çıkarmasına izin vermeden. "Yenisinin takılması gerekecek."

"Şaftın ne olduğunu bilseydim sanırım endişelenirdim. Tamir etmek ne kadar sürecek?" diye sordu.

George omuz silkti. "Yarın sabah bazı yerleri arayıp bu acil durumla ilgilenip ilgilenemeyeceklerini öğrenmem gerekecek."

Annie onun söylediklerini duymuş olmasına rağmen anlamakta zorluk çekiyordu.

"Neden?" diye sordu sonunda.

George gri gözleriyle aklını kaçırmış gibi ona baktı.

"Herhalde tamir edilsin istersin."

"Elbette istiyorum. O yüzden sizi aradım. Burası garaj değil mi? O zaman arabamı tamir edin."

"Üzgünüm ama bu imkânsız."

"Üzgünmüş gibi görünmüyorsun."

"Değil. Büyükbabam hastanede çaresiz bir halde yatarken o yüz yıldır ailenin olan garajı kapatacak."

"Öyle mi?" Annie gözlerini ondan kaçırmadan baktı. "Bu pek hoş değil."

George ona baktı. Annie onun gözlerinin çevresindeki gülmekten kaynaklanan kırışıkları görebiliyordu.

"California'dan buraya bunun için geldi," dedi kızı. George yanıtlama gereğini duymamıştı.

"California mı?" Göz çevresindeki kırışıklıkların sebebi şimdi anlaşılıyordu. Gülmek yerine güneşte gözlerini kısıyor olmalıydı. "Ne kadar ilginç. California'da ne yapıyorsunuz, Bay Saxon?"

Annie'nin hayatı insanlara sorular sormak, onların konuşmasını ve kabuklarından çıkmasını sağlamakla geçiyordu.

George Saxon bunun Annie'yi ilgilendirmediğini hatırlatır gibi kaşlarını kaldırdı. Aslında gerçekten ilgilendirmemeliydi. Ama kızı soruyu yanıtlamakta gecikmedi.

"Anneme göre George günlerini kumsalda geçiren bir serseri."

"Annen haklı mı?" diye sordu Annie.

"İstemezse işe gitmiyor. Denizin yanında yaşıyor..."

Annie George'ye bakıp konuşuyor olsa da kızı onun yerine cevap veriyordu. Annie elini kaldırıp Xandra'yı susturdu. George'nin cevap vermesini bekliyordu.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

"KORKARIM şansına telefonunu kızım yanıtladı," dedi George daha fazla açıklama gereği duymadan. "Telefonu ilk ben yanıtlamış olsaydım sana başka bir garajı aramanı önerirdim."

"Anlıyorum. O zaman neden başka bir garajı arayıp beni almalarını istemedin?" diye sordu Annie. Gerçekten şaşırmıştı.

"Uzun sürerdi ve tek başınaydın..." gerisini getirmedi.

Ama Annie devam etmek istiyordu.

"Ah, *anladım*. Sen günlerini kumsalda geçiren serseri bir beyefendisin."

"Buna pek güvenme," dedi George.

Annie normalde bunu yapmazdı ama bu adamın vicdanı olduğunu sezdi. Bu konuda çalışabilirdi.

Milyonerleri iyi birer amaç uğruna servetlerinden ayırmakta yılların tecrübesine sahipti. Ve şu an tecrübelerinden yararlanmanın zamanıymış gibi geldi ona.

"Benim arabam için endişelenmediğini görmek çok yazık," diye başladı. Buna George'nin tek tepkisi deri ceketini çıkarıp sandalyeye asmak olmuştu. Bir yere gitmeyeceğinin belirtisi. Annie ilk ismini

kullanıp arkadaşıymış gibi yaklaşarak devam etti, 'George, beni buraya getirme nedenin bu değilse ne yapmamı önerirsin?"

"Çayını bitirmeni öneririm, Annie..." dedi George. Sesinde Annie'nin oynadığı oyunun farkında olduğuna dair bir ton hissediliyordu. "...Ve sonra taksi çağırmanı öneririm."

Bu konuşma Annie'nin planladığı gibi gitmemişti.

"Beni oraya götüreceğinizi söylemiştiniz yanılmıyorsam," diye hatırlattı Annie.

"Uzun bir gün oldu. Telefon rehberi burada, holde, telefonun yanında," dedi George. Onun için daha fazla bir şey yapmayacağını açıkça ortaya koymuştu. Annie'nin hazırladığı kahveye baktı ve yeni yıkadığı bulaşıklardan bir fincan alarak çayla doldurdu.

Annie bir hanımefendi olarak yetiştirildiğinden böyle bir durumda ilk tepkisi bir baş belası olduğu için özür dilemek olurdu.

Buz gibi soğukta titreyip araba tamircisini beklerken şoförlü bir araba isteyebilir, kötü kesilmiş kısa saçlarıyla eve gittiğinde ise büyükbabasından sorumsuzluğuna dair bir nutuk dinlerdi.

Ama gerçek hayatta neler olup bittiğini görmeyi kendisi istemişti. Bu da kolay olduğu kadar zorla uğraşmak anlamına geliyordu. Lydia arabası bozulunca orayı terk edip gitmez, tamirciyi arardı.

Lydia'nın böyle bir durumda özür dilemeyeceğinden emindi.

Kendisi de böyle yapmalıydı.

"Üzgünüm," diye başladı. Baş belası olduğu için özür dilemiyordu. Çayını eline alarak devam etti "Korkarım bu kabul edilebilir bir şey değil. Aradığımda telefonu yanıtladığınıza göre bir sözleşme yapmış oluyorsunuz. Ve ona uymanızı beklerim."

George Saxon çayına şeker karıştırırken durdu ve alnına düşen koyu saçlarının arasından ona baktı.

"Öyle mi?"

"1983 yılında yürürlüğe giren Hizmet Kanunu'na göre," dedi bir salon dolusu izleyiciye açıklama yapar gibi konuşmuştu. Tarihi uydurmuş olsa da böyle bir kanun vardı. Önemli olan neden bahsettiğini biliyor gibi yapmaktı. Ve uydurma olsa da bir tarihten söz etmek en saçma verilere bile anlam katıyordu.

Bu kez George gülümsedi. Gözlerinin ve ağzının çevresindeki kırışıklıklar daha belirginleşti. Belki de yalnızca güneşten kaynaklanmıyordu kırışıklıkları...

"Bunu uydurdun, Annie Rowland," dedi onun blöfünü görerek.

Annie burnunun üzerinden kayan gözlükleri geri itti ve ona gülümsedi.

"Sen kütüphaneye gidip kanuna bakarken ben burada bekleyeceğim," dedi ve boş sandalyeye kendini bıraktı. "Burada bir kopyası yoksa, tabii. Aslında kanundan haberin olmadığına göre burada bir kopyası olduğunu da sanmıyorum." Çayından bir yudum aldı.

"Kütüphane yarın sabaha kadar kapalı."

"Geceleri geç saatlere kadar çalışmıyorlar mı? Senin için çok kötü. Neyse, bekleyebilirim." Sonra ekledi "Veya arabamı tamir ederek zaman kazanabilirsin."

George, Annie Rowland kollarına düştüğü anda başının belada olduğunu anlamıştı. Çekicinin arka koltuğundan ona kocaman mavi gözleriyle baktığında George iyice emin olmuştu. Hele şimdi annesinin mutfağının ışığında gözlerinin etkisi iki katına çıkmıştı.

Annie'nin gözleri büyük olmakla kalmıyor aynı zamanda Nisan'da açan mavi çan çiçeklerinin rengini andırıyordu. Koyu kirpikleri ve mükemmel şekil verilmiş kaşları korkunç saç kesimi ve devamlı kayan gözlükleriyle bir araya gelince büyük bit zıtlık oluşturuyordu.

Ona bakmaya devam ettikçe daha önce bir yerlerde görmüş olduğunu anladı. Annie o sırada burnunun üzerinden kayan gözlüklerini tekrar düzeltti. George onun gözlüklerin ardında bir şeyler gizlediğini anladı.

Onunla ilgili her şeyde bir gariplik var gibiydi.

Eski arabası, kabus gibi görünen saçları ve giysileri kesinlikle ona uymuyordu. Ama sabah duştan sonra sürmüş olduğunu sandığı parfümü binlerce dolar değerinde gibiydi.

Ve konuşması..

Asil doğmamış hiç kimse böyle konuşamazdı. Yılda yirmi beş bin sterline mal olan Dower House'ta bir yıl geçirse bile gerçek aristokrat aksanını kazanamazdı.

Bir sonraki adımını düşünürken çayını karıştırıp yudumladı.

"Araban tamir edilene kadar senin için bir araç kiralayacağım," diye önerdi sonunda. Tecrübelerine göre kadınlar söz konusu olduğunda para sorunu çözerdi. Ancak önce yardımsever davranmakla ne olacağını görmek istiyordu.

Annie dikkatle elindeki fincanı masaya bıraktı. "Üzgünüm, George. Korkarım bu imkânsız."

George bunu satrançta hamle yapmaya benzetti. Ve Annie ile ilgili her şey - konuşması ve davranışları – Kraliçe'yi oynamaya alışkın olduğunu gösteriyordu.

Ama bütün bunlar boşunaydı. Onun eri olmamaya kararlıydı.

"İstemeden zor durumda kaldığından iyi niyet göstergesi olarak ben harcamalarını karşılamayı teklif ediyorum," dedi George. Böyle diyerek kendini onun mavi gözlerinden, pürüzsüz teninden ve güzel kokusundan soyutlamış olacaktı.

Onu ve gözlerini garajdan, annesinin mutfağından ve kendinden uzaklaştırmak için ödemeyeceği bedel yoktu.

"Bu çok cömert bir teklif," diye yanıtladı Annie. "Ne yazık ki, kabul edemem. Sorun para değil, ehliyetim."

"Geçerli bir ehliyetin *var*, değil mi?"

Eğer ehliyetsiz araba kullanıyorsa anlaşma iptal demekti. Polisi aramaya başlamadan Annie Rowland buradan gitmiş olurdu.

"Ehliyetim var," dedi serinkanlı bir sesle. "Merak ediyorsan söyleyeyim, ilk aldığım günden bu yana ceza almadım. Ama galiba evde, diğer çantamda unuttum. Bilirsin işte." Omuzlarını silkti. Sonra George'ye bakarak bir şey hatırlamış gibi "Yok, bildiğini sanmam. Erkekler sadece cüzdanlarını yanlarına alıp ihtiyaçları olan her şeyi ceplerine koyarlar," diye ekledi.

George onunla kedi fare oynamayı reddetti.

"Evin tam olarak nerede?" George onun parmağında yüzük olup olmadığına bakmak istedi. Annie yüzük takmıyordu.

"Londra'da."

"Londra büyük bir yer."

"Evet. Öyle," dedi Annie. Sonra George'nin daha fazla soru sormaması için devam etti. "Biliyorsun ki kimse ehliyetim olmadan araba kiralamama izin vermez."

"Öff.. Tanrı aşkına!" diye araya girdi Xandra. Aralarındaki konuşmayı artan bir sabırsızlıkla izliyordu. "Annie'nin arabasını sen tamir etmezsen, kendim yapacağım. Gidip başlayayım," diyerek fincanını bırakarak kapıya yöneldi.

"Büyükanneni düşünsen daha iyi olmaz mı? Eminim hastaneden döndüğünde sıcak bir yemek bulmak ister. Yoksa bencilliğinin içinde yüzerken onun senin için yemek pişireceğini mi sanıyorsun?"

Xandra tam başlayacakken başka bir şey söylemeye karar verdi. "Burada bencil olan ben değilim."

Xandra'nın kendi yanında yer aldığını bilen Annie boğazını temizleyerek "Yemeği ben hazırlayayım mı?" diye sordu.

Her ikisi de dönüp ona baktılar.

"Neden bunu yapmak istiyorsun?" diye sordu George Saxon.

"Çünkü arabanın tamir edilmesini istiyorum."

"Daha iyi bir teklif alamazsın," dedi Xandra babasının bu öneriyi reddetmemesi için.

"Benim elimden gelen en iyi yemek kızarmış ekmeğin üzerinde fasulyedir. Annie'nin daha iyisini yapabileceğinden eminim," diyerek Annie'ye yalvaran bir bakış attı.

"Benim için hiç sorun olmaz," diye açıkladı Annie.

George onu çözmeye çalışıyormuş gibi uzun uzun baktı.

Annie onun neden o şekilde baktığını anlasa da bakışlarından rahatsız olmuştu. Gözlükleri kayıp duruyordu.

George Annie'ye bakmaya devam etti. "Arabanın durumu aslında pek iyi değil. Ufak bir sorun bile tamamen bozulmasına yol açabilir. Tura çıktığını söylemiştin."

Annie başıyla onayladı. "Planım bu. Shropshire, Cheshire. Biraz gezme biraz alışveriş düşünüyorum."

"Londra'da gezilecek ve alışveriş yapılacak yer yok mu?"

Annie gülümseyerek yanıtladı "Bilirsin işte, değişiklik iyi olur."

George şüpheli ses tonuyla devam etti. "Eğer millerce uzakta arabasız kaldıysan bu pek tatil sayılmaz. Bir yerde olman gerekiyor mu?"

"Yok, hayır. Tur yapmanın zevkli yanı bu işte. Belli bir programın olmaması. Şimdi Xandra'nın söz ettiği gibi Maybridge Pazarı'nı kaçırmak istemem." Annie onu kızdırmaya çalışıyordu. Bu onun için yeni bir tecrübeydi. Bir erkeği kızdırmak.

Xandra bütün bu oyuna gizlice gülerek sordu "Sigorta şirketinle bağlantıya geçtin mi?"

"Bunu neden yapmam gerekiyor?"

"Kaza geçirdiğin için."

"Ah evet. Benim hiç aklıma..."

"Onları aramadın mı?" George soran bakışlarla ona bakmaya devam etti. "Onları hemen arasan iyi olur. Aslında arabanın yaşı ve tamir masrafları düşünülürse belki de araba perte çıkar."

"Hayır, bunu yapamazlar!"

"Yapabilirler."

"Benim sigortam *var*," dedi Annie bir soru daha gelmeden.

George'ye hak verdi. Önce ehliyeti olduğunu kanıtlayamamıştı, şimdi ise sigorta şirketini araya sokmak istemiyordu. Akıllı herhangi biri onun bir şeyler saklamaya çalıştığını anlardı.

Ama sigortası gerçekten vardı. Yola çıkmadan önce Lydia'nın arabasının hasarlarının kendi sigorta şirketi tarafından karşılanacağını öğrenmişti. Onu telaşlandıran, sigorta şirketini aradığı anda muhabirlerin Bab el Sama'ya uçuyor olması gereken Annie'nin Maybridge'de kaza yaptığını öğrendikleri anda peşine düşecekleri ihtimaliydi.

Annie gerçeği George'ye anlatabileceğini düşündü. Bunu geciktirirse onun kendisine inanmasını zorlaştıracağını biliyordu. Annie ayağa kalkarak onun göz hizasında durdu.

"Sana ödeme yapamayacağım için endişelenme. Param var," dedi. Bunu ispatlamak için kazağının içine elini daldırıp sutyeninden elli sterlinlik bir tomar para çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Vayyy!!" dedi Xandra.

"Bin sterlin yeterli olur mu?" diye sordu. Başını yukarı kaldırdığında George'nin ona bakakaldığını fark etti.

Gözlerini Annie'den kaçırmadan "Xandra, stokta yedeğimiz olup olmadığını kontrol eder misin?" dedi.

Xandra itiraz etmek üzere ağzını açtıysa da vazgeçti ve kapıyı çarparak çıktı.

Aralarındaki sessizlik bir süre devam etti. Daha sonra George paraları göstererek, "Bunlar nereden geldi?" diye sordu.

Her şeyi berbat ettiğini anlayan Annie ona gerçeği, en azından bir kısmını, söylemek istedi. "Bunlar gerçekten bana ait. Sigorta şirketime söylemek istemememin nedeni kredi kartı kullanmak istemememle aynı."

"Peki o neden?" George'nin yüzü beton gibi kıpırtısızdı.

"Bunu açıklamak zor.."

"Ehliyet ve sigortan yok. Üstelik bir yığın para taşıyorsun. Bunu açıklamanın zor olduğunu görüyorum. Tam olarak senin sorunun nedir, Annie? Kimden kaçıyorsun? Polisten mi?"

"Hayır! Kesinlikle öyle bir şey yok. Bu... bu kişisel."

George kaşlarını çattı. "Aile içi şiddet mi? Yüzük takmıyorsun."

"Hayır. Evli değilim."

"Birlikte yaşadığın kişi, o zaman." George banknotları eline alıp salladı. "Bunlar nereden çıktı?"

"Ailemden miras kaldı. Kredi kartı kullanmaya cesaret edemiyorum.."

"Adam şiddet mi uyguluyor?"

"Hayır!"

"Ama onu bırakmana izin vermiyor?"

Annie yutkundu. George bunu evet olarak kabul etti.

"Senin peşine düşer mi? Biliyorsun, Xandra'yı ve annemi düşünmem lazım," dedi George.

"Bir dedektiflik bürosu ile çalışıyor. Ama onlar ülkeden ayrıldığımı sanıyorlar. Dikkat çekecek bir şey yapmadığım sürece beni bulamazlar."

"Umarım pasaportun yanındadır."

"Evet. Giysilerim ve araba kaçmama yardım eden bir arkadaşıma ait. Şimdi araba için neden endişelendiğimi anlayabiliyorsun, değil mi? Tamir edebilecek misiniz?"

George yanıtlamadan önce uzun bir süre kafasını sallayarak Annie'ye baktı. "Seni ilk gördüğümde başıma bela saracağını anlamıştım. Büyük ihtimalle buna pişman olacağım ama arabanı tamir edip seni göndermeye çalışacağım. Gazetelerde adımın yanında Annie Rowland ismini görmesem iyi olur."

"Bu olmayacak," diye söz verdi Annie.

"Tabii olmayacak. Seninle ilgili emin olduğum tek şey isminin Rowland olmadığı."

"İsmim Annie," dedi ısrarla. Resmi ismini kullanmadığına sevinmişti.

"Bu konuyu burada kapatalım," diyerek George masadan uzaklaştı. "Bu akşam ne pişireceksen senin için katlandığımız zahmetlere değsin."

"Buna garanti edebilirim. Bana güvendiğin için teşekkür ederim, George."

"Sana güvendiğimi kim söyledi? Teşekkürlerini kendine sakla ve şu paraları kaldır," dedi.

Annie paraları toplayıp sutyeninin içine geri koymaya çalışırken "Şimdi demedim.. Ben gittikten sonra yapsaydın.." diyerek iç geçirdi.

Annie kızardı. "Üzgünüm."

Mutfaktan çıkarken George "Ben de," diye homurdandı.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

ANNIE nefesini tutmuş, arka kapının kapanmasını bekliyordu. Sonunda tek başına kaldığında ellerini yanan yüzüne götürdü.

Kıl payı kurtulmuştu. En azından şimdilik. Yalan söylememiş, sorularının cevabını George kendisi bulmuştu. Gerçeği bilmemesi daha iyi olacaktı. Bundan yirmi dört saat sonra Annie oradan ayrıldığında kimseye zarar gelmemiş olacaktı.

Annie'nin buzdolabına doğru yürümeye başladığını gören kedi uyuduğu sandalyeden atlayarak onun bacaklarına süründü.

"Merhaba kedicik. Sen de acıktın mı?"

Bir tasa süt koyup kediye verdi. Sütünü içerken onu seyretti.

"Belaymışım," dedi tüm olanlara rağmen gülümseyerek. "Biliyor musun kedicik, ilk kez birisi bana 'bela' olduğumu söyledi." Kedi ağzından süt damlayarak başını kaldırıp ona mırladı. Annie onun dinlediğini anlayınca devam etti. "Söyle bakalım, sen George Saxon'ın günlerini kumsalda geçiren bir serseri olduğuna inanıyor musun?"

Sütünü bitiren kedi bıyıklarındaki sütten kurtulmak için başını salladı.

"Hayır. Ben de öyle düşünmüyorum," dedi Annie.

George Saxon hayatta tanıdığı en anlaşılmaz erkekti.

Xandra gibi bir kızı olmasına rağmen ve ona babalık yapmadığına göre anlaşılmaz olması kaçınılmazdı. Hele garajı kapatma fikrine ne demeli? Babası hastanede yatarken bunu nasıl yapardı? Bu korkunç bir şeydi. Ancak, aile içinde kalması gereken özel bir konuydu.

Annie, yalnızca arabasının tamir edilmesini ve seyahatine devam etmeyi istiyordu. Başka bir tamirci tarafından kurtarılsaydı acaba ne olurdu?

Araba sürüşü ile ilgili kötü yorumlarda bulunmayacak, ertesi gün arabasını çalışır durumda ona teslim edecek nazik bir erkekle karşılaşmış olsaydı ne olurdu?

Zaten alışık olduğu ama kaçmak istediği insanlar bu tür insanlar değil miydi?

George bu özelliklerden hiçbirine uymuyordu. Üstelik George gibi bir erkekle zıtlaşmak ucuz bir otel odasında televizyon karşısında vakit geçirmekten daha eğlenceliydi.

Olumsuz özellikleri bir yana George Saxon'un olumlu bir yanı vardı – Rupert Devenish'in tamamen karşı kutbuydu.

Kitaplara geçecek kadar dikkat çekici olmamasına rağmen çekiciydi.

Uzun boylu, geniş omuzluydu. İnsanın içine işleyen gri gözlerinin çevresindeki kırışıkların çok çalıştığından oluşmuş olduğu kesindi.

Ve esmerdi.

Ama klasik anlamda yakışıklı olarak tanımlanamazdı. Aksine yüzünde görmüş geçirmiş bir ifade vardı. Çenesi ise umursamaz tavırlarını sergilemekte eksik kalmıyordu. İdeal koca tanımlamasına kesinlikle uymazdı. Ama istediği kadını elde etmek için mağara adamına dönüşeceği sezilebiliyordu.

Bu düşünce Annie'nin ürpermesine neden oldu. Bugüne kadar bu kelimenin gerçek anlamını hiç hissetmemişti.

Annie ardına bakmadan oradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Diğer yandan, George Saxon atıldığı bu maceraya uygun düşüyordu.

Heyecan verici, kızdıran ve rahatsız edici bir macera.

Rahatsız edilmek, kabuğundan çıkmak istiyordu. Heyecanlı hatta umursamaz olmak istiyordu.

George Saxon ile umursamaz bir şekilde birlikte olmanın neler getirebileceğini düşününce Annie yutkundu.

George haklıydı. Annie'nin mutlaka oradan ayrılması gerekiyordu. Motele gitmek için kendisine bir taksi çağırabilirdi.

Ama onlara söz verdiği gibi önce yemeği pişirmeliydi.

Yemeği düşününce karnı guruldadı. Öğle yemeğinin üzerinden uzun süre geçmişti. Heyecandan fazla bir şey yiyememişti. Son zamanlarda fazla yiyemiyordu ve bu dedikodu dergilerinin dikkatinden kaçmamıştı. Annie'nin yeme bozukluğu olması onlara iyi tiraj getirirdi.

Şimdi aylardan bu yana ilk kez gerçekten acıkmış olduğunu hissetti. Kediyi kendi haline bırakarak buzdolabına doğru yöneldi.

Buzdolabı yiyecekle doluydu. Bunların arasında ilgisini en çok çeken fırına verilmek için tepside sosuyla hazır bekleyen etli yahniydi.

Büyük ihtimalle George'nin annesi yapmıştı.

Annie tepsiyi fırına yerleştirdikten sonra yanına garnitür olarak patates ve havuç doğramaya başladı. Tezgâha doğru eğildiği sırada gözlükleri kayarak lavabonun içine düştü. Onları bir kenara koyup devam etti.

Şu anda tek sorun patateslerin pişme süresini bilmemesiydi. Çantası arabada kalmış olmasına rağmen cep telefonu yanındaydı. Bir şey bulmak umuduyla internete bağlandığı anda bir mesaj gelmiş olduğunu gördü.

Mesaj Lydia'dan gelmişti ve her şeyin yolunda gittiğine dair aralarında kararlaştırdıkları şifreli bir sözcük kullanmıştı. Annie başına gelenleri anlatmaktansa başka bir gizli sözcükle mesajı yanıtladı.

Annie büyükbabasının bırakmış olduğu sesli mesajı o sırada fark etti. Uçak yolculuğunu soruyor ve Noel hazırlıklarıyla ilgilenmek üzere King's Lacey'de olacağını bildiriyordu.

Halbuki bu işlerle uğraşabilecek bir kahyası, evde ve bahçede çalışan görevliler vardı.

Büyükbabası mesajında aynı zamanda annesi ve babasının 20. ölüm yıldönümleri için bir anma töreni yapılacağını hatırlatıyordu.

Annie sesli mesajı dinledikten sonra "Orada olacağım," diye mırıldandı. "Tanrı yardımcım olsun, orada olacağım," diye tekrarlayarak telefonu göğsüne bastırarak öylece kaldı.

Anne ve babasının Noel'in bir hafta öncesinde silahla taranmalarının üzerinden yirmi yıl geçmişti ve her yıl bu acıyı Noel kutlamalarıyla beraber yaşamak zorunda kalıyordu.

Annie daha fazla bu konuyu düşünmek istemediği için doğruldu. Kalan sürede yemekle ilgilenip güzel şeylerle uğraşmak istiyordu. Ancak internete tıkladığında arkasından gelen bir sesle irkildi.

Döndüğünde kapıda George Saxon'u gördü. Annie'nin çantası ayaklarının dibinde duruyordu.

Ne kadar süreden beri oradaydı? Ve onu duymuş muydu?

George kulak misafiri olmayı amaçlamamıştı ama kapıyı açtığında Annie arkasını dönmüş bir şekilde öyle gergin duruyordu ki kıpırdayamadı.

Annie'nin 'orada olacağım' dediğini duymuştu ama ardından 'Tanrı yardımcım olsun' deyip telefonu göğsünde tutarak duruşu George'ye ümitsizlik içinde olduğunu anlatmıştı.

George uzanıp onu kolları arasına almak istedi. İşte elindeki çantayı o anda yere düşürdü.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," dedi Annie'ye.

"Korkutmadın," dedi Annie. Sonra kızararak düzeltti "Belki biraz."

Cep telefonunu aceleyle kot pantolonunun cebine yerleştirdi. George'nin arabadan getirdiği çantası ve üzerindeki giysilere kıyasla Annie'nin telefonu son teknoloji ürünüydü. Kendisinde de aynı telefondan vardı ve ne kadar pahalı olduğunu biliyordu. George onun

özgürlüğü için Londra'daki evinde neleri geride bırakmış olabileceğini merak etti.

Birlikte olduğu adam onu takip ettirmek için bir dedektiflik bürosuyla anlaştığına göre Annie'nin özel tasarım ürünleri giyinmesi, pahalı mücevherler takması gerekirdi diye düşündü.

Adam Annie'nin kaçması için ona ne yapmıştı? Fiziksel olmasa da duygusal travma görmüş olsa gerekti çünkü Annie birisi için onu terk etmemişti, ondan kaçıyordu. Bu düşünceyle George yumruklarını sıktı.

"Mesajlarıma bakıyordum."

"Görünüşe göre duymak istediğin şeyler değildi," dedi George. Bir an için Annie ona bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı, sonra vazgeçti. "İnsanların cep telefonu sinyalleriyle bulunabildiklerini biliyorsun, değil mi?"

"Yalnızca bir dakika için baktım. Neler olup bittiğinden haberim olması lazım."

Bir dakika yeteri kadar uzundu. Böyle bir riski alacak kadar önemli kişi kimdi?

Bir çocuk mu?

Hayır. Annie bir çocuğu asla geride bırakmış olamazdı.

"Elindeki paranın bir kısmıyla kontörlü hat alsana," diye öneride bulundu George.

"Alırım," diye yanıtladı Annie konuyu değiştirmek için sabırsızlanarak. Sonra gülümseyerek ekledi "Buzdolabında etli yahni buldum ve fırına verdim. Umarım uygundur?"

"Hmm.."

Annie manikürlü ellerini ağzına götürerek "Lütfen bana vejeteryan olduğunu söyleme," dedi.

"Neden? Yoksa vejeteryanlara karşı bir şeyin mi var?"

"Hayır, ama.."

"Rahatla... Öyle bir tehlike yok," dedi.

"Tam olarak ne kadar zamandır eve gelmediğini söyler misin?" diye sordu Annie.

"Bir süredir."

Bu nedenle annesi onun en sevdiği yemeği yapıp buzdolabına koymuştu. Annesi George okula gitmeye başladığı ilk yıldan bu yana her eve gelişinde aynı yemeği yapardı.

"Paçayı kurtardın sayılır. İyi ki buzdolabında yemeğimiz varmış," dedi George alaylı bir tonla.

"Benim yemek pişiremeyeceğimi mi söylüyorsunuz, Bay Saxon?" diye sordu Annie abartılı bir tavırla şaka yaparak.

Her şeye rağmen onun oyuncu kişiliği karşısında George gülmekten kendini alamadı.

"Püreyi tadana kadar bir yorum yapmasam?" diye öneride bulundu.

"Püre mi? Bu da sevdiğin başka bir şey galiba?"

"Tanrıların yemeği," diye açıkladı George. "En azından annemin püresi için bunu söyleyebilirim."

"Şey.. Annen olmadığım için minnettarım çünkü senin gibi bir çocukla uğraşmak istemezdim. Ama seni hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım," dedi Annie. George onu süzerken devam etti, "Patateslerin yumuşaması için ne kadar süre gerekli bilmiyorsun, değil mi?"

"Kusura bakma, uzmanlık alanım değil."

"Öyle mi?" Annie kaşlarını kaldırarak ona hangi konuda uzman olduğunu söylemesini istiyormuş gibi baktı. George cevap vermeyince umursamaz bir tavırla "Kumsaldayken püre yapmayı düşünmenin bir anlamı yok sanırım," dedi.

"Kumda nasıl olduğunu bilirsin," diye yanıtladı George. Diğer yandan bir kadının nasıl olup da püre yapmayı bilmediğini merak ediyordu.

Kimdi bu kadın?

Annie konuyu değiştirerek çantasını getirdiği için George'ye teşekkür etti.

"Bana zahmet olmadı," diyerek dolaptan bir bardak alarak musluktan su doldurdu.

"İş yapmak susattı mı?" diye sordu Annie.

"Uzun uçuşlarda ne kadar çok su içersem içeyim yine de susuz kalmış hissediyorum."

"Pardon?"

George bardağını doldururken tekrar ona baktı.

"California'dan bugün mü geldin?" diye şaşkınlıkla sordu Annie.

"Bütün gece uçtum. Yolculuğun büyük bir kısmında uyudum," diye açıkladı George. Geçmişte seyahat etmek zorunda kaldığı ekonomi sınıfına göre tamamen yatak olan birinci sınıf koltuklarda uyumak oldukça farklıydı.

"Öyle olsa bile makinelerle uğraşmamalısın. Ya Sağlık ve Güvenlik Kurumu?"

"Hizmet Kanunu, Sağlık ve Güvenlik Kurumu. Sen ne iş yapıyorsun, Annie? Avukatlık mı?"

"Yalnızca ilgili bir vatandaşım."

"Gerçekten mi? Sen söylemezsen ben de söylemem," diye yanıtladı George. Annesi dışında onunla ilgilenen birinin olmasının üzerinden uzun süre geçmişti.

"Ben ciddiyim," dedi Annie. "Arabamı tamir ederken sana bir şey olursa kendimi affetmem. Yarına kadar bekleyebilir."

"Bu kadar endişeleniyor musun? Ama endişelenme, ben burada rehberlik yapmak üzere bulunuyorum. Bütün ağır işi Xandra yapıyor."

"Bunu söyleyince kendimi iyi hissetmem mi gerekiyor?"

"Bir an evvel yola koyulmak istediğin için bu minnettar hissetmeni gerektirir," diyerek George konuşmayı bitirmek istedi. O sırada tezgahın üzerinde Annie'nin gözlüklerini fark edince eline aldı musluğun altında çalkaladı. "Xandra gerçekle yüz yüze geldiğinde araba tamircisi olma planını bırakıp okulunu bitirir diye ümit ediyorum."

"Bu oldukça iyi bir plan," dedi Annie. "Kaç yaşında?"

"On altı."

George gözlükleri kuruladı.

"O zaman on yedi yaşına kadar başka bir seçeneği yok."

"Bunu ben biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama bir şekilde kendisini yatılı okulundan uzaklaştırmanın yolunu bulmuş."

Annie kaşlarını çattı. "Yatılı okula mı gidiyor?"

"Dower House Okulu'na."

"Anlıyorum," dedi Annie.

Xandra'yı ülkenin en pahalı yatılı okullarından birine yolladıktan sonra babasının neden onunla ilgilenmediği anlaşılıyordu. Dower House endüstri ve politika alanlarında dünyayı değiştiren lider kadınları yetiştiriyordu. Annie iki sene önce diploma törenine misafir konuşmacı olarak katılmıştı.

Xandra Saxon üzerinde Annie'nin öyle bir etki yaratmadığı açıktı. Belki de bunun nedeni saç kesimiydi.

"Orada mutlu olmadığı belli."

"Onun için en iyisini istedim. Ben Amerika'da yaşıyorum ve senin de gördüğün kadarıyla annesi kolaylıkla başka konulara dalabiliyor. Şu anda balayında sanırım."

"Üçüncü balayında," dedi Annie Xandra'nın anlattıklarını hatırlayarak.

"İkinci. Biz balayı yapmadık. Evlendiğimizde bebeğimiz vardı ve ben üniversite birinci sınıf öğrencisiydim."

"Bu zor olmuştur."

"Her ikimiz için de kolay değildi," diye kabullendi George. "Penny doğum yapmadan önce annesinin yanına gitti ve bir daha dönmedi. Öğrenciyken boş zamanlarımda kalacak yer ve yemek için her saat çalışırdım."

"Üzgünüm."

"Ben de."

George'un daha fazla bu konuda konuşmak istemediğini anlayan Annie konuyu değiştirdi. "O zaman Xandra okuldan uzaklaştırılmak için ne yaptı?"

"Okul müdürünün arabasını alıp gezmeye çıkmış."

"Ayyy.. İlgi çekmek için mi?"

"Başarısız bir sonuçla, evet. Sanırım Penny böyle bir şeyi bekliyordu. O yüzden cep telefonunu kapalı tutmaya karar vermiş."

"Demek ki Xandra'nın yanında olman iyi bir şey."

George'nin yüzünde acı çeken bir gülümseme belirdi. "İstemesem de, ben Xandra'nın yardım için arayacağı son kişi olurum, Annie. Kızım için çek defterinin üzerindeki bir imzadan ibaretim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

George Annie'ye bakışlarını çevirmeden önce elindeki gözlükleri ışığa tutarak leke olup olmadığına baktı.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ben buraya babam kalp krizi geçirdiği için geldim," dedi George Annie'ye doğru bir adım atarak. Sonra elinde tuttuğu gözlükleri Annie'nin burnunun üzerine yerleştirdi. Parmakları Annie'nin yanaklarına dokunmuştu.

George'nin dokunuşunu yüzünde hissettiği andan itibaren Annie kendisine sonsuz gibi gelen bir süre donup kaldı. Dudakları aralandı.

Her ikisi de hareket etmedi. Aralarında bir sessizlik oldu.

Annie'nin büyüleyici mavi gözlerine doğru çekilmemesi için bir erkeğin buzdan yapılmış olması gerekiyordu. Ama zaten pek çok kadına göre George buz gibi bir erkekti.

"Tanınmaz olmak için gözlük takmanın ilk kuralı, Annie..." diye başladı George. Bir an durdu ve dudakları Annie'nin dudaklarına dokundu.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

ANNIE'nin dudakları yumuşacıktı. Teslim oluyormuş gibi bir ses çıkardı. Bir erkeği baştan çıkarmaya çalışan bir kadından çok ilk kez öpülen bir genç kız gibi.

George geri çekildiğinde Annie'nin gözleri hala kapalıydı ve yüzünde yeni bir şey keşfetmenin verdiği zevkle gülümsüyordu.

"Tanınmaz olmak için gözlük takmanın ilk kuralı..." diye tekrar başladı George. Onu tekrar öpmemek için kendini zorluyordu. "Gözlükleri hiç çıkarmamandır."

George'nin sözleri Annie'ye ulaştığında Annie'nin gözleri açıldı ve George onun teninin parmakları altında yandığını hissetti.

"Na.. nasıl anladın?" diye sordu Annie aralarına mesafe koymaya yeltenmeden.

"Mesajlarına bakarken gözlüklerini takmadığına göre yalnızca dekorasyon için olduklarını anladım," dedi George.

"Dekorasyon mu?" Annie'nin dudaklarının kenarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Pek değil."

"Daha güzellerini gördüm," dedi George gülümsememeye çalışarak.

"Patates soyarken gözlüklerim düştü. Ben de sonra yıkamak üzere onları kenara koymuştum."

Bu George'nin şimdiye kadar duymuş olduğu en büyük itiraftı.

"Patatesin kabuklarıyla birlikte onları da çöpe atmalıydın."

"Gıda geri dönüşümüne katkıda bulunabileceklerinden emin değilim."

"Olmayabilir. Ama tanınmaktan korkuyorsan kendine uygun gözlük takmanı tavsiye ederim." George ondan yanıt gelmeyince devam etti "Belki de renkli lens takmalısın."

"Bunları internetten aldım. Farklı boyutlarda olduğunu bilmiyordum. Belki de ışığa duyarlı, minik seksi bir gözlük almalıyım."

"Belki de. Ama itiraf etmeliyim ki sana bakanlar gözlüklerine takılmayacaklardır. Seni en çok ele verecek olan saçların."

Annie bilinçsiz bir hareketle elini saçlarına götürdü. "Ah, hayır... Bunda bir tehlike yok. Saçlarımı bu sabah kendim kestim."

"Ben bahçe makası kullanmışsındır diye tahmin etmiştim." Annie'nin bir itirafta bulunmayarak onu korumaya çalıştığına emindi.

Onun krem rengi ipeksi uzun saçlarını hayal etmenin iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

"Ben dönsem iyi olacak," dedi George. "Xandra büyük bir istekle arabanın tamamını sökmeden önce."

Su bardağını alarak çıktı ama kapıda durdu, geri döndü. Annie'nin duruşu, güzel gözleri ve öpüşündeki tecrübesizliği sanki kıskanç sevgiliden kaçıyor senaryosuna uymuyordu.

Sessizliğin uzadığını fark edince George konuştu. "Patateslerin kaynatılmasıyla ilgili sorularının cevaplarını annemin yemek kitaplarında bulabilirsin. Televizyonun arkasındalar," dedi. Kitapların hala orada olduklarından şüphesi yoktu. Doğduğundan bu güne evde hiçbir şeyin yeri değişmemişti. "Ve eğer bilmek istersen pürenin içinde sarımsak hoşuma gider."

"Sarımsak mı?" Annie düşen gözlükleri yukarı itti. "Güzel bir seçim. Sarımsak kalbe iyi gelir."

"Kalbimin yardıma ihtiyacı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Aslında baban aklıma gelmişti. Kalp hastalıkları genetik değil mi? Ama söz açılmışken senin kalbinin de desteklenmesi gerekebilir."

"Neden öyle düşündün?"

"Kızın dirseklerine kadar yağ içindeyken başında durup ona patronluk taslayan sen değil misin?"

Annie'nin sözlerini takip eden gülümsemesi öylesine yüzünü aydınlatmıştı ki bu güzel manzara karşısında her erkek onun zayıflığını veya saçlarının şekilsizliğini unuturdu.

"Ben ona patronluk taslamıyorum. Ne yaptığını bildiğini söylediğinde abartmıyordu."

Annie'nin gülümsemesi anlayışlı bir hal aldı. "Bu endişe verici olmalı."

"Babam onun işini devam ettirmediğim için beni asla affetmedi. Görünüşe göre benimle yaptığı hataları Xandra ile tekrarlamamışa benziyor."

Babası Xandra doğduğu andan itibaren onunla ilgilenmişti. Belki baba olmakla büyükbaba olmanın arasındaki fark buydu. Büyükbabalar mükemmel olmanın, her şeyi iyi yapmanın sorumluluğunu hissetmiyordu.

"Xandra tamirciliği çok seviyor olabilir."

"Sevdiğine eminim ama okul tatildeyken bir işi eğlence olarak yapmakla bu iş senin tek seçeneğinmiş gibi davranmak arasında fark var."

"Ya okulda kalsa, sınavlarını verse, üniversiteye gitse ve sonunda tamirci olmak istediğine karar verse?"

"Keşke. Ralli de yapmak istiyor." George derin bir nefes aldı. "Sanırım on altı yaşındakilerin tehlikeli işlerle uğraşmaları konusunda yanında Sağlık ve Güvenlik Yönetmeliği yoktur?"

"Aklımda değil. Olsaydı bile kullanmayı düşünmezdim."

"Arabanı ben tamir edeceğim desem bile mi?"

"O zaman bile düşünmezdim. Bu onun yapmak istediği bir şey, George. Ondan kimsenin çekip alamayacağı ve iyi yaptığı bir şey."

"Kalbinin derinliklerinden konuşuyormuşsun gibi geldi."

"Evet. Onun yaşındayken benim gerçekleştirmek istediğim bir hayalim vardı. Ama başkaları tarafından aksine ikna edildim. Xandra benden farklı. İkna edilmesi zor bir genç kız."

"Sen babanın kızıydın, öyle mi?"

Annie'nin yüzü soldu, başını salladı. George onun yanına gidip özür dilemeye fırsat kalmadan, "Eğer garajı kapatırsan onu daha kararlı yaparsın. Bunun farkında mısın?" diye sordu.

"Bu bir seçenek değil. Karşı çıksa da babam bu işe devam edemez."

"Ya sen? Bu senin çek defterinin üzerindeki imzadan başka biri olduğunu kızına kanıtlaman için bir fırsat. Onun isteğini anladığını gösteren bir işaret. Yoksa California kumsalında uzanmış, geri dönmeni bekleyen bir kadın mı var?" Annie bombayı elinden düşürdükten sonra yanıt beklemeden devam etti. "Yemek hazır olunca haber veririm. Oldu mu?"

"Oldu," diyerek George mutfaktan çıktı.

Annie George çıkınca elini Geroge'nin yüzünde gezdirdiği noktalara götürdü.

Gözlüğünü takarken ve elleri yüzüne dokunurken ona çok yakındı. Onun bakışlarında içini ısıtan, kalbini hızla attıran bir yakınlık vardı. Dudakları dudaklarına dokunduğunda bir bulmacanın iki parçasının birbirini bulması gibi hissetmişti.

George bunu bir bakışı, dokunuşu ve öpüşüyle başarabiliyorsa ya...

Annie daha fazla derine inmek istemedi.

Yemek kitaplarının yanına giderek tanıdık gelen siyah ciltli olanını çıkardı. Annesinin tüm kitaplarını saklamıştı. Ve aralarında bu kitap da vardı.

Annesi tıp okumayı kim bilir ne kadar istemişti?

Patateslerle ilgili bölüme geldi. Yaklaşık yirmi dakikada kaynamış oluyorlardı. Püre haline getirilirken margarin ve biraz biber ekleniyordu.

Annie masayı hazırladı. Püreyi yapmaya başladığında mutfak kapısının açıldığını işitti.

"Mükemmel zamanlama," dedi önündeki işe kendini vermeye devam ederek. "Ellerinizi yıkayıp oturabilirsiniz." Yanıt gelmeyince döndü. Gelen ne George, ne de Xandra'ydı. Orta yaşlı ince kadın her ikisinin de benzeriydi. "Ah, Bayan Saxon," dedi. Mutfak önlüğüne kuruladığı elini kadına uzattı. "Ben Annie Rowland. Umarım mutfağınızı kullanmama kızmazsınız. George döndüğünüzde yorgun olacağınızı düşündü. Eşiniz nasıl?"

"Bir erkeğe bütün alışkanlıklarınızı bırakın, sevdiğiniz her şeyden vazgeçin dendiğinde ne kadar kötü olabilirse o kadar kötü.."

Daha fazla bir şey söyleyemeden Xandra içeri girip kendini kadının kollarına attı.

"Büyükanne! Büyükbabam nasıl?"

"İyileşecek. Kendine daha fazla dikkat etmesi gerekiyor. Ya sen, genç bayan? Burada ne arıyorsun? Neden okulda değilsin? Sanırım bunun annenle bir ilgisi var."

"Annem umurumda değil. Büyükbabama yardım etmek için burada olmak istedim."

"Xandra! Ne yaptın?" diye iç geçirdi Bayan Saxon.

"Onun burada olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordu kızının arkasından gelen George. Ellerinin kirlenmiş olmasına bakılırsa Annie'den bir an önce kurtulmak için arabasını tamir edip garajı kapatmakta acele ediyordu.

"Sana söyledim sanıyordum."

"Aklında birçok şey var," dedi George. Ellerini yıkarken, "Hastanede her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Garaj için hassasiyet göstermese ne iyi olurdu. Bu garaj onun hayatı."

"Ufuklarını genişletmesi gerekecek," dedi George ellerini kurulayarak. "Bentley'i benim tamir edeceğimi ona söylersen belki daha iyi hisseder. Austin'i yenilemek için sahibiyle iletişime geçmem gerekiyor. Onun başka bir garaj aramaya başlaması lazım."

"O benim," diye araya girdi Xandra.

George kaşlarını çattı. "Senin mi?"

"Büyükbabam doğum günüm için aldı," diye açıkladı Xandra. Kediyi sevmek için eğildi. "Bu büyükbabamla üzerinde çalıştığımız bir proje," dedi.

Kimse George'ye bakmadığından yalnızca Annie bu açıklamanın onun üzerindeki etkisini görebildi. Ona çarpmışlar, havasını alıp söndürmüşler gibi bir anda çökmüştü. Küçük bir kızın sözleriyle yıkılan dev bir adam gibi.

Annie yalnızca sevginin birisini böyle üzebileceğini düşündü. Onun yanına gidip George'yi kollarına almayı istedi.

Gerginliği sezen Bayan Saxon "Gidip Mike Jackson'a Bentley ile ilgili haberleri vereyim. Önümüzdeki hafta evleniyor. Çok endişelenmişti," dedi.

"Ben yaparım," dedi George. Oradan çıkmak istediği belliydi. Gözleri Annie ile karşılaştığında eski soğuk halinin geri geldiği anlaşılıyordu. "Kusura bakma, anne. Seni Annie ile tanıştırmalıydım."

Bayan Saxon gülümseyerek Annie'ye döndü. "Biz tanıştık. Yemeği hazırladığın için sana teşekkür etmedim canım," diyerek Annie'nin koluna dokundu. "Şimdi gidip George'nin kız kardeşini aramalıyım. Seninle sonra tekrar konuşuruz. Xandra benimle gelip Sarah Hala'ya 'merhaba' de lütfen."

Annie George ile konuşmak, onu rahatlamak istiyordu ama nereden başlayacağını bilemiyordu.

George bunu sezmiş gibi ocağa yaklaştı ve püreyi tattı.

"İlk kez yapan biri için hiç de fena değil," dedi.

"Fena değil mi? Londra'nın en iyi restaurantlarında yediğim püreden bile daha lezzetli," dedi Annie.

"Hangi restaurantlar?"

Annie tam aklına gelen en şık restaurantların isimlerini sayacaktı ki fazla bilgi vermemesi gerektiğini hatırladı.

Yüzüne farklı bir ifade vererek "Oralarda bir kaşıktan fazla servis edilmiyor zaten," diye geçiştirdi.

"Senin çok zayıf olmanın nedeni bu olabilir."

Annie püreden çekmesi için onun eline hafifçe vurarak yemeğin kabını fırına yerleştirdi.

George düşünceli bakışlarla onu süzdü. "Arkadaşın o zavallı yığına ne zamandır sahip?"

"Lydia'nın gurur duyduğu arabasından mı söz ediyorsun? Bir iki haftadır," diye yanıtladı Annie bezelyeleri ve havuçları süzerken.

"Arabayı ona satan garajın garanti süresi vermiş olma ihtimali yoktur herhalde?" diye sordu George.

"Hayır. Arabayı torunlarını Noel tatiline götürmek için satmak isteyen bir kadından almıştı."

Lydia bu gerçek hikâyeyi Annie'ye anlatırken arabanın çok iyi bakılmış olduğuna da dikkat çekmişti.

"Aynı zamanda rahibin karısı olması ihtimali yok, öyle değil mi?"

"Pardon?"

George içini çekti. "Arkadaşın arabanın belgelerine bakmış mı? Bu nazik büyükanne arabasını satarken arkadaşını evine davet edip çay ikram etmiş mi yoksa satış işlemleri yolun kenarında mı gerçekleşmiş?"

"Belgeleri bilmiyorum ama kadının Londra'nın diğer yakasında yaşadığını ve Lydia'ya zahmet olmasın diye arabayı onun bulunduğu yere getirdiğini biliyorum."

"Ne kadar nazikmiş," dedi George alaycı bir sesle.

"Anlamadım."

"Arkadaşına satılan araba iki ayrı arabadan ortaya çıkarılmış yapma bir araba, Annie."

Annie başını salladı. "Bu doğru olamaz. Onu daha yeni..."

"Arabaya iyi bakmış yaşlı bayan çok klasik bir yalan. Yaşlı bayan arkadaşına bir ölüm tuzağı satmış, Annie. Sen arabayı sürerken parçalara ayrılsaydı..."

George devamını Annie'nin anlayacağını düşünerek sustu.

Annie'nin kafasında birçok şey canlandı. Yolda giderken kaza geçiren Lydia da olabilirdi.

"Xandra daha önce böyle bir şey görmemişti ama kaynak yerini bana gösterdiğinde anladık," dedi George. Ellerinin neden kirlenmiş olduğu anlaşılıyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Arabanın ezilip araba çöplüğüne gitmesi lazım. Bu şekilde trafiğe çıkmasına izin veremem."

"Ezilmek mi?" Arabayı bir daha görmese olurdu ama...

"Belgeleri de sahte olmalı. Eğer araba ile ilgili bildiğin şeyler varsa şimdi söylemenin tam sırası. Çünkü bunu bildirmem gerekiyor."

"Anlıyorum, George."

"Sorun olacaksa bir iki gün erteleyebilirim," diye açıkladı George.

Gerekli olmasa bile ona yardım etmeye çalışması Annie'nin kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

"Teşekkürler ama seni zor durumda bırakmak istemem, George. Araba Lydia Young adına kayıtlı. Buradaki tek kurban kendisidir," dedi Annie. Sonra inleyerek "Lydia tüm parasını değersiz bir şey için kullanmış oldu. Sigortanın bu durumda işlemeyeceği ortada sanırım."

George başını olumsuz anlamında sallayınca Annie yeni kullanmaya başladığı bir küfürü savurdu.

"Nasıl biri bu kadar kötü bir şey yapabilir?"

"Para için," dedi George. Eliyle Annie'ye dokunmak üzere bir hamle yaptı ama vazgeçti. Onun yerine ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Bu senin planlarını bozuyor, değil mi?"

"Aslında planlamış olduğum bir şey yoktu," diye itiraf etti Annie.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Annie omuzlarını silkti. "Taksi çağırıp motele gideceğim." Acı bir gülümsemeyle ekledi, "Geceyi plan yaparak geçireceğim."

"Önce biraz yemek yemelisin."

"Teşekkür ederim. Her ikinize de. Gerçekten. Bu kadar önemsediğiniz için minnettarım."

"George Saxon ve Oğlu şimdi pek öyle gözükmeyebilir ama yüzyılın en iyi garajıydı."

"Oğlu sona erinceye kadar."

"Babalarının aynısı olmayı istemeyen oğulları sona erinceye kadar."

"Bu dünya eşit haklar dünyası, George."

"Aslında sana ne yapacaksın diye sorduğumda araban olmadan ne yapacaksın demek istemiştim."

O sırada Xandra tekrar mutfağa girdi. George kollarını kavuşturup Annie'ye baktı.

"Motelin üzerindeki otobanın karşı tarafında olacaksın. Üstelik taksiler ucuz değil."

"Otobüs yok mu?"

"Annie bu gece burada kalabilir," dedi Xandra tüm rahatlığıyla.

George inanamıyormuş gibi kızına baktı.

"Ne olmuş?" dedi Xandra. "Odamız var. Büyükannem için uygun olacaktır."

"Büyükannenin bir yabancıyı evinde ağırlamaktan daha önemli işleri var. Ama teklifin için yine de teşekkür ederim," dedi Annie.

Arka cebinden telefonunu çıkardı. Henüz açmadan George onu Annie'nin elinden kaptı.

"Burada kalsan daha kolay olur. Evrak işiyle yarın ilgilenirsin. Seni bu akşam motele götürmek istemiyorum," dedi George.

Annie onun gerçeği söylemediğini düşündü.

"Hayır, gerçekten. Elinizden geleni yaptınız."

"Doğru," dedi George telefonunu ona geri verirken. "Ama iyi bir misafir olup bulaşıkları yıkayacağından şüphem yok."

Bu kadarı fazlaydı.

"Belki de sen iyi bir evlat olup annene bir bulaşık makinesi alırsın," diye aynı alaycılıkla cevap verdi Annie.

"Üzgünüm ama seneler önce bunu başaramadım." O sırada kapı açılarak içeri annesi girdi. "Bu gece Annie'nin burada kalmasına bir itirazın olmaz, değil mi, anne?"

"Başka nereye gidebilir ki?" Annie fırındaki yemekleri masaya koymaya başladığında kadın tüm yorgunluğuyla kendini sandalyeye bıraktı. O sırada telefon çalmaya başlamıştı.

"Ben bakarım büyükanne," dedi Xandra.

"Hayır... Hastaneden arıyor olabilirler."

George annesinin peşinden gitti. Bir dakika sonra geri geldiğinde "Arayan annemin arkadaşlarından biri. Annem siz başlayın dedi," dedi.

"Bekleyebiliriz."

"Koltuğa oturmasından anlaşıldığı kadarıyla uzun bir görüşme olacak. Güzel bir yemeği soğutmanın anlamı yok."

İltifattan duyduğu sevinci gizlemek için Annie kızaran yüzünü öne eğdi. George onun yahniyi tabaklara bölüştürmesini izlerken Annie'nin zıtlıklarla dolu biri olduğunu düşündü.

Seçici, kontrollü ve masum...

Annie George'ye tabağını uzattı. Xandra ve kendisine de yemek aldıktan sonra sıcak kalmaları için kapları tekrar fırına yerleştirdi.

Yemeği tadan Xandra zevkle mırıldandı. "Gerçek yemek bu işte. Ceza almaya değer."

"Güzel," dedi Annie George'nin ters bir şey söylemesini engellemek için. Sonra kendini tutamayarak ekledi "Ben olsam bu kadar güzel yemek için her hafta eve gelirdim."

"Yılda bir kez yeterli oluyor," dedi Xandra.

"Alışık olduğun Londra'daki şık restaurantlar standardında olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Annie'yi duymamış gibi yaparak.

"Gerçekten de çok lezzetli. En son ne zaman bu kadar acıkmış olduğumu hatırlamıyorum," dedi Annie.

Yemeğini yemesine bakılırsa Annie'nin zayıf olmak için uğraşmadığı kesindi. George onu evinden kaçmaya zorlayan nedeni yine merak etti.

Annie'nin yüzüne renk gelmişti. Xandra'nın söylediklerine gülerken yüzü aydınlanmıştı. George'nin gözlerini üzerinde hissedince dönüp berbat gözlüklerinin gerisinden ona baktı.

Bakışının George'nin üzerindeki etkisi büyük oldu.

Genellikle bir kadını ilk gördüğü anda midesine yumruk yemiş gibi olduğunda hissettiği cinsel çekicilik gibi bir şey değildi Annie'ye duydukları. Sokakta yürürken Annie'yi görmüş olsa büyük ihtimalle ikinci kez başını çevirip bakmazdı.

Zaten Annie'nin başı öne eğik yürüdüğüne inanmıyordu.

Tüm hassasiyetinin yanı sıra George'nin gözlerinin içine bakıp başını dik tutan asil bir duruşu vardı.

Herhangi bir şeyden kaçacak bir kadına benzemiyordu.

George yemeğini bitirir bitirmez sandalyesinden kalktı. "Gidip Mike Jackson'ı üzüntüsünden kurtarayım," dedi. Annie'nin varlığından kaçmak için ümitsizce kıvranıyordu. "Bütün bunlar için teşekkürler..."

"Yardım edebildiğime memnun oldum." Annie bakışlarıyla birkaç saniye daha onu esir aldı. "Başka bir şey ister misin?"

George'nin nesi vardı?

Annie aklı yerinde olan bir erkeğin takılacağı bir kadın değildi. Özellikle dersini almış ve tehlikeyi bir mil uzaktan sezebilen onun gibi bir erkeğin.

"Kahve?" diye sordu Annie.

"Bir şey istersem kendim alırım," dedi George oradan uzaklaşmak için kendini zorlayarak.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

GEORGE mutfaktan çıktığında Annie havadaki gerilimin uçup gittiğini fark etti. Ama aynı zamanda bir boşluk hissediliyordu. George'nin her hareketi kendinden emindi. Gereksiz yere hareket etmiyordu. Yemek sırasında kaba denilebilecek şekilde hareket ettiği bile söylenebilirdi. Yine de varlığıyla odayı dolduruyor gibiydi.

Ailesiyle arasında ne olmuş olabilirdi? Yalnızca garaj meselesi miydi, yoksa erken yaşta evlenmenin ve ayrılmanın getirdiği sürtüşme mi?

Ya babası mutfaktan çıkar çıkmaz farklı bir havaya bürünen kızı?

Babasının dikkatini çekmek istediği ortadaydı. Babasını üzmek için her şeyi yapacak bir genç kızdı. Ama gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Bir öneride bulunabilir miyim?"

Xandra cevap vermek yerine omuz silkti. On altı yaşındaki bir genç kızdan çok, altı yaşındaki kız çocuğunu andırıyordu.

"Bayan Warburton'a bir mektup yaz."

Xandra hemen savunmaya geçti. "Arabasını aldığım için üzgün değilim."

"Belki değilsin ama onu çok korkutmuş olabileceğini anlayacak kadar büyüksün." Annie bir dakika bekledi. "Neden yaptın?"

"Yapabileceğimi bildiğim için."

"Babanı görmek için eve gitmek istediğini söyleseydin eminim seni anlardı."

"Onu görmek istemedim! Bunun babamla bir ilgisi yok!" Annie'ye baktı. "Hazır olduğumda yazarım, tamam mı? Senin dırdır edeceğini bilseydim kalman için ısrar etmezdim."

"Haklısın. Senin misafirperverliğini kötüye kullandım. Bulaşıkları yıkama zamanı geldi sanırım," dedi Annie ayağa kalkarak.

"Doğru. Bulaşıkları yıka, mektup yaz. Çok harika."

"Her ikisinin de ortak çok noktası var. Her ikisinin de yapılması gerekir ve her ikisini de yapmadığın takdirde daha zorlanırsın. Ve bahse girerim dırdır etmekte büyükannenle kıyaslandığımda amatör kalırım. Babanla ise.."

"Eğer onun umurunda olsaydı kumsalda yaşamak için beni okula göndereceğine burada olurdu," diye bildirdi Xandra. "Beni geri almaları için onları ikna edebilir ama ben orada kalmayacağım. Dolayısıyla parasını kendine saklayabilir."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Maybridge Lisesi'ne. Babam için yeterliydi. Burada büyükannemle yaşayacağım. Yardıma ihtiyacı var." Sandalyesinden kalkarak Annie'nin çantasını eline aldı. "Çantanı yukarı çıkarayım."

"Nereye koşuyorsun?" diye sordu içeri giren Bayan Saxon.

"Annie'nin çantasını odasına çıkarıyorum."

"Öndeki odayı hazırladım, yatağını kendin yapman gerekecek," diyerek Xandra'ya sarıldı. "Büyükbaban iyileşecek," diye ekledi.

"Tabii iyileşecek. Ben yatmaya gidiyorum."

"İyi uykular."

Kadın Annie'ye dönerek başını salladı. "Sanırım bunda annesinin tekrar evlenmesinin payı var. Kadın kendinden başka kimseyi düşünmüyor."

"Bence daha çok babasıyla ilgisi var. Onun eve geleceğini biliyor muydu?"

"Büyükbabası hastalanınca onu aradığımda söylemiştim. George daima Xandra için en iyisini yapmaya çalışıyor ama hiç kolay olmuyor. Hele şimdi ergenlik döneminde..."

"Zor bir dönem."

"İkisi birbirine o kadar benziyor ki. George belki bahsetmiştir, onun da babasıyla ilişkisi zordu. Tarihi tekrar yaşamak gibi bir şey bu."

"Bu kadar derdiniz varken size zahmet verdiğim için üzgünüm," dedi Annie yemeği fırından dışarı çıkarırken.

"Zahmet ne demek?" dedi Bayan Saxon gülümseyerek. Yemeğe bakarak "Aslına bakarsan ben yemeyeceğim. Çıkmadan önce sandviç yemiştim ve hastane insanın iştahını kesiyor," dedi.

"Eşiniz nasıl?"

"Her erkek gibi kendi kendinin düşmanı. Ama hemen müdahale edildiği için şanslı. Yaramazlık yapmazsa bir iki güne kadar çıkmış olacak."

"Esas o zaman sıkıntınız başlayacaktır," dedi Annie. Aralarında bakıştılar. "Size bir fincan çay yapmamı ister misiniz, Bayan Saxon?"

"Bana Hetty de lütfen. Aslında tek ihtiyacım olan bir banyo ve yatağıma girmek. Sen de yorgun olmalısın." Annie'nin kolunu okşadı. "Odan merdivenleri çıkınca sağda. Çok harika değil ama kendi banyosu var, rahat edersin. Kendini evinde hisset, canım."

Annie bulaşıklarla baş başa kalınca orada olduğu için mutlu olduğunu hissetti. Bu beklenmedik misafirperverliğe karşılık verebildiği için memnundu.

Kafasında yeni bir plan canlandırmaya çalıştı. Yeni bir araba ve saç kesimine ihtiyacı vardı. Bir liste yapsa iyi olurdu.

Ya da yapmamalıydı.

Yıllardır hayatı günlük planlarla devam ediyordu. Her şey son saniyesine kadar planlanmıştı.

Bulaşıkları bitirdiğinde George hala ortada gözükmemişti. Çay demleyip evin içinde onu aramaya çıktı.

Hol eski evlerdeki bakımsız özelliğe sahipti. Cilalanmış geniş yerde bir Türk kilimi duruyordu. Duvara dayalı eskimiş kare meşe

masanın üzerinde gelen postalar vardı. Üzerinde, kaportası açılmış eski bir araba tablosu asılıydı. Direksiyonda deri bir kasket takmış sürücü görünüyordu.

Çerçevenin üzerinde George Saxon, 1928 yazılıydı. Tablo hayat doluydu.

George'nin karşı çıkmalarına rağmen Xandra'nın hayallerini gerçekleştirebilmesini diledi.

George oturma odasında yoktu. Yandaki oda yemek odasıydı. Bir sonraki kapıyı tıklatarak açtı.

Çalışma odasının bir erkeğe ait olduğu belliydi. Etrafa koyu renkler ve deri mobilya hakimdi.

Şöminenin yanındaki deri kanepede George bacaklarını uzatmış elinde cep telefonuyla derin bir uykuya dalmıştı.

"George?" diye fısıldadı Annie.

George kıpırdamadı. Annie eliyle onun geniş omzuna dokunduğunda yumuşak kaşmirin altında vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Annie telefonu elinden alarak masaya bıraktı. Geri çekilerek bir süre onu seyretti. Onu uyandırmak konusunda tereddütlüydü.

Çok yorgun görünüyordu. Annie onun yüzündeki kırışıklıkları düzeltmek ister gibi uzandı. Ancak sonra vazgeçti.

Bunu yıllardır tanıdığı bir erkeğe bile yapamazdı. George Saxon ise tamamen bir yabancıydı.

İşte fark buradaydı.

George onun kim olduğunu bilmiyordu. Annie'yi öpmüştü çünkü Annie'nin ifadesindeki bir şey bunu istediğini belli etmişti. Annie'nin hayatında ilk kez yaptıklarına ve söylediklerine dikkat etmesi gerekmiyordu.

Bu düşüncenin verdiği içgüdüyle George'nin yanına çömelip elini hafifçe onun yüzüne götürdü.

Parmaklarıyla alnını ve uzamaya başlamış sakalını okşadı. Sonra eğilerek dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu.

Bir bütün hissetmek istedi.

George uyanmayınca ayağa kalkarak sessizce odadan çıktı.

Odasına girdiğinde çantasının yatağın ucunda olduğunu gördü. Işığı açtı ve kapısını kapadı.

Ev eski evlerdendi. Oda geniş, tavanı yüksekti. Sonradan eklendiği anlaşılan banyo odanın büyük bir kısmını kaplıyordu.

Eskiden moda olan çiçekli duvar kâğıdının deseni yatak örtüsü ve koyu meşe antika mobilya ile uyumluydu.

Kadife perdeler de yeşil halıyla uyum sağlamış gözüküyordu. Annie dışarının soğuğunu engellemek için perdeleri örttü.

Banyodaki büyük ayaklı küvetin bakır rengi armatürleri vardı ve evdeki her şey gibi özenle parlatılmıştı.

Küvetin dolmasını beklerken Annie çantasına bakıp Lydia'nın onun için hazırladıklarını incelemek üzere odaya geri döndü.

Lydia'ya iç çamaşırı, gecelik, temizlik malzemeleri gibi temel ihtiyaçları için bir çek göndermişti. Sonradan kendi istediği gibi alışveriş yapacaktı. Pembe bir gecelik, beyaz iç çamaşırı, birkaç gömlek ve çoraplar.

Temizlik malzemeleri normalde kullandığı lüks markalardan oldukça farklı olduğu için Lydia'nın kullandığı malzemelerden memnun kalmayı ümit etti.

Gülümseyerek koltuğun üzerindeki havluyu yanına aldı ve banyoya geri döndü.

Küvete misket limonu ve gül kokan banyo köpüğü ve yağı döküp üzerindekileri çıkardı. Paraları tomar halinde bir kenara koydu.

Sutyeninin içindeki bin sterlin dışında Lydia'nın ısrarları üzerine yanına daha fazla para almıştı. Bunları da külotlu çorabının iç kısmına saklamıştı.

George'nin bin sterlini gördüğünde şaşkınlığı aklına gelince geri kalan parayı görmemiş olmasına sevinerek küvete girdi. Yoksa şimdi banyo yapmak yerine bir hapishane hücresinde olabilirdi. Gözlerini kapatarak sıcak suyun kemiklerine işlemesini bekledi.

Düşünceleri onu George'yi odada bıraktığı ana götürdü. Onun deri kanepeye yaslanmış başı, koyu renkli saçları ve çenesinde belirmeye başlamış sakalını düşündü.

Onu yüzünde, boynunda ve göğüsleri arasında hissetmenin nasıl olacağını düşündükçe Annie'nin gülümsemesi yerini özlemle iç çekişe bıraktı.

George uyanıp gözlerini açtığında bir an nerede olduğunu anlayamadı. Bildiği tek şey bir şeyin onu rahatsız ettiğiydi. Bir dokunuş, tanıdık bir koku. Sonra etrafına bakındığında nerede olduğunu ve niçin orada bulunduğunu hatırladı.

Elini dudaklarına götürerek onu rahatsız eden düşünceyi silmek ister gibi tersiyle dudaklarını sildi. Uyurken Annie'nin yanına gelip onu öpmüş olduğuna dair bir hayal görmüş gibiydi.

Hayali öylesine canlıydı ki hızla ayağa kalkınca masaya çarparak fincanı devirdi.

Sıcak çay parmaklarını yakmıştı ama birkaç dakika önce orada birinin bulunduğunu ispatlıyordu. Birisi onun omuzlarına dokunmuş, parmaklarıyla yüzünü okşamıştı.

Ve o sırada George uyanmış olsaydı kaldıkları yerden devam etmek için onu kucağında mı bulacaktı?

Aralarında tanıdık bir kıvılcım Annie'nin dudaklarını tattığı andan itibaren tehlikeli bir hale dönüşmüştü.

Fincanını mutfağa bırakırken araya girdiği için Xandra'ya kızdı. Hayatında şu anda bir karmaşıklığa ihtiyacı yoktu. Bir kadının yaratacağı karmaşıklığa..

Ceketini alıp dışarı çıktığında nefesini tuttu. Soğuk neredeyse donma noktasına ulaşmıştı. Yine de garaja doğru yürürken acele etmedi.

Her yerin kapalı ve güvende olduğunu kontrol edebilmek için soğuk havaya ihtiyacı vardı.

Garajdan sonra evin içini kontrol etti. Alarmı kurdu. Evin sıcaklığı onu sararken esnemeye başlamıştı.

Saatlerdir uyumamak için savaşıyordu ama artık gücü kalmamıştı. Odanın kapısını açıp girdi, ayakkabılarını fırlattı, kazağını ve gömleğini çıkararak yatağa gitti ve gece lambasını yaktı.

O sırada ayaklarının dibinde Annie'nin çantasını gördü.

Nasıl...?

Onu göreceğini sanıp yatakta doğruldu. Ama görebildiği tek şey yatağın üzerine serilmiş, üzerinde 'bana sarıl' yazan tavşanlı, pembe komik bir gecelikti.

Kendi yatağının üzerinde bunun ne işi vardı?

Ve o sırada anladı.

Annesi mutfağa girip Annie'yi yemek hazırlarken görünce George ile beraber olduğunu sanmıştı.

Birlikte. Sevgili olarak.

Gömleğini ve kazağını almak için hamle yaptığında banyo kapısı açıldı. Annie üzerinde yalnızca havluyla ve elinde giysileriyle olduğu yerde durdu.

Annie giysilerini koltuğun üzerine bırakıp aynada saçlarına çeşitli şekiller vermeye başladı.

George onun güzel kemik yapısını fark etmişti ancak kötü kesilmiş saçları ve korkunç gözlükleri olmayınca onun yüzünü bir yerlerde gördüğünü anladı.

Ama nerede?

Uzun, zayıf, kameraların seveceği kemik yapısıyla bir mankendi mutlaka ama bunu düşünecek vakti yoktu. Annie tam havluyu çözmek üzereyken arkasından George'un sesi duyuldu "Senin yerinde olsam yapmazdım.."

Annie yerinde zıplayarak döndü. Ağzı kurumuştu.

Gömleği ve kaşmir kazağıyla George Saxon her kadının başını çevirip tekrar bakacağı bir erkekti. Şimdi ise üstü çıplak ve yanık teniyle bronz bir Yunan heykelini andırıyordu.

Annie yutkundu. Ağzından "Annen demişti ki.." sözleri dökülürken George'nin annesinin ne sandığını anladı. Baştan aşağı kızararak havluya daha sıkı sarındı.

George onun yüzünden başlayıp beyaz tenine ve tüm vücuduna yayılan pembeliğe hayranlıkla baktı.

Düşünmemeye çalıştığı halde Annie'nin banyo yaparken kullandığı köpüğün bahar tazeliğindeki kokusunun teninde tam olarak hangi noktalara kadar ulaştığını merak etti.

"Bu tamamen benim hatam. Anneme açıklamam gerekirdi," dedi George boğuk bir sesle.

"Ama hiç sorun değil," diye devam etti George. Bir yandan ayakkabılarını almaya başlamıştı. O sırada Annie onu durdurdu.

"Lütfen. Gitme."

Annie'nin pembe ojeli elleri kolunun üzerinde dururken ona baktı. Odada yalnızca iki şey hareket ediyordu. Göğsünü delip çıkacakmış gibi atan kalbi ve Annie'nin inip kalkan göğüsleri.

Annie'nin sözlerinin anlamını kavradığında ona doğru yapacağı tek bir hareket yeterli olacaktı. Bir yabancının kollarında bir gecede bazı şeyleri unutmaya çalışıyorsa George bunun için en uygun adamdı.

Ama George içinde bir yerlerde onun gizlenmesine, kaçmasına, aldatmasına rağmen Annie'nin bir gecelik kadın olmadığını biliyordu. Diğer yandan kendisi bundan başka hiçbir şeyle ilgilenmemişti. Annie'nin elini tutarak bir süre bekledi. Onu reddetmediğini ama dostu olduğunu bilmesini istiyordu. Annie'nin titrediğini fark etti.

"Neden kaçıyorsun?"

Annie konuşamadı, başını sallamakla yetindi. George onu kollarına alıp kendisine doğru çekti.

"Her şey yoluna girecek," dedi ona sımsıkı sarılarak. Göğsünde Annie'nin sıcak nefesini ve kokusunu hissediyordu.

Sözlerin anlamı olmadığını biliyordu. Her şeyi iyileştirmek için ellerini Annie'nin yüzünde dolaştırdı ve gözlerinin altındaki morluğu silmek ister gibi başparmağını orada gezdirdi.

"Burada güvendesin."

Annie onun göğsünden bir şeyler mırıldandı. George ondan ve teninden uzaklaşmak için kendini zorladı.

"İyi uykular, Annie," dedi. Annie'nin saçlarına öpücük kondurarak çekildi ve ayakkabılarını alarak odadan çıktı. Fikrini değiştirmemek için kapıyı arkasından hızla kapattı.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

ANNIE kapıya bakarak "Güvende olmak istemiyorum!" diye tekrarladı yüksek sesle.

Hayatı boyunca büyükbabası oğlunu kaybettiği gibi onu da kaybetmekten korkmuştu. Evde özel öğretmenler tarafından eğitilmiş, az sayıda arkadaşı olmuştu.

Büyüdükçe bu durum düzelmemişti. Büyükbabasının ona yaklaşmasına izin verdiği erkekler sadece onunla birlikte görünme riskini alan erkeklerdi.

George'nin farklı olduğundan öylesine emindi ki.

Babasının işini devam ettirmek istememiş, daha önce evlilik yapmış ve kızıyla arasında bozuk bir ilişkisi vardı. Stresten ve içinde bulunduğu ortamdan kaçmak için bu niteliklerde bir erkeğe güvenebilmesi gerekirdi.

Banyodan çıkıp odasında onu gördüğünde kadınların kendilerine uygun olmayan erkekler için neden akıllarını yitirdiklerini anlamıştı. Kendisi de her şartta aklını yitirmeye hazırdı.

Aksine, bir öpücükle yapılan güzel başlangıç altı yaşındaki bir çocuğu öpermiş gibi George'nin onu alnından öpmesiyle sonuçlanmıştı.

Bu ne kadar küçük düşürücü bir şeydi?

Üzerindeki havluyu atarak aynada kendine baktı. Görüntüsüyle karşılaşınca George'ye hak verdi. Bol kemikli bir kadına kim ihtiras duyabilirdi?

Üzerine tavşanlı pembe geceliğini giyerek yatağa uzandı. Altı yaşındaki bir kız için idealdi.

Veya ülkenin en yaşlı bakiresi için.

George gördüğü düşten uyandı. Rüyasında gözlüklü, büyük pembe tavşan onu yatağa yatırmış, tüylü patilerini göğsüne dayamıştı.

Tavşan tanıdık mavi gözleriyle onu büyülerken bir yandan da "Güvende olmak istemiyorum..." diye mırıldanıp duruyordu.

Yatakta birden doğruldu. Uyanmak için ellerini yüzünden geçirdi.

Sabaha karşı beş olmasına rağmen dışarısı hala karanlıktı. Çocukluğunu geçirdiği odada gördüğü düşe geri dönmemek için kalktı.

Üzerini giyinerek kimseyi uyandırmadan evden dışarı çıktı.

Hetty mutfakta dikkatle unu ölçerken Annie içeri girdi.

"Çok özür dilerim, bu kadar geç olduğunu fark etmemişim," dedi.

Geniş yatakta tek başına yatarken uyuyamadığından kafasında alışveriş listesi yapmaya başlamıştı. İlk satın alacağı şey seksi bir gecelikti. Renginin siyah veya kırmızı olmasına karar verememişti.

"En son ne zaman bu kadar uyuduğumu hatırlamıyorum."

"Yolculukta yorulmuş olmalısın. Kahvaltını kendin hazırlar mısın? Bol miktarda yumurta ve salam var..." diyerek masadaki malzemeleri işaret etti Hetty. "Yemek yaparken dinlendiğimi hissediyorum."

"Bir dilim kızarmış ekmek benim için yeterli olacaktır. Ve bir fincan çay. Sen de çay ister misin?" diye sordu Annie.

Hetty gülümsedi. "Bu çok iyi olur. Teşekkürler canım."

Annie ekmeği kızartırken su ısıtıcısını da başlattı.

"Burası çok sessiz," dedi.

"Burası eskiden bir çiftlikti. George sana söylemedi mi? Siz nasıl tanıştınız?"

"Aslında Hetty, George ve ben..." Annie anlaşılacağını sandığı bir işaret yaptı. "Birlikte değiliz." Hetty şekere uzanırken durdu ve kaşlarını çattı. "Dün akşam arabam bozuldu ve ben en yakındaki garajı aradım. George geldi ve beni aldı."

Hetty çok şaşırdı. "George gelip seni çekiciyle aldı mı?"

"İlgisiz bir şekilde, evet," diye kabullendi Annie. "Motele gitmek için bir taksi çağıracaktım ama Xandra burada kalmam için ısrar etti."

"Xandra mı?" Hetty elini ağzına götürdü. "Yani..? Ama ben..."

"Sorun değil. Herkes öyle anlayabilirdi. George tam bir centilmendi ve odayı bana bırakarak başka odaya geçti. Umarım rahat edebilmiştir."

"Herhalde eski odasında uyumuştur. Yazık, artık düzgün bir kadınla evlenmesi lazım."

"Eminim düzgün olmayan bir kadınla daha mutlu olur."

Annesi güldü. "Ona şüphe yok. Belki de biraz önce ona çay götürdüğümde bu yüzden kötü bir ruh hali içindeydi. Xandra'yı ayak altından çekilsin diye dışarı yolladım."

"Ah, Xandra'yı George'yle beraber sanıyordum."

"Kocam onun üzerine çok düşüyor. İstediği her şeyi yapıyor," dedi Hetty iç geçirerek. "George kız olsaydı hayat daha kolay olurdu." Annie'nin uzattığı fincanı alırken gülümsedi. "Yine de garajla uğraşmasına izin vermemeliydi."

"Gerçekten araba tamircisi olmak istemese Xandra hiç bu kadar ilgi göstermezdi. Ve kesinlikle yatılı okula geri dönmek istemiyor. Burada kalmak istiyor" diye açıkladı Annie.

"Tatillerinin büyük bir bölümünü bizimle geçiriyor. Annesinin başka ilgi alanları var. Bana şu tası uzatır mısın lütfen?"

Annie George hakkında bir şeyler sormak isterdi. Ama bu onun özel hayatına girmek olurdu.

"Noel için pasta mı yapıyorsun?"

"Biraz saçma ama... Dışarıda satılanlar çok güzel, kocam George'nin yiyebileceğini sanmıyorum. Doktor kilo vermesi gerektiğini söyledi."

"Kalp için yürümek iyi gelir. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Kremayı yapmaya başlayabilirsin istersen. Çekmecede tahta kaşık var" dedi Hetty. Karıştırma kabına şeker ve tereyağını ekledi.

Annie elektrikli mikser olmadığını fark edince çocukluğundan itibaren görmüş olduklarını uygulamaya koyuldu.

"Arabanın nesi var, tamir edilmesi uzun sürecek mi?"

"Korkarım tamir edilemeyecek. George araba çöplüğüne götürülmesi için bazı yerleri arayacaktı."

"Ama bu..."

Hetty sözünü bitirmeden Xandra içeri daldı. "Hepsini aldım! Ah, merhaba Annie." Aldıklarını sandalyeye bıraktı. "Tavan arasından Noel süslerini çıkardım. Tek ihtiyacımız olan şey ağaç," dedi.

"Neden Annie ile birlikte Land Rover'i alıp çiftlikten ağaç almaya gitmiyorsunuz?" dedi büyükannesi.

"Bu harika olur."

Annie dün geceden sonra Xandra'daki değişime şaşırmıştı.

"Benim gitmem lazım," dedi Annie.

"Nereye? Noel pazarına kalacaksın, değil mi? Annie hafta sonu kalabilir, değil mi büyükanne?"

"Benim için uygun."

"Ama beni pek tanımıyorsun. Zaten çiftliğe babanla gitmek istemez misin?"

"Grinch'i mi kastettin?"

"Xan, bu hiç de hoş değil," dedi Hetty.

"Ama lütfen. Babam Noel'den nefret eder ve hepimiz nedenini biliyoruz. Hadi Annie, gidip en büyük ağacı alalım," dedi Xandra.

Annie yutkundu. Yeni kesilmiş çam ağacının kokusu ona annesiyle babasının eve dönemedikleri Noel'i anımsatıyordu.

Xandra'nın ısrarlarına rağmen gitmesi gerektiğini tekrarlamak üzereydi ama Hetty'nin yüzündeki yorgunluğu ve ona yalvaran bakışını yakaladı.

"Gidip ağacı alalım, gerisini sonra düşünürüz," dedi.

Hetty Annie'ye sessizce teşekkür ederken Xandra'ya kalın giyinmesini söyledi. "Geçen sene olanları istemiyoruz," diye ekledi.

Daha sonra Annie arabayı çalıştırmadan önce yün şapkasını takarken Xandra'ya geçen sene ne olduğunu sordu.

"Büyükbabam eve üç metrelik bir ağaçla geldi ve ağacı kapıdan geçiremedik."

"Büyükannen ve büyükbabanla çok zaman geçiriyor musun?"

Xandra suratını ekşitti. "Güzel bir bahçesi olan evimiz vardı. Sonra annem iç dekorasyon kursuna gitti ve minimalizmi öğrendi. Evimizi Melchester'deki bir çatı katı dairesiyle değiştirdi. Ellerinde motorin yağı olan bir kıza göre değil."

"Tırnak fırçası denilen bir şey var," dedi Annie.

"Evet. Ama annem Noel'i bir tasarım fırsatı olarak değerlendiriyor. Geçen sene mor ve gümüş rengi yılıydı."

O sırada Xandra babasını görünce homurdandı. "Hadi, gidelim buradan."

George onları görünce arabaya doğru yürüdü. Annie'nin kapısına geldiğinde Annie'nin camı açmaktan başka çaresi kalmamıştı. George'nin üzerinde işçi tulumu vardı ve yüzüne yağ bulaşmıştı.

Annie aklının başka yerlere takıldığını hissedince ellerini direksiyonda tutarak ona baktı ve zorla duyulabilen bir sesle "Günaydın. Umarım iyi uyumuşsundur," dedi.

George onun ne demek istediğini anlamış gibi kaşının tekini kaldırdı. "Yeterince iyiydi. Ya sen?" diye sordu.

"Kütük gibi. Uzun süredir böyle uyumamıştım. Teşekkür ederim."

George başını salladı. "Dinlenmiş... Gözüküyorsun," dedi. Sonra ellerini kurulayarak, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Ağaç almak için çiftliğe gidiyoruz."

"Hadi Annie. Gidelim artık," diye araya girdi Xandra.

George onları durdurmak için elini camın üzerine koydu. "Ağaç mı?" Kaşlarını çatmıştı.

"Bir *Noel* ağacı. *Noel'i* hatırlıyorsun, değil mi? Dünyada barış, iyi niyet, süslemeler, kötü şarkılar, berbat hediyeler."

George'nin çenesi kasıldı. "Evet, duymuştum," dedi. Sonra Annie'ye dönerek, "Daha önce dört çeker araba kullandın mı?" diye sordu.

Büyükbabasının arazisinde emekli bir polis tarafından her türlü araç sürmeyi öğrendiğini, hatta kurtarma sürüşü dersleri bile aldığını söylemek üzereydi ama sustu.

"Neden? Diğer araçları sürmekten farklı mı?"

George arabanın kapısını açarak "Yana geç, ben sizi götürürüm," dedi.

Bir şey anlamaması için Annie fazla konuşmak istemedi. George yüzüne o kadar uzun bakmıştı ki Annie bir şeyler ele vereceğinden korktu. Yan koltuğa geçerken "Vaktini aldığım için üzgünüm. Annen teklif edince reddedemedim. Çok nazik davrandı," dedi.

Xandra oldukça gerilmiş, önüne bakıyordu.

"Çabuk olun," diye çıkıştı.

George sürücü koltuğuna geçtiğinde vitesi her kavrayışında kolu Annie'ye sürünüyordu. Gözleriyle ona iyi olup olmadığını sorar gibi baktı. Annie hafif bir omuz silkmeyle iyi olduğunu belirtti.

Arabanın gürültüsünden dolayı yolda giderken konuşmadılar.

Bir dönemece geldiklerinde George, "Kolunu omzuma koyarsan daha rahat hareket edebilirsin," dedi. Annie bir an onun dudaklarına bakakaldığını fark etti. Sonra sıkışan kolunu George'nin geniş omuzlarına doğru yerleştirdi.

Çam ağacını alacakları çiftlik uzakta değildi. Kısa sürede oraya ulaşmışlar ve otoparka girmişlerdi.

Otoparkın yanında ışıkları yanıp sönen dekorasyon ve süslemeler satılan bir şale vardı. Önünde ise Noel Baba ile Rudolf ve kızağı duruyordu.

Xandra hemen arabadan inip ağaçların bulunduğu yöne doğru gitti. Onu izleyen Annie Goerge'nin yerinden kalkmadığını görünce ona dönüp "Geliyor musun?" diye sordu.

"Biliyorsun, ben yalnızca şoförüm," diye yanıtladı George.

"Üzgünüm. Geldiğine minnettarım. Xandra büyükbabası eve döndüğünde evi süslemiş olmak istiyor."

Annie aceleyle arabadan indiğinde ayağında şiddetli bir ağrı hissetti. Kendini tutamayarak inledi.

George onun sesini duyup ne olduğunu sorduğunda Annie kapıya tutunmuş, acının geçmesini bekliyordu. "Hiçbir şey.. Dün araba çukura düştüğünde ben de bileğimi burkmuştum. Şimdi hızla inince aynı yere denk geldi," diye açıkladı Annie.

George yanına gelip itirazlarına aldırmadan Annie'yi belinden kavradı ve koltuğa geri oturttu. Sol ayağını eline alarak bileğini yokladı.

"Şişmiş görünmüyor." George gözlerini kısarak Annie'ye bakarken Annie onun ellerinden kurtuldu ve Xandra'nın gittiği yöne doğru sendeleyerek gitmeye başladı.

"Bekle!" George arkasından bağırdı.

"Hetty'ye Xandra'ya göz kulak olacağıma dair söz verdim," dedi Annie arkasına bakmadan yürüyerek.

George, "Tanrı aşkına," diye söylenerek arabayı kilitledi ve onun peşinden gitti. Annie'ye yetiştiğinde onu kucağına aldı ve şaleye kadar taşıdı. Annie kollarını onun boynuna dolamış, yüzünü onun sıcak boynuna gömmüştü. Şaleye geldiklerinde George onu girişteki koltuğa oturttu. "Sakın bir yere kıpırdama," dedi.

"Bekle!" diye onu durdurdu Annie. Bir eliyle George'nin çenesini tutarken diğer eliyle cebinde kağıt mendil arıyordu. Sonunda bulduğu kağıt mendille yanağına bulaşmış yağ lekesini sildi. George içini eriten bakışlarla ona bakıyordu. "George Saxon ve Oğulları'nın koruması gereken bir imajı var," dedi Annie.

"Ya Annie Rowland'ın?" diye sordu George.

"Ne? Bende de yağ lekesi yok, değil mi?" diye şakalaştı.

"Yağ değil," dedi George Annie'nin gözlüklerini çıkarıp cebine koyarken. "Daha kötüsü."

"Ama..."

Annie devam edemeden George onu dudaklarından öpmeye başlamıştı. Annie ne söyleyeceğini unutarak kendini vücuduna yayılan sıcaklığın ve titreşimlerin büyüsüne bıraktı.

George'nin öpüşüne karşılık verirken satış elemanın onları seyrettiğini görse de devam etti. George kendini geri çektiğinde Annie'nin dudaklarından küçük bir itiraz sesi çıktı.

Annie gözlerini açtı, bir süre birbirlerine baktılar. George'nin eski soğuk ifadesi geri gelmişti. Bir şey söylemeden Annie'yi orada bırakıp gitti.

Mağazanın satış elemanı boğazını temizleyerek "İyi misiniz?" diye sordu.

"Emin değilim," diye yanıtladı Annie parmaklarını yanan dudaklarına götürerek.

Annie kadının ayak bileğinden söz ettiğini sonradan kavradı. "Ah, önemli değil. Bileğimi dün burkmuştum," dedi.

Kadın rahatladığını belirten bir işaret yaptı. Annie'nin George'nin arkasından baktığını fark edince "Sevgilinizin bu kadar ilgilenmesi ne güzel," dedi.

"Ama o..."

Onun sevgilisi değildi.

Annie dün geceyi hatırladı. Tanıdığı hiçbir erkekle kısa sürede bu kadar yakınlaşmamıştı. George ve kızı için tahmin etmediği ölçüde yakın duygular besliyordu.

"Beklerken bir şeyler içmek ister misiniz?"

Tahtadan yapılmış şale aynı zamanda sıcak içkiler ve yiyecek servis ediyordu. Annie bir çörek ve sıcak çikolata sipariş etti ve beklerken Xandra'nın hoşuna gidecek bir Noel süsü bulmaya çalıştı.

Kadın siparişiyle birlikte günlük gazeteyi de getirmişti. Annie teşekkür ederek gazeteye göz atmaya başladı.

Kendisiyle ilgili haberler yine manşet olmuştu. Bab el Sama'ya gidişi, fotoğrafları, Rupert ile nişanlanmaları... Tüm bunlardan kurtulduğuna sevinerek gülümsedi.

Gazeteyi ön sayfa görünmeyecek şekilde katlayarak bıraktı.

Kadına dönerek "Ön taraftaki Rudolf'tan ayrılmanızı istemem mümkün olur mu acaba?" diye sordu.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

GEORGE patika yoldan kızını izledi. İleride çiftçi oğluyla birlikte ağaçları kesiyordu.

On yedi on sekiz yaşlarındaki oğlu Xandra'yı görünce "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Ağaç almak istiyordum," diyerek genci tipik bir bakışla süzdü.

"Kökleri olsun mu?"

George araya girerek "Olmasın," dedi.

Xandra babasına bakmadan "Olsun," diye yanıtladı.

"Tamam. Bir tane seçerseniz sizin için kökünden çıkartırım. En taze olanı en iyisidir." Genç adamın Xandra'yı etkilemek istediği ortadaydı.

Xandra ona teşekkür ederek babasına döndü ve Annie'yi sordu.

"Land Rover'den inerken bileğini incitti. Onu şalede bıraktım."

Birlikte ağaç seçmeye başladılar. Genç çocuk onların yanında duruyor ve fikirlerini söylüyordu. George on altı yaşında olduğu zamanları hatırladı. Genci suçlamamakla birlikte kızını koruma hissi

ağır basıyordu. Xandra'yı kollarına aldığı ilk anı hatırladı. Hayatı kızı için mükemmel kılmak istemişti.

"Hem ev için hem de dışarısı için büyük bir ağaç istiyorum," dedi Xandra.

"Üçbuçuk metrenin üzerinde bir ağacı Land Rover'in üstünde taşıyamayız," dedi George Xandra'nın itiraz etmesine fırsat vermeden.

Xandra'yı kolundan tutup şaleye sürükleme isteğini bastırarak ağaçları seçmesi için orada bırakarak döndü. "Uzun sürmesin. Annie'yi eve geri götürmek istiyorum," dedi.

"Bileğini kötü mü incitti?"

"Göstermemeye çalışıyor." George elini Annie'nin dokunduğu yerde çenesinde gezdirdi.

Dün gece odadan çıktıktan sonra Annie'yi düşünmemek için duş almış ve tıraş olmuştu.

Biraz önce tekrar öpüştüklerinde yine Annie'nin ilk kez öpüştüğü hissine kapılmıştı.

Delilikti bu. Annie en azından yirmi beş yaşında olmalıydı.

Annie Xandra'nın arkasından gelen George'ye baktı.

"Aradığınızı bulabildiniz mi?" diye sordu.

"Paranın satın alabileceği en iyi ağaçları aldığımıza emin olabilirsin."

George Annie'nin yanındaki koltuğa oturarak onun ayağını kucağına koyarak ellerini bileğinin üzerinde tuttu.

"Ev için iki metrelik, dışarısı için daha büyük bir ağaç aldık."

"O zaman epey süse ihtiyacın olacak, Xandra," dedi Annie.

Xandra çoktan mağazadaki süsleri incelemeye başlamıştı.

"Bileğin nasıl oldu?" diye sordu George Annie'ye dönerek.

"İyi, gerçekten," diye yanıtladı Annie. Bakışlarını George'den kaçırmıştı. Elindeki çörek ve sıcak çikolatayı bırakmak için kalkmaya çalışırken George onu engelledi.

"Ayağını yukarıda tutmalısın."

George genelde bir kadına baktığında onun ne istediğini anladığını düşünürdü. Ama Annie diğer kadınlardan farklıydı.

George bol işçi tulumu giyinmiş olduğuna sevindi. Annie'nin üzerinde yarattığı etkiyi giysilerinin altından fark etmesini istemezdi. "Peki, bugün için neler planladın?"

Annie yanıtlamadan Xandra araya girdi. "Annie hafta sonundan sonraya kadar bizimle kalacak. Büyükannem onu davet etti."

George Annie'nin neden reddetmediğini şimdi anlıyordu. Onu ve Xandra'yı birbirlerine yaklaştırmak için bu teklife evet demişti.

"Zaten bileğiyle bir yere gidemezdi," diye ekledi Xandra.

Annie gözleriyle George'nin bu habere memnun olup olmadığını araştırdı. "Bileğim çok kötü değil, gerçekten," dedi.

"Riske atmaya değmez."

George onun gitmeyeceğini duyduğunda rahatladı. Annie ortadan kaybolursa onun aslında kim olduğunu hiç öğrenemezdi.

"Ben su alacağım, sen bir şey ister misin?" diye sordu Xandra babasına.

George deniz kenarındaki evinde milyonlarca Sterlin değerinde bir yazılım programı geliştirip, güzel bir kadınla flört etme düşüncesini aklından geçirdi ve bunun seçenekler arasında olmadığına karar verdi.

Cüzdanına uzanarak "Kahve.."

"Parana ihtiyacım yok," diye Xandra çıkıştı ona. Sonra belki de parasının kaynağı aklına gelince "Sade ve çok şekerli, değil mi?" diye sordu.

"Teşekkürler. İki de çörek alırsan sevinirim. Sabah kahvaltı etmediğim için acıktım."

"Şeker, yağ ve kafein?" Xandra başını salladı. Kadına dönerek siparişleri vermeye başladı. "Benim için bir su, George için bir kalp krizi... Annie ya sen? Bir tane daha sıcak çikolata ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Sıcak çikolata ve çörek mi? Aman dikkat Annie, yemek polisi peşine düşecek," dedi George.

"En azından bu sabah bir dilim kızarmış ekmek yedim."

George spor haberleriyle oyalanmak için gazeteye uzandı. Xandra babasının siparişlerini yanına bırakarak genç çocuğun ağaçları getirdiğini anlamak için pencereden dışarıya baktı.

"İki ağacı da söküp getirmesi uzun sürecektir," dedi babası.

Xandra somurtarak babasının elinden gazeteyi alıp oturdu. Ön sayfayı atlayıp Annie'nin fotoğraflarının bulunduğu beşinci sayfaya geldiğinde tekrar Annie'ye baktı.

"Annie, sana Lady Rose'ye ne kadar benzediğini söyleyen oldu mu?" diye sordu Xandra.

"Kim?" Annie gazeteyi almak için uzanırken George ondan önce davrandı.

"Halkın bakiresi," dedi Xandra.

"*Kim?*" George sordu.

Xandra babasına bir erkekle bir kadının fotoğraflarını gösterdi. "Lady Rose Napier. Halkın sevgilisi. İki sene önce diploma töreni için şoförler ve koruma görevlileriyle okula gelmişti."

George fotoğrafların Annie ile benzerliklerine baktı. "Xandra doğru söylüyor. Ona benziyorsun."

"Keşke," dedi Annie titreyen bir kahkahayla. "Ben de onun hakkında yazılanları okuyordum. Şimdi Ramal Hamrahn kraliyet ailesinin sarayında muhteşem bir tatil yapıyormuş. Keşke ben de yapabilseydim."

"Bu habere göre hala evleneceği o yaşlı adamla berabermiş," dedi Xandra suratını ekşiterek. "Bakire olarak kalmayı tercih ederdim."

"Ben de bakire kalmanı tercih ederdim," dedi George.

Xandra babasına baktı. "Seninle konuşmak ne güzel."

"Annen on sekiz yaşındaydı," diye başladı George. Ama bu konuları kızıyla konuşmak istemiyordu. Konuyu değiştirmek için başka bir şey sordu. "Lady Rose ile sizin okulda tanıştın mı?"

"Bir ödül alıp almadığımı mı soruyorsun? Özür dilerim, araba tamiri için ödül vermiyorlar." Xandra tekrar diğer konuya geçti. "Lady Rose Annie ile aynı yaşlarda. Ümitsizliğe kapılmış olmalı."

George fotoğraftaki adama baktı. "O kadar yaşlı değil."

"Burada otuz dokuz olduğunu yazmışlar."

George kendisinin otuz altı yaşına basmasına az kaldığını düşününce adam ona yaşlı gelmemişti. Ama on altı yaşındaki bir gence göre o yaş oldukça ileriydi.

"Adam çok zenginmiş. İskoçya'da bir şatosu, Norfolk ve Somerset'te malikâneleri varmış ve Earl olacakmış."

George bakışlarını Annie'ye çevirdi. Fotoğraflardaki benzerlikler inkâr edilemezdi. Lady Rose Bab el Sama'da olmasa yanındaki kadının o olduğuna yemin edebilirdi.

Gerçekten oraya gittiyse... Ama neden gitmesin?

"Lady Rose'nin paraya ihtiyacı yok. Babası St. Ives Marki'siymiş ve ona bir servet bırakmış. Büyükbabası ise bir Dük."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Lady Rose ne yapsa haber oluyor. Altın gibi bir kalbi olan bakire bir prenses. Hepimiz için örnek biri. Aslında onun için üzülüyorum."

Xandra kusuyormuş gibi bir hareket yaptı.

George ona dönerek "Ya sen Annie, sen fotoğraftaki adamla evlenir miydin?"

Annie ona bakarak hemen yanıtladı. "Aşık değilsem evlenmezdim."

George Annie ile karşılaştıklarından bu yana olanları hatırladı. Zamanlama, duruşu, aksanı, asilmiş gibi davranması Lady Rose Napier'in her zaman yaptığı şeyler gibiydi.

Ama tüm bunlar bir rastlantıdan ibaret olsa gerekti. Her şeye sahip bir kadın neden her şeyi arkasında bırakıp, uyduruk bir arabayla yola çıkardı?

"Annie saçlarını uzatsa, aynı giysilerle yüksek topuklu giyinse eminim reklam ajansları Lady Rose'ye benzerliğinden dolayı onu işe alırlar," dedi Xandra.

"Ya gözleri?" George yanında oturan kadına yoğunlaşarak "Onu ilk ele veren gözleri olmaz mı?" diye sordu.

Tam o sırada Xandra ağaçların getirildiği haberini verdi.

George gözlerini bir an Annie'den ayırmadan cebinden onun gözlüklerini çıkararak onun avucuna yerleştirdi ve elini bir süre tuttu.

"Şimdi toprakta durduklarından daha büyük görünüyorlar," diyerek büyülü anı bozdu Xandra.

George buna memnun oldu. "Merak etme, arabaya yükleyemeyecek olursam aşık oğlan bize yardımcı olur."

"Ne? Öff, Tanrı aşkına..." diyerek Xandra merdivenlerden indi.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bence bugün için yeteri kadar yardım ettin, Annie. Rol yapmayı bırak."

"Rol yapmak mı?"

"Bileğinde bir sorun yok. Daha önce bileğini incitenler gördüm, iyi bilirim. Hatta Xandra'nın tavsiyesine uyup topuklu ayakkabı giyinmelisin."

"Yanımda topuklu ayakkabı getirmedim."

"O zaman topuklu ayakkabılarınla koşamazsın, değil mi?"

Annie o sırada George'nin başka bir şeyden söz ettiğini anladı ve rahatladı. George onun kızıyla arasındaki ilişkiyi iyileştirme çabalarından söz ediyordu.

"Aklından ne geçtiğini biliyorum. Yardımcı olmaya çalıştığından hiç şüphem yok ama bazı ilişkiler düzeltilemez," dedi George.

"Çaba göstermek gerekiyor," dedi Annie. Gözleri ateş gibi parlıyordu. George dün gece onu dinlemiş ve odada kalmış olsa ne olmuş olacağını merak etti.

Annie ona doğru uzanarak devam etti. "Kolay vazgeçme, George. Ne Xandra'dan ne de kendinden."

"Niyetinin iyi olduğundan eminim, Annie. Ama Noel Baba'yı oynama." Gazeteyi ona doğru itti. "Benim geleceğim için endişelenmek yerine kendi geleceğini düşünmelisin. İç çamaşırına sakladığın para ne kadar dayanacak?"

George yanından ayrıldığında Annie derin bir nefes verdi. George gazeteyi ona gösterdiğinde gerçeğin ortaya çıktığını sanmıştı. Ama tam olarak bir şey söylememiş olduğuna dikkat etti.

Lydia'ya kısa bir mesaj yollamak için cep telefonunu çıkardı.

Dışarıda George ve yakışıklı genç ağacın birini arabanın tepesine bağlamışlardı. İkinci ağacı yüklerlerken Xandra'nın gence değil babasına baktığını fark etti.

Bakışı özlem ve ihtiyaç doluydu. Xandra da kendisi gibi anne ve babasını kaybetmiş sayılırdı. Annesi mükemmel olmayabilirdi ama birkaç haftaya kadar evine dönecekti. Babası ise şu anda yanındaydı.

Noel'i hatırlayınca boğazında bir yumru oluştu.

George şaleye geri gelip ödeme yapmak için kasaya yaklaşınca "Bitti mi?" diye sordu.

George şaşkınlıkla ona baktı. "Eve döndüğümüzde kedinin devirmemesi için her iki ağacı da destekleyen bir mekanizma bulmam gerekecek. Sonra sigortayı attırmaması için ışıklandırmayı kontrol etmem gerekecek."

"Neden genç çocuktan yardım istemiyorsun? Böylelikle Xandra'dan iyi bir not almış olursun."

"Hiç sanmıyorum."

"Onu pamuklara sarıp bekleyemezsin. Sana kızacaktır."

"Bu yeni bir şey olmayacak, o zaman," dedi George.

Hepsi arabaya bindiler. Bu kez Xandra Annie'nin rahat etmesi için elinden geleni yaptı. George vites değiştirdiğinde eli Annie'nin kalçasına dokunuyordu.

"Longbourne'deki çiçekçide durup toprak alsak iyi olur. Noel'den sonra büyükbabam ağaçları daima bahçeye diker," diye inatçı bir tonla belirtti Xandra.

"Biliyorum. Ama bu sene bunu yapabileceğini sanmıyorum, Xandra," dedi.

Büyükbabasının rahatsızlığı Xandra'yı yeni etkilemiş gibi gözlerini açarak "Bu sorun olmaz. Ben yapabilirim," dedi.

"Kahretsin!" George elini direksiyona vurdu. "Biliyor musun? Tıpkı onun gibisin. İnatçı, mantıksız, kendi bildiğini okuyan..."

Xandra'nın buna tepkisi kulaklıklarını takarak müzik dinlemek oldu.

Çiçekçiye varana dek kimse ağzını açmadı.

George toprak almaya gittiğinde Annie Hetty için siklamen seçiyordu. Xandra ise Noel süslerine dalmıştı.

On dakika sonra kasada buluştuklarında Xandra kucağında her renk ve çeşitte Noel süsüyle ve kafasına taktığı bir metrelik Noel şapkasıyla bekliyordu.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ANNIE omzuyla mutfak kapısını açıp içeri girerken Xandra'nın davranışlarının savunma mekanizmasından ibaret olduğunu George'ye nasıl anlatacağını düşünmekteydi. İçerisi nefis bir kek kokusuyla dolmuştu.

Ağaçların taze kokusuyla birleşen kek kokusu onda yalnızca acı veren hatıraları canlandırdı ve elindeki parıltılı süsü yere düşürüp durdu.

"Ne oldu?" Arkasından gelen George sordu.

Annie konuşmaya çalıştığı halde ağzını açamadı. Başını sallayarak yere eğildiğinde George ile göz göze geldiler.

"Ne oldu?" diye kısık bir sesle sordu George. Annie'nin elinden çiçeği aldı.

"Bir şey yok." Gülümsemeye çalışarak – bir lady asla duygularının belli etmemeliydi – altın renkli süslerden birini George'nin boynuna doladı.

George onu bileğinden kavradı.

"G..George.." diye yalvardı Annie boğuk bir sesle.

"Söyleyeceksin," diye uyardı George. Bu kez kendisi mor süslerden birini alarak Annie'nin boynuna birkaç kez sardı.

"Ah bu ne güzel bir manzara," dedi içeri giren Hetty gülerek. "Bütün dükkânı mı satın aldınız?"

Sonra paltosunu aldı ve "Benim şimdi gitmem gerekiyor, Annie, sence sakıncası yoksa kek bir otuzda pişmiş olur. Öğlen için sebze çorbası yaptım. Keyfinize bakın," dedi. Eldivenlerini giyip anahtarlarını ve kocası için bir torba hediyeyi yanına aldı.

"Akşam yemeğini ben yapabilir miyim?"

George ona inanamıyormuş gibi baktı. "Neden dışarıdan bir şey sipariş etmiyoruz?"

"Harika!" Xandra bir yandan süsleri düzenliyordu. "Çin yemeği sipariş edebilir miyiz? Lütfen, lütfen, lütfen..."

"Annie?"

"Çok isterim. Umarım Bay Saxon bugün daha iyi hissediyordur, Hetty," dedi Annie.

"Ben de gelebilir miyim? Büyükbabamın yatağını süslerim."

"Buna izin vereceklerini sanmıyorum. Zaten aldığınız ağacı baban tek başına kuramaz."

"İki ağaç aldık aslında. Ama sabaha kadar bekleyebilirler."

"Öyle mi? Benimle gelirsen gün boyunca hastanede kalmak zorundasın. Üstelik büyükbaban neden evde olduğunu bilmek isteyecek. Senin okuldan uzaklaştırıldığını öğrenmek kalbine iyi gelmeyecektir, genç bayan."

"Umurunda olmaz. Dower House'nin boşuna harcanan para olduğunu düşünüyor."

"Büyükbaban eğitimin korkaklar için olduğuna inandı," dedi George kendini tutamayarak. Sonra pişman olduğunu anlatır bir ses tonuyla, "Büyükannenle git.. Bentley ile işim bitince seni almaya gelirim. Üçte.. hastanenin önünde beklerim, içeri girmem," diye devam etti.

Onlar gittikten sonra "Tebrikler, George. Bir an için baba gibi davranmaya başlamıştın ama durumu berbat ettin," dedi Annie.

Kızgınlıkla ocağın yanına gidip gürültülü bir şekilde çorbanın kapağını kaldırdı. "Çorba istiyorsan bana bir kase uzat," dedi.

George bir şey söylemeden kaseyi uzattı. Annie elleri titreyerek çorbayı kaseye doldurmaya başlamıştı ama kaşığı tencereye düşürdü. Kaseyi de düşürmeden George yetişip onu elinden aldı.

"Kahretsin," dedi Annie. "Babanla birkaç dakika geçirmek çok mu zor? Bir baban olduğu için ve annenin senin en sevdiğin yemekleri yaptığı için ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?"

Fırına yaslanarak George'ye döndü. George boynundaki süslerle öylesine çekiciydi ki Annie içinin eridiğini hissetti.

"Sana ne yaptı? Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Asıl sorun ne yapmadığı. Ama bu konunun benimle ilgisi yok, öyle değil mi?"

Uzanıp Annie'nin yanaklarına dokundu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Neden ağlıyorsun, Annie?"

Annie ellerinin tersiyle yüzünü sildi. Başını sallayarak "Üzgünüm. Haklısın. Sana bağırmamam gerekirdi. Babanla aranızda geçenlerden haberim yok. Sadece... yılın bu zamanı..."

Daha fazla devam edemedi.

"Mutfağa girdiğinde verdiğin tepkiyi gördüm. Darbe almış gibi oldun. Baharatların, konyağın, meyvelerin, Noel'in kokusu. Bunlar sende kötü hatıraları canlandırıyor."

Annie ağzını açtı ama konuşamadan kapattı ve yutkundu.

"Noel'den nefret eden yalnızca sen değilsin."

Annie titreyen, derin bir nefes aldı. George'ye baktı. "Xandra senin Noel'den nefret ettiğini ve nedenini bildiğini söylemişti."

"Üniversitedeki ilk yılımda Noel için eve geldiğimde Penny'nin hamile olduğunu öğrendim. Babam çok mutlu olmuştu. Üniversiteyi bırakıp onun işine devam edeceğimi sanmıştı. Bize burada bir yer yapacaktı, beni de ortağı yapacaktı. Aceleyle evlendikten sonra Penny fikrimi değiştirmem için beni ikna edeceğini düşünüyordu." Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Bir daha Noel keki yemedim."

Annie ona baktı ve şaka yaptığını anladı. Anılarının acısını unutmak için şaka yapıyordu. Kim bilir duygusal ve maddi olarak ne kadar sıkıntı çekmişti?

"Onunla evlenmek zorunda değildin. İnsanlar artık evlenmiyor."

"Benim sorumluğumdu. Benim bebeğimdi."

Annie uzanarak onun elini tuttu.

"Sana ne oldu, Annie? Neden kaçıyorsun?"

"Noel'den başka mı?"

"Noel'den kaçış yok."

Annie konuyu değiştirmek istedi. "California kumsallarında Noel nasıl?"

"Güneşli. Ama sorun hava veya Noel süsleri veya Noel ilahileri değil. İnsanın hayatında kaçırdığı şeyleri düşündürmesi." Annie'nin yanağını avucunda tuttu. Dokunuşu sıcacıktı. "Senin hayatında eksik olanlar neler, Annie?"

George'nin yumuşak sesine daha fazla dayanamayıp konuştu.

"Annemle babam. Noel'den bir hafta önce öldüler. Evde oturmuş ağacı süslemek için onların gelmelerini bekliyordum ama hiç gelmediler."

Uzun bir sessizlikten sonra "Araba kazası mıydı?" diye sordu George.

Ona her şeyi anlatmak istedi. Ama anlatırsa George onun kim olduğunu anlayacak ve oradan ayrılması gerekecekti. Ve gitmek istemiyordu.

"Yolcuydular. Yanlarındaki iki kişi de öldü. Noel arifesinde gömüldüler. Sonra hiçbir şey olmamış gibi yapıldı. Işıklandırmalar, kilise gezisi, Noel sabahı hediyeler. Bana annenle baban böyle isterdi denildi. Onları düş kırıklığına uğratmamalıydık."

George'ye baktı. "Her sene sanki altı yaşındaymışım gibi hissediyorum. Ama her sene biraz daha..." yumruklarını sıktı ve doğru kelimeyi arıyormuş gibi durakladı "... öfkeliyim."

"Bunlardan nefret ediyorum," dedi George'nin göğsüne vurarak. "İlahilerden... ışıklardan... yapmacıklıktan..." George onun bileklerinden tuttu.

"Gerçekten bunlardan mı kaçıyorsun, Annie?"

"Evet." Annie kendini geri çekti, fırına dayandı ama yere yığıldı. Başını sallayarak "Hayır..." dedi.

George onu bırakmayarak yanında yere oturdu. Annie'yi kolları arasına aldı ve yüzünü göğsüne bastırdı.

"Hayır..." diyerek Annie'yi onayladı.

George'nin vücudundan yayılan yağla karışık erkeksi kokusunu içine çekti. Onun için yeni bir koku, yeni bir anıydı. Onun göğsünde kaldı.

"Noel'den kaçabilirsin ama onun getirdiği kötü anılardan kaçamazsın," dedi.

"Bir süre uzaklaşırsam bazı şeyleri farklı açıdan görebilirim diye düşünmüştüm. Ama haklısın. Bunun Noel ile bir ilgisi yok. Hayatımızda yanlış olan şeyleri hatırlatıp duruyor."

George onu kollarıyla sararken her sene annesiyle babasının çıkıp gelmesini bekleyen küçük bir kız gözlerinin önüne geldi. Kızının evin her yerini süslemesinin ardında yatan nedenin kalbindeki boşlukları doldurmak istemesi olabileceğini düşündü.

"Bizler şartların yarattığı kişileriz," dedi George geriye yaslanarak. "Babam bana okuldan geldikten sonra garajda yapmam için işler verirdi. Onları bitirmeden ödevlerime başlayamazdım." Uzaklara odaklanmış gibiydi.

Yıllarca içinde biriken öfkeyle böyle yaşamıştı.

"Her seferinde bana daha da zorlanacağım işler verirdi. Bu şekilde sınıfta kalırsam onunla çalışmak zorunda olacaktım. O da kendini gerçek George Saxon gibi hissedecekti. Babamdan aldığım tek özellik istikrarlı olmaktır. Erken kalkıp geç yatardım. Minimum uykuyla ayakta kalmayı öğrendim. Üniversiteye başladığımda garajdaki en iyi tamirci bendim. Babamdan bile iyiydim. Bunun için beni asla affetmedi."

George bakışlarını Annie'ye çevirdi. Kendisine acı veren hatıralarını yolda kurtardığı bir kadına anlattığına inanamıyordu.

Annesinin mutfağında yerde kollarının arasında Annie ile uzun yıllardır içini kemiren bu gerçekle yüzleşmesine inanamıyordu.

"Yine de kızlar için vakit bulmuşsun," dedi Annie.

"Üniversiteye başlamadan önceki yaz kaçırdığım pek çok şeyi yapma fırsatım oldu. On sekiz yaşıma basar basmaz başka bir garajda hakkım olan parayı kazanacağım bir iş buldum."

"Zavallı annen. Evde birbirleriyle devamlı kavga eden iki kediyle birlikte yaşamak çok zor olmuştur."

George gülümsedi.

"Hayatımın büyük bir bölümünü insanları seyrederek geçirdim. İngilizce'yi okuyabildiğim gibi vücut dillerini de okuyabiliyorum," dedi Annie. Sonra devam etti. "Sonra neler yaptın? California'daki evini nasıl kazandın? Xandra'nın okulunu nasıl ödedin?"

"İki şeyi çok iyi biliyordum: Bilgisayar mühendisliği ve araba tamirciliği. Bu ikisini birleştirip araba endüstrisi için bir program geliştirdim. Babam prensip olarak bilgisayarlara karşıdır. Ona göre araba sürmek insanla motor arasında olması gereken bir ilişki. Bu yüzden de beni hiç affetmedi."

"Belki ilk önce kendini affetmen gerekiyor?"

Bir an bu düşünce George'nin aklına takıldı. Annie'ye baktığında gözlerinde kurumaya başlayan yaşların ayrı bir ışıltı yarattığını gördü. Onun hafif aralık duran dudaklarını öpmekten başka bir şey düşünemiyordu. On sekiz yaşından bu yana hissetmediği bir arzuyla onu öpmek istiyordu.

"Sen kimsin?" diye tekrarladı. Ama Annie ona cevap vermek için ağzını açtığında George elleriyle onu engelledi.

"Hayır, söyleme. Bilmek istemiyorum."

Onun aklını başından alan kokusuyla kollarına ilk düştüğü andan itibaren yapmak istediği şeyden, onu öpmekten alıkoyacak bir şey söylemesini istemiyordu.

Annie onun ne düşündüğünü anlamıştı. Beklemeden onu kendisine çekti.

George'nin içindeki ateş yalnızca soğuk bir duşla söndürülebilirdi. Ocağın yanında birbirlerinin kollarında otururken başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Annie'nin kot paltolunun içinden tişörtünü çıkardı. Sutyenini çözdüğünde içinden paraların düşmesini beklerken sertleşmiş göğüsleriyle karşılaştı.

Annie inledi. George'nin işçi tulumunun askılarını çözerek altındaki tişörtünü çıkardı. Safir rengi gözleriyle ona dokunmak için izin ister gibi bakıyordu.

George üzerindekilerden bir çırpıda kurtularak çocukluğundan itibaren orada bulunan kilimin üzerine uzandı.

"Al beni," diye gülümsedi kendini Annie'ye sunarak.

"Ne yapmamı istersin?"

"Her şeyi..." Annie'nin eli göğsünde dolaşmaya başladığında bir an nefesini tuttu. "Seni iyi hissettirecek her şeyi yapabilirsin." Sesi boğuk çıkıyordu. Annie'nin elleri aşağı doğru kaydıkça kendini kaybedeceğini sandı.

Annie doğrularak üzerindeki kazağı ve tişörtü çıkarıp attı. Uzun vücudu güçlü ve esnekti. Göğüsleri dik ve güzeldi. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. George göğüs uçlarına dokunduğunda tüm vücudu titredi.

"Bundan hoşlandın mı?" diye sordu George.

Annie arzudan anlaşılmaz bir ses çıkardı. Bakışlarıyla onu ne kadar arzuladığını göstermek için gözlerini ona dikti. George onu belinden kavrayıp üzerine oturttu.

Annie nefes nefese dudaklarını onun karnında gezindirdi. Bu kez inleme sırası George'deydi.

"Hoşuna gitti mi?" diye muzır bir gülümsemeyle sordu Annie. Sonra dudaklarını onun dudaklarına değdirdiğinde göğüsleri birbiriyle birleşmişti. George ön sevişmeyi bitirip ona sahip olmak istiyordu ama bu güzel duygularla acele etmemesi gerektiğini de biliyordu.

Annie'nin dudakları çenesinde, boynunda ve göğsünde dolaşırken onun diri bedenini hafif dokunuşlarla okşuyor, kendi sırasının gelmesini bekliyordu.

İpeksi saçları vücuduna dokundukça ellerini Annie'nin sırtında ve kalçalarında gezdirdi.

Annie şehvet içinde boğuluyordu. Onun göğsünü öptüğü sırada George'nin elleri belinden aşağıya, aralarında kalan tek engel olan kot pantolonunun içinde keşfe çıkmıştı.

Dudakları şişmiş, bedeninin her hücresi zevkle titriyordu. Hayatında ilk kez tam anlamıyla yaşadığını hissediyordu. Bedeninin derinlerinde bir yerde acıyla karışık bir arzuyla onu istiyordu.

"Dokun bana," diye fısıldadı.

George onun kot pantolonunun düğmesini çözerek iç çamaşırını çıkardı.

Annie'nin hissettiklerini anlatması mümkün değildi. Ağzından çıkabilen tek şey onun ismi oldu.

"George.."

Tüm vücudu titriyordu.

George onu kendi bedenine sardı. Omuzlarını ve saçlarını öperken kollarının arasında eridiğini hissediyordu.

O yalvaran bakışları nerede gördüğünü şimdi anlaşmıştı.

George onun ismini mırıldandı. Annie gözlerinde yaşlarla ona baktığında George doğru olduğunu anladı. Annie 'halkın bakiresi''ydi.

"Bunu yaptığım için Londra Kulesi'ne gönderilir miyim?"

"Benim tarafımdan olamaz," diye yanıtladı Annie gülerek.

Minnettarlıktan ağlıyordu. Elleriyle yüzündeki yaşları silerek George'ye baktığında onun gülmediğini fark etti.

"Ne oldu? Ne yaptım?"

George yanıt vermedi. Annie o sırada adını öğrenmek istediğinde ısrarla Annie olduğunu söylediğini hatırladığını anladı.

"Benim adım Rose*anne*. Bana büyükannemin ismi verilmiş. Ama annem bana Annie denilmesine karşı çıkmazdı," diye açıkladı.

Annie bunun önemli olduğunu mu düşünüyordu?

George yanıt vermeyince "Bunun önemi var mı?" diye sordu.

Annie'nin giysilerini alarak ona doğru fırlattı.

"George?"

Uzun bir süre giysilerini toplamadan yalvaran gözlerle George'ye baktı.

George'nin tüm duyuları Annie'nin dokunuşu, bedeni ve kokusuyla sarsılıyordu. Bunların bir önemi olmadığını söylüyorlardı.

Kekin piştiğine dair fırından gelen sesle ikisi de irkildi.

"Açıkça belli oluyor ki önemi var," dedi Annie. Giysilerini alarak George'ye arkasını döndü ve giyinmeye başladı.

"Beni kullandın. Şato sahibi adamla birlikte olmadan önce bekaretinden kurtulmak için bir plan yapmışsın," dedi George.

"Eğer böyle düşünüyorsan söyleyecek bir şey yok demektir."

Annie fırının kapağını açarak keki çıkardı.

George ayağa kalkıp giyindi. Tulumunun askılarını yaparken elleri titriyordu. Annie ona hala arkası dönük olarak keki tattı.

"Pişmiş mi?"

"Sanki umurundaymış gibi," diye cevapladı Annie. Keki tersine çevirip kabından çıkarmak isterken kolunun içi yandı. Nefesini tuttu.

"Soğuması için biraz dışarıda bırakmalısın," dedi George. Annie'nin kolunu çevirerek yanan yere baktı.

Ona sormadan Annie'yi musluğa götürerek kolunu soğuk suyun altına tuttu.

Yanığın verdiği acı soğuk suyla birlikte hissedilince çocukluğunda duygularını belli etmemesi öğretilen Annie çenesini kastı. Onun yanında ağlamamalıydı.

Ama George'nin dokunuşuyla daha fazla kendini tutamayarak ağlamaya başladı.

"Fotoğraftaki kadın kim?" diye sordu George, Annie'nin gözyaşlarından etkilenmemeye çalışarak.

"Lydia."

"Sana arabasını veren arkadaşın mı? Ama..."

"Tıpkı bana benziyor, değil mi?"

"Neden bir kopyanı istedin?"

"Gerçeğini reddetmek varken neden bir kopyasını istersin?" diye onun yerine cümleyi tamamladı Annie.

George onun titrediğini hissetti.

"Bu işi profesyonel olarak mı yapıyor?"

"On beş yaşından itibaren annesi ona benim giysilerimin aynısı dikmeye başlamış. On altı yaşında birisi onun fotoğrafını çekince gazetelere yollamış ve böyle devam etmiş. Elbette tam zamanlı bir iş değil. Çalıştığı süpermarketin sahibi çalışma saatleri konusunda esnek davranıyor."

"Süpermarkette çalışan bir kadına senin yerini alsın diye para mı ödedin?"

"Hayır. Parayı kabul etmedi. Bir gün şans eseri karşılaştık ve aramızda bir bağ oluştu."

"Ona hikayesini gazetecilere satmayacağı konusunda güveniyor musun?"

Annie ona baktı. "Biliyor musun, George? Umurumda değil. Uzaklaşmak istiyordum ve benim yerimi almayı kabul etti. Döndüğümde ne olacağı umurumda değil."

"Peki tüm bunları nasıl başaracak? Bir partiye katılıp herkesi onun sen olmadığını anlaması başka bir şey...

"Bab el Sama'da beni tanıyan kimse yok. O yüzden tek başıma gitmek için ırar ettim."

"Ama uzaklaşmak istediğinde elbette bunun daha makul yolları olmalı, değil mi?"

"Ben kendim olmaktan uzaklaşmak istedim, George. Büyükbabamın sonsuz beklentilerinden. Herhangi biri olmak istedim. Yalnızca... kendim."

"Şimdi kolun nasıl?" diye sordu George onun kolunu kurularken.

"Bir şey hissetmiyorum."

George başını salladı. "Tamir etmem gereken bir araba var," diyerek havluyu atarak mutfaktan çıktı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

ANNIE tüm gücünü kaybetmiş bir durumda lavaboya dayanarak kendini ele verdiği için ne yaptığını sorguladı.

Gözünden bir damla yaş damladı. George ona bir kadın gibi davranmış, o da gözyaşlarını gizleyememişti.

Sevgilinle tamamen kendin olabilirdin..

Titrek bir iç geçirmeden sonra vücudunu dikleştirdi ve kendi kendine George'nin kızgın olmaya her türlü hakkı olduğunu savundu.

Tecrübesiz olabilirdi ama saf değildi.

Cinsellik ötesinde iki insanı bir araya getiren başka bir şey yoktu. Çıplaklık değil ama yapmacıklıktan soyunmak işin tüm fiziksel yanını ortaya çıkarıyordu. Dürüstlük olmadığı takdirde tüm olay bir yalandan ibaretti.

George ona kendi kimliğiyle ilgili yalan söylemiş olsa ne hissedeceğini biliyordu.

Onun güvenini kötüye kullanmıştı ve şimdi oradan gitmesi gerekiyordu. Ama önce keki kalıbından çıkardı, bulaşıkları yıkadı ve kilimi düzeltti.

Sonra yukarı çıkıp her şeyini çantasına doldurdu. Xandra'ya veda etmeden gitmek istemediği için holü geçip onun odasını bulmak amacıyla odalara baktı. Bir anda kendini George Saxon'ın büyüdüğü odada buldu.

Bir önceki gün giydiği kaşmir kazak tahta sandalyenin üzerinde duruyordu. Ona sarıldı ve etrafına bakındı.

Yüksek teknoloji ürünlerinden uzakta, sıradan mobilyalarıyla bir genç odasıydı. Kitaplarında elini gezdirdi.

Ayağa kalkıp kazağa yüzünü gömdü. Onu üzerine geçirip gitmek için büyük bir istek duydu. Ama katlayıp geri bıraktı ve odadan çıktı.

Xandra'nın odası yan taraftaydı. Babasının odasının tersine geniş ve rahat gözüküyordu. Burada epey zaman geçirdiği belliydi. Duvarlarda asılı ralli posterleriyle dizüstü bilgisayarı ve yatak örtüsü çelişki yaratıyordu.

Çalışma masasının üzerinde kağıt ve kalem, yanında ise Bayan Warburton'a yazılmış bir mektup duruyordu.

Kalemi eline aldı ama bıraktı. Ne yazacaktı? Gerçeği söyleyemezdi. Bir yalanı yazamazdı. En iyisi George'nin ona kendi sözleriyle anlatmasıydı.

Aşağı inerek taksi şirketini aradı. Maybridge'e kadar gittikten sonra ne yapacağına karar verirdi. Telefonda yoğunluk yaşadıkları ve ilk gönderecekleri aracın yarım saat sonra olabileceği bilgisini verdiler.

"Peki, beklerim," diyerek telefonu kapattı. O sırada bacaklarına sürünmeye başlayan kediyi kucağına aldı ve okşayarak çalışma odasına yöneldi. Goerge'nin önceki gece uyuduğu kanepeye yerleşerek aynı yere başını koydu.

Kedi kucağında mırlayarak otururken bir dakika gözlerini kapatıp George'yi düşünmeye çalıştı. Dudaklarını, cildinin kokusunu ve tadını, ona dokunuşunu hafızasına kazımaya çalıştı.

"Annie!"

Şıçrayarak uyandığında kedinin tırnaklarını bacaklarına geçirdiğini hissetti.

Kendine gelmek için uğraşırken George'nin kapıda durduğunu fark etti. "Özür dilerim, uyumuşum. Taksim geldi mi?"

"Bir şey söylemeden gidecek miydin?"

"Ne söylememi bekliyordun? Burada kalamam, George. Sen kim olduğumu öğrendikten sonra olmaz."

George inkar etmedi. "Nereye gideceksin?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Öyle mi sanıyorsun?" Yanına o kadar hızlı geldi ki Annie doğrulmaya fırsat bulamadı. Elleriyle onu kanepeye hapsetmişti. "Halkın sevgilisini sutyeninden taşan paralarla neresi olduğunu bilmediğim bir yere göndereceğimi mi sandın?"

Şakaklarındaki damar atıyor, gri gözleri öfkeden parlıyordu.

"Başka bir seçeneğinin olduğunu sanmıyorum."

"Tekrar düşünün, Lady hazretleri. Benim önümde bir sürü seçenek var. Senin ise iki. Birincisi, burada kalırsın, senin güvende olduğundan emin olurum. İkincisi, seni Oldfiled Dükü'nün, büyükbabanın yanına götürürüm. Sen seç."

"Benim hakkımda araştırma mı yaptın?"

"Internet bağlantısı olan tek telefon sahibi sen değilsin."

"Ya bu iki seçeneği de beğenmezsem? Senin bir sürü seçeneğin olduğunu söyledin."

"Gazeteleri arayıp senin son yirmi dört saattir neler yaptığını anlatabilirim."

"Bunu yapamazsın." George bunları söylerken hiç duraksamamıştı. Annie eliyle onun yüzüne dokundu. George'nin gözleri koyulaştı. "Bana ihanet etmezsin, George."

"İstersen bir dene," diyerek ondan uzaklaştı. Xandra'ya yaptığı gibi kendini içine kapatmıştı. "Dışarıda her şey olabilir. O zaman nasıl hissedebileceğimi tahmin edebilirsin."

"Üzgünüm."

"O zaman bunu ispat et."

"Nasıl? Ayın on yedisine kadar burada kalarak veya eve dönerek mi?"

"On yedisine mi?" George onunla geçireceği bir haftayı duyunca iğrenmiş gibiydi. Yine de "Eğer o zamana kadar kalman gerekiyorsa, tamamdır," dedi.

"Bir yabancıyla geçirmek için uzun bir zaman. Beni bırakırsan dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Ya burada kalırsın ya da evine dönersin. Tartışma yok."

"Kalacak olursam annene ne söyleyeceksin?"

"Onun şu anda aklında daha önemli şeyler var. Bu bizim aramızda. Xandra ve annem için sen Annie Rowland'sın. Anlaşıldı mı?" diye uyardı.

"Sen kim olduğumu çözebildin," dedi Annie.

"Onlar seni benim gördüğüm gibi görmeyecekler."

Annie daha önce olanları hatırlayınca titredi. George ona dokunduğunda, ona baktığında ne kadar güçlü hissettiğini. Onu çok istiyordu. "George, eğer kalırsam, başladığını bitirir misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

George konuşamadı. Başını salladı.

Annie'ye baktığında herkesin gördüğü şeyi görüyordu. 'Halkın bakiresi'.

"Bu yalnızca seks, George," dedi Annie. Onu kışkırtıp kendinden nefret etmesini, böylece gitmesine izin vereceğini düşünüyordu.

"Bu yalnızca seks ise eminim Rupert Devenish bu onura layık olur, Annie. Noel listenin en başına bunu ekle. Yoksa sana yüzüğü takana kadar beklemesi mi gerekiyor?"

George bunları söylemek yerine ona vurmuş olsaydı canı daha az yanardı. Onu inciten George'nin onun yatacak birini aradığını sanması değil, asil biriyle evlenmek için bunu yapıyor olduğunu ifade etmesiydi.

Taksiye binerek oradan uzaklaşmak aklına ilk gelen düşünce oldu.

Konuşabilmesi için bir dakika geçtiğinde "Taksiye ödeme yapmam lazım," dedi.

"Ben hallettim."

"Ne? Benim yanıtımı beklemeden gönderdin mi?"

"Başka müşterilere gitmesi gerekiyordu. Bu arada, bana yirmi sterlin borçlusun."

"Eminim ondan daha fazladır. Arabanın tamir ücreti, çekici ücreti. Yoksa Xandra'dan bana bir fatura çıkartmasını mı isteyeyim?"

"Unut bunu. Garaj kapandı. Taksi ücretini de unut."

"Ya burada kalma ücretim? Yoksa karşılığında çalışmam mı gerekiyor?"

"Sen kızımın misafirisin," dedi saatine bakarak. "Şimdi gidip onu almalıyız."

Annie onunla tartışmaya girmek istemiyordu. "Paltomu alayım."

Yolda bir iki kelimenin ötesinde bir şey konuşmadılar. George arabayı geçici park alanına bıraktığında Annie daha fazla susamadı.

"Sanırım Xandra sen içeri girip onu alana kadar çıkmayacaktır. O yüzden arabayı büyük otoparka bırakmak daha iyi olabilir."

Onu beklerken kaçacağını planladığını sandığından emindi. Teklifini tekrarladı. "Gidip babanı ziyaret etmelisin. Bu, anneni ve Xandra'yı mutlu eder. Beni de çok mutlu eder."

"Neden seni mutlu etmenin umurumda olduğunu düşünüyorsun?"

Ne kadar inatçıydı. Bunun kızıyla arasındaki köprüyü onaracağını bilmesine rağmen gururu yüzünden ilk adımı atmıyordu.

"Çünkü eğer içeri girmezsen gazetecileri kendim arayacağım ve Lady Rose'un Bab el Sama'da değil, Saxon garajında sevgilisiyle beraber olduğunu söyleyeceğim!"

"Sevgilisiyle mi?"

"Neden güzel bir hikayeyi gerçeği söyleyerek mahvedeyim?"

"Bunu yapamazsın. Sana inanmazlar. Uçağa bindiğine gözleriyle tanık oldular."

"O zaman sen blöf mü yapıyordun?"

"Tabii blöf yapıyordum!"

Annie o sırada George'nin kendisine karşı bir şeyler hissettiğini anladı.

"Seçimini yap, George. Ya babanı ziyaret et ya da beni bırak."

George ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Yapamam, Annie. Anlamalısın, eğer sana bir şey olursa..."

"Kendini asla affetmez misin? Aman Tanrım. Bu çok kötü çünkü ben blöf yapmıyorum. Gazetecileri Lady Rose olduğuma ikna edebilirim." Annie nefesini tuttu. Tarihteki en uzun sessizlikten sonra George ona baktı ve arabayı büyük otoparka çekti.

Arabadan inerken Annie'ye "Bu bir işe yaramayacak," dedi. Annie onun kapısını açmasını bekledi. Daha sonra arkasına bakmayarak hastanenin girişine doğru yürüdü.

"Modern bağımsız kadınlar kapılarını kendileri açarlar," dedi George.

"Benim koruma görevlim gibi davranmaya devam edersen ben de sana öyle davranırım."

George tüm öğleden sonra Annie'den başka bir şey düşünemez olmuştu. Dudakları ona 'hayır' dese bile vücudu tersini söylüyordu.

George'nin babasının bulunduğu kata çıkarlarken Annie hala halkın bakiresi olma durumundan son derece mutsuzdu. Babası kardiyoloji ünitesinden kendi odasına çıkarılmıştı. Xandra kafasında Noel baba şapkasıyla onun yatağında, büyükbabası ise yanındaki koltukta oturuyordu. Adam Xandra'nın anlattığı bir şeye gülüyordu. Aralarındaki nesil farkına rağmen iyi anlaştıkları belli oluyordu. Xandra onları görünce savunmaya geçti.

"Ben aşağı inmek üzereydim."

"Önemli değil. Biz erken geldik," dedi George.

"Siz Annie olmalısınız. Xandra bana sizden bahsetti," dedi babası George'nin arkasında duran Annie'ye bakarak.

Annie öne doğru bir adım atarak elini uzattı. "Memnun oldum, Bay Saxon. Nasılsınız?"

"Çok iyiyim, teşekkürler. Buradan çıkacak kadar iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Büyükbabası Xandra'ya dönüp "Xandra ilaç gibi geldi. Sen de garajdan çıkabilmeyi başarmışsın galiba," dedi George'ye.

"Mike Bentley'i bir saat sonra alacak."

"Onu düş kırıklığına uğratmadığımıza memnun oldum. Sağol oğlum," dedi.

Annie sessizliği bozdu. "Hetty nerede?"

"Büyükbabama gazete almaya gitti."

"Burada insan can sıkıntısından ölebilir. Doktor ne derse desin yarın buradan çıkacağım."

"Baba..." diye başladı George.

"Annen bana bakar," dedi babası inatçı bir şekilde.

Annie George'nin elini kavradı ve destek vermek için sıktı.

"Eğer istediğin buysa eminim başa çıkabiliriz. Annie de bize yardımcı olmak için bir süre daha kalacak," diye yanıtladı George. Annie'nin elini biraz daha sıkmıştı.

"Gerçekten mi? Bana evi süslemede yardım edebilirsin." Xandra çok sevinmişti.

"Teşekkürler," dedi Annie. Sonra büyükbabasına dönerek "Doktorun sözünü dinlemelisiniz, Bay Saxon. Eğer çok erken çıkarsanız Noel'de yine buraya gelmeniz gerekebilir," diye ekledi.

George'nin babası önce onlara, sonra kenetlenmiş ellerine baktı ve mutlulukla gülümsedi. "Belki de haklısın, Annie. Bir iki gün daha burada kalmak beni öldürmez."

George gitmeleri gerektiğini belirttiğinde Xandra büyükbabasının yanına gidip onu kucakladı. Başındaki Noel Baba şapkasını çıkararak ona taktı. "Lütfen uslu dur ve büyükannemi fazla yorma. Dün akşam yorgunluktan yemek yiyemedi."

"Öyle mi? Peki, bugün eve erken dönmesini sağlarım."

Yolda Xandra alışveriş yapmak istediğini söyleyerek babasının onları en yakın otobüs durağına bırakmasını istedi.

"Annie de benimle gelip eğlenmemem için elinden geleni yapar."

"Aslında benim de mağazalarda birkaç işim vardı," dedi Annie.

Xandra'nın yüzü aydınlandı. George Annie'nin evdeki herkesin yüzünü güldürdüğünü hissetti: Annesinin, babasının, kızının. Hepsi de onun doğal sevecenliğine karşılık veriyorlardı.

Aralarında herhangi bir ilişkinin söz konusu olamayacağını o anda anladı. Kendini duygusal olarak bu kadından uzak tutmanın gerekli olduğuna karar verdi.

"Bugün Cuma olduğundan mağazalar geç saate kadar açık kalacaktır. Eğer Mike'nin arabayı almasını beklerseniz sizi şehir merkezine ben bırakırım. Dönüşte de eve yiyecek bir şey alırız."

"Bizimle alışverişe mi geleceksin?"

"Evet, ben arabayı kullanacağım, siz işin zor kısmını yapacaksınız."

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

ÜÇ SAAT sonra arabayı park etmişler ve George onu kolundan tutmuş Maybridge'in ortasında duruyorlardı. Annie etrafına bakarak gördüğü manzaranın keyfini çıkarmaya çalıştı. Alışverişe çıkanlar mağazalara bakarken, bir grup sokakta Noel ilahileri söylüyordu.

Yıllardır uzak kaldığı bir duyguya dokunduğunu hissetti. Gerçek Noel neşesi buydu.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu George.

"Temel bazı şeylere. İç çamaşırı, bir başka kot pantolon – bu biraz büyük geliyor."

"Ben aradığın şeyi biliyorum," dedi Xandra bir mağazanın kapısında durarak. Babasına baktı. "Buraya girmene gerek yok."

"Beni bayan iç çamaşırıyla korkutacağınızı sanıyorsanız, tekrar düşünün."

"Bizi utandırıyorsun."

"Çocuklarını utandırmak ebeveynin görevidir."

"Öff.. O zaman ben burada beklerim." Xandra cep telefonunu çıkararak mesaj yazmaya başladı.

Annie mağazanın iç çamaşırı bölümüne girdiğinde George'nin onun peşini bırakmayacağını anladı. Pamuklu iç çamaşırlarına bakarken seçimi ona bıraktı. George dudakları çizgi şeklini almış bir halde her desen ve rengi alıp sepete attı.

Annie kot pantolon denerken George kabinin dışında nöbet tuttu. Sıra çorap ve ayakkabı seçmeye geldiğinde George'nin sabrı tükenmek üzereydi. Annie sepetine bir kazak ve üç bluz ekledikten sonra ödeme noktasına ilerledi.

Annie alışverişi bitirdikten sonra George'nin uzattığı kolunu görmezden gelerek Xandra'ya el salladı.

O sırada George yanlarından geçen yiyecek arabasını fark etti. "Sosisli sandviç ister misiniz?" diye sordu.

"Ben istemem. Benim şampuana ihtiyacım var. Sen bir şey ister misin, Annie?" diye sordu Xandra.

"Evet, lütfen." Annie Xandra'ya para verdiğinde George sosisli sandviçinin yarısını bitirmişti.

"Güzel mi?" dedi Annie.

"Daha önce yemedin mi?" Sonra duraksayarak "Saçma bir soruydu," dedi.

George iki sandviç daha sipariş etti. "Öğle yemeği yemedim."

"Ben de," dedi Annie onun bakışlarına karşılık vererek.

İlk bakışlarını kaçıran George oldu. Annie bunun yeni bir tecrübe olduğunu kendine hatırlatarak sandviçlerden birini alıp ısırdı.

Seksi bir erkekle bir daha sosisli sandviç yiyebilecek miydi acaba?

Sandviçteki hardalın acılığı gözlerini yaşla doldurdu ve öksürmeye başladı. George onun sırtına vurdu.

"Daha iyi misin?" Elini Annie'nin sırtından çekmemişti.

"Pek değil," dedi Annie sandviçini çöpe atarak. "Yeni tecrübeler için epey zorlu bir gün oldu."

George elini yanmış gibi Annie'nin sırtından çekti.

"Xandra nerede kaldı?" diye sordu George.

"Bizimle meydandaki Noel ağacının orada buluşacağını söyledi."

Meydanda buz pateni pistini çevreleyen ağaçlar beyaz ışıklarla süslenmişti. Ama George'nin dikkatini çeken süslemeler değil, Xandra'nın yanında çiftlikteki genç çocukla bankta oturmasıydı.

"Buraya gelmek istemesi çocukla buluşmak içinmiş," diyerek George yürümeye başladı. Annie önüne geçerek onu durdurdu.

"Birbirlerine burada rastlamış olabilirler."

"Buna inanıyor musun?"

"Bunun önemi var mı? Buraya seninle gelmeyi seçti."

Annie derin bir nefes aldı ve küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça açıkladı. "Anlamıyor musun? Xandra okuldan kendini bilerek uzaklaştırttı. Okul müdürü onun büyükbabasını ziyaret etmesine zaten izin verirdi. O seninle olmak istedi."

"Bu çok saçma," diyerek George tekrar bir adım attı. Annie ona yine izin vermedi. "Çok uğraştım. Atlantik'in diğer ucundan bunu yapmak hiç kolay değil. Baba olmaya çalıştım durdum. Ortak velayet için başvurdum."

"Mahkeme seni geri mi çevirdi?"

"Penny onlara Xandra'nın kafasının karışacağını söylemiş. Kafası zaten karışmıştı. Penny'nin yeni kocasına baba diyordu. Buraya geldiğimde benimle görüşmek istemiyordu. Amerika'ya gelmek istemiyordu."

"O seni, burada istiyor. Bu sadece bir başlangıç. Seni test edip duracak. Nereye kadar dayanacağını görecek. Onu burada kalacak kadar seviyor musun bilmek isteyecek."

"Onu sevdiğimi biliyor. Ona istediği her şeyi verdim," diye karşı çıktı George.

"Kendin hariç. Seni burada hayatında görmek istiyor. Kalın bir çek defteri olarak değil, babası olarak."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben bu konularda herkesi denedim. Bakıcılarla, evdeki görevlilerle, öğretmenlerle, hatta büyükbabamla. Bir yere gitmeyeceklerini öğrendim." Ellerini George'nin omzuna koydu. "Haydi şimdi gidip merhaba diyelim."

"Bu kadar mı?"

"Evet. Bu bir başlangıç." Annie'nin gülümsemesi içini eritti. "Gözlerini ve kulaklarını iyi aç ve onun ne dediğini dinle, George."

George bakışlarını kızından Annie'ye çevirdi. İhtiraslı, sevecen. "Sen ondan söz etmiyorsun, kendinden söz ediyorsun."

Annie yanıt vermedi.

"Tamam, gidip merhaba diyelim."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Ve Çin yemeği isterler mi diye soralım."

George derin bir nefes aldı. "Peki."

"O zaman sen onlarla konuşurken ben patenleri alayım. Kaç numara giyiniyorsun?"

George homurdandı. "Dalga geçiyor olmalısın."

"Bir haftadan az sürem var. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Bu kadın büyüleyici biriydi. Kendine güveniyle güçlü ve güçsüzün yanındaydı. İnanılmaz masum ama bir o kadar olgundu. İnsanların sorunlarını çözmekte bir uzmandı ama kendisiyle ilgili sorunların içinde boğuluyordu.

George ona baktığında nefes alamadığını hissetti. Annie ile sevişirse onu asla bırakamazdı.

Annie'nin ondan bir cevap beklediğini anlayınca konuştu. "Ne bekliyoruz? Gidip patenleri alalım. Ama yarın sabah kıpırdayamazsan bana kızma."

"Ya Xandra ve arkadaşı?"

George onlara baktı. Bankta otururken konuşup gülüyorlardı.

"Onlar alışveriş torbalarına bakarlar."

Annie acıyı ertesi sabahtan daha erken hissetti. Buzun üzerinde kayarken buzla epey temas etmişti. Her düşüşlerinde George ile beraber gülüyorlardı.

George tekrar düştüğünde onu kaldırdı. "Omuzlarıma tutun," dedi. Annie'yi belinden tutarak ayakta durmasını sağlamaya çalıştı ama Annie tekrar kaymaya başlayınca ikisi de düştüler.

"Bıktın mı? Yoksa bir kez daha denemek ister misin?"

Bir kez veya yüz kez George Saxon'un güçlü kollarıyla onu sarması için yeterli değildi. George Saxon ile bir ömür geçirmek, onunla birlikte gülmek istiyordu.

Xandra ve arkadaşının pistin kenarında onları seyrettiklerini fark edince devam etmekte kararsızlık yaşadılar.

"Bırakın artık. Dan ışıkları alabileceğimiz bir yer biliyor," dedi Xandra.

Annie bunu duyunca ayağa kalkarak ilk kez düşmeden pistin kenarına kadar gitti. George hemen peşindeydi.

Xandra ve Dan'ın yanlarına vardıklarında tanışıp el sıkıştılar ve birlikte ışıklara bakmaya gittiler.

Pencereler, perdeler, duvarlar ve çit için farklı aydınlatma seçtikten sonra Annie gerçek boyutta bir Noel Baba ile geyik gördü ve onu almakta ısrar etti. George arabanın arkasına sığmayacağını belirtince Xandra Dan'in motosikletiyle yardımcı olabileceğini söyledi.

"Zaten Maybridge Lisesi'ne gidersem bana bir motosiklet almalısın. Bana senin de motosiklet kullandığını söylemiştin."

"Maybridge Lisesi'ne gideceksen seni kendim götürürüm," dedi George.

Bir an için bir sessizlik oldu. George ne dediğinin farkına vardı.

"Ah *lütfen!*," Xandra gözlerini devirdi. "Ne kadar zavallı görünürüm. Hem zaten Dan bana motosiklet kullanmayı öğretebileceğini söyledi."

Annie araya girdi. "Ben hiç motosiklete binmedim. Neden ben Dan ile gitmiyorum? Aslında ben de ders almayı çok isterim."

"Kimse Dan'ın arkasında motosiklete binmeyecek! Ve eğer birine bir şey sürmeyi öğretmek gerekiyorsa bu kişi ancak ben olurum!" diye patladı George.

"Harika," dedi Xandra. Babasının omzuna vurarak "Teşekkürler, baba."

Baba...

George Annie'ye baktı. Her ikisi de duyduklarına inanamıyor gibiydi. George konuşmaya başlamadan önce iki kez yutkundu. "Kızağı yarın gelip dört çekerle alabiliriz."

"Mükemmel. Ben de saçlarımı kestirebilirim."

"Nasıl istersen, Annie," dedi George içtenlikle. "Şimdi, buradan çıkıp Çin yemeği alalım mı? Dan? Çin yemeği ister misin?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Annie. Kuaförün karşısındaki kafede bekleyen George'nin yanına gidip ona yeni kestirdiği saçlarını gösterdi.

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Sen beğendin mi?"

"Kesinlikle. Bayıldım. Hatta içeride kimse benim... Birisine benzediğimi söylemedi."

"İyi bir sonuç. Halkın önüne tekrar çıktığında fark edeceklerdir."

"Aslında düşününce, Lydia'nın da döndüğünde saçlarını kestirmesi gerekecek," dedi Annie. George'nin koluna girerek "Şimdi Noel pazarına bakalım."

"Noel'den nefret etmene ne oldu?"

"Bu Noel'den nefret etmiyorum."

Zencefilli kahve içip her tezgâhta duraklayarak sergilenen lezzetleri tattılar.

George için bir şapka beğendi. Onu taktığında öpmek istemesine rağmen vazgeçti. Şapkayı aldıktan sonra takı tezgâhına giderek Xandra için bir çift kardan adam küpesi, Hetty için kar tanesi broşu, Bay Saxon için bir kravat satın aldı.

George için bir şey almamıştı.

Ona zaten kalbini vermişti.

George evin damında asılı duran Noel Baba ve geyiğin sağlam olup olmadığını kontrol etti.

"Tamam, ışıkları açabilirsiniz," diye aşağıya seslendi. Daha sonra gidecekti.

Annie'den mümkün olduğu kadar uzakta durmaya çalışıyordu. Bu haftanın zor geçeceğini bilmesine rağmen bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti.

İlk görüşte aşka inanmazdı ama Annie'yi ilk gördüğü andan itibaren mıknatıs gibi ona çekildiğini hissetmişti. Onun yanında geçirdiği her gün, saat ve dakika ona biraz daha yaklaşmasına neden oluyordu. Ondan uzak durmaya çalıştığını Annie anlamıştı.

"Açılışı Xandra yapmalı. Onun fikriydi," dedi Annie.

"Bu sadece test. Xandra asıl açılışı hava kararınca yapar."

Annie ışıklandırma düğmesini çevirince Noel Baba bütün ihtişamıyla damın üzerinde parladı.

George aşağı inerek onun yanına geldi. "Bunu oraya koyarak bir çok belediye kuralını yıkmışımdır. Ayrıca, babam hastaneden çıktığında elektrik faturasını görünce tekrar bir kalp krizi geçirebilir."

"Dükkânda aynısından bir tane daha vardı. King Lacey'e gönderirler mi acaba?" Annie inanılmaz güzellikteki mavi gözleriyle ona baktı.

"Kargo ücretini karşılarsan eminim aya bile gönderirler. Fakat büyükbaban ne der?"

"Hiç bir fikrim yok. Ama oradaki çocuklar bayılırlar."

"Seni oralarda çocuklarla ve Noel Baba'yla hayal edemiyorum."

"Ya sen, George? Burada kalacak mısın?"

"Kumsal serserisi unvanımdan o kadar kolay kurtulur muyum dersin?"

Annie'nin yüzü soldu. Hemen kendini topladı ve "Işık işi tamam. Şimdi sıra bana söz verdiğin motosiklet dersine geldi," dedi.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

"PASLANMAMIŞ," dedi Annie.

"Evet, paslanma yok."

George garajda duran motosikletini çıkarmıştı. California'da kullandığı kadar muhteşem değildi ama ilk motosikletiydi. O Noel Cambridge'den eve gelirken motosikletle gelmişti.

On beş yıl boyunca garajda durmuştu. Bu sırada birisi onun bakımını düzenli yapmış, kullanıma hazır bırakmıştı.

Bunun bir tek babası yapabilirdi. Yumruğunu deri oturaklığa geçirdi.

"Neden bana söylemedi?"

"Seni sevdiğini, seni özlediğini mi?"

Annie ona kollarını doladığında o da kollarıyla onu sardı. Kimse onu Annie'nin anladığı gibi anlayamazdı. Onu hiç bırakmayacakmış gibi kollarında tuttu.

Sonunda Annie onun yanağına bir öpücük kondurarak geri çekildi.

"Çalışacak mı dersin?"

George motosikletle ilgilenmiyordu. Yalnızca Annie'yi istiyordu. Ama son günlerde kendini ondan uzak tuttuğu için şimdi Annie ondan uzak duruyordu.

Dik duruşu ve şapkasıyla karşısında duran Annie Rowland değil, sanki Lady Rose'idi.

Yine de onu öpmek, gitmemesi için onun her isteğini yerine getirmek istiyordu.

Ve aşk ile ihtiras arasındaki fark buydu.

Birine aşık olduğunda insanın kalbi ihtirası unutuyordu.

"Anlamanın tek yolu var," diyerek iki kaskı eline aldı. Tozlarını eliyle silip tekini taktı ve motoru çalıştırıp bindi. Motorun çıkardığı sesten veya Annie'nin mutlulukla ona bakışından yüreğinin hopladığını hissetti.

Diğer kaskı Annie'ye uzatarak "Ne bekliyoruz. Hadi gidelim," dedi.

Annie hemen onun arkasına yerleşti.

"Sıkı tutun," dedi George. Annie kollarını onun beline dolayarak vücudunu ona yapıştırdı.

Hissettikleri heyecanın ötesinde bir şeydi. Altlarında kayıp giden yol, güven, ikisinin tek bir vücut olması.

Çok daha sonra garaja döndüklerinde George eve gelişinin içinde yarattığı sevinci onunla paylaşmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Annie'yi motosikletten indirip kaskını çıkarttı.

Onu tüm kalbiyle öptüğünde her ikisinin de bunu hafızalarına kazımasını ve yalnız kaldıklarında hatırlamalarını diledi.

Annie bunun son öpüşmeleri olduğunu bilerek karşılık verdi.

Ama gözlerinden akan yaşları durduramayınca geri çekildi. "Hayır. Bunu sana yapamam," diyerek eve koştu.

"Annie!"

George ona yetiştiğinde elinde cep telefonuyla taksi çağırmaya çalışıyor, bir yandan da çekmecelerini boşaltıyordu. Bu giysileri George ile birlikte almıştı ve onun için çok değerliydiler.

Bir ömür boyu edinilecek tecrübeleri o bir haftada yaşamıştı. Daha çok gülmüş, daha çok sevmiş, daha çok sevilmişti.

George ise ona en büyük amacını vermişti: herhangi biri olmak.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek George odaya daldı. Elinden cep telefonunu alarak kapattı.

"Gidiyorum." Telefonu ondan alarak tekrar arama tuşuna bastı. "Şimdi. Burada hiç kalmamalıydım."

George'nin onu isteyen bir ailesi vardı. Hiçbir şekilde Annie onların bir parçası olamazdı. Yine de onunla dost olarak kalmayı çok isterdi. Bu hafta bir şey öğrenmişti; o da aşkı için insanın her türlü fedakârlığı yapabileceğiydi.

George orada durup Annie'nin çantasını toplamasını seyretti. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. "Annie."

Annie ona baktı.

"Seni seviyorum."

Annie'nin kolu yanına düştü. Derin bir nefes aldı.

"Seni neyin güldürüp neyin ağlattığını biliyorum." Eliyle onun yaşlarla ıslanmış yüzünü sildi.

Annie karşı koymadı. George onu kollarına alıp göğsüne bastırdı ve yüzünü saçları arasına gömdü.

"Sana dokunduğumda teninin nasıl olduğunu, gözlerinin bana nasıl baktığını, dudaklarının tadını biliyorum. Senin son derece nazik, ince, cömert ve akıllı olduğunu biliyorum. Ve ne dersem diyeyim evine gideceğini de biliyorum. Ama geri gelir misin?"

"Bu bir masal değil, George. Lütfen bana bir taksi çağırır mısın? Artık eve gitmek istiyorum."

"Ben seni götürürüm," dedi George.

Annie onunla tartışmadı. Arabaya binip otobana çıktıklarında Annie sırt çantasından kese kâğıdına sarılı bir tomar para çıkarttı.

"Lydia'nın arabasının yerine ona bir araba bulabilir misin?"

"Üzerinde ne kadar para taşıyordun?" George şaşırmıştı. Direksiyonu tutan elleri bembeyaz kesildi.

"Yapar mısın?"

"Senin bu gibi işleri yaptıracak adamların yok mu? Ama özür dilerim. Bunu isteyemezsin çünkü büyükbaban öğrenir."

"Kırmızı olursa iyi olur. Bu kâğıda adresi yazdım." Annie sesini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Noel'den tekrar nefret etmeye başlayabilirim."

Annie onun neden kızgın olduğunu anlayabiliyordu.
"Büyükbabana gidip ondan af mı dileyeceksin, Annie?"
Yakındaki bir benzin istasyonuna girerek arabayı kenara çekti.
"Rupert Devenish'i seviyor musun?" George onunla ilgili bilmek istediği her şeyi internette okumuştu.
"Hayır.. Seninle tanışmadan önce.. çok ümitsizdim," dedi Annie. Sesi boğuk çıkıyordu.
"Ne yapmak istiyorsun, Annie?" George onu kollarının arasına almamak için kendini zor tutuyordu.
"Annemle babam yaşasaydı olabileceğim kişi olmak istiyorum." Durdu. "Annem gibi doktor olmak isterdim."
"Eğer doktor olmak isteseydin, olurdun, Annie. Senin istediğin annendi, ona yakın olmaktı."
"Evet ama şimdi büyükbabamı bırakamam."
"Onunla konuşmalısın, ne istediğini açıklamalısın." George bir an durdu ve onu mutlu edecek bir şey bulmaya çalıştı.
"Acıktın mı? Benzin istasyonlarında yemek yemek sana yeni bir tecrübe kazandırır," diye sordu gülümseyerek.

Yemeklerini alıp ellerinde tepsileriyle oturduklarında George ona garajı açık tutacağını ve antika arabaların bakımını yapacağını söyledi.
"Annem ve babamın bulunduğu arazide kiracılar var. Ben çiftliği satın alacağım. Onlar çiftlikte ben evde yaşayacağım."
"İşin ne olacak?"
"Chicago'ya sık sık gitmem gerekecek. Evin bir odasını ofise çevireceğim. Hoşuna gitti mi?"
Annie iç geçirdi. "Çok imrendim. Çiftliği çok beğenmiştim."
"Tekrar tatile çıkmak istediğinde beni arayabilirsin. Motosiklet derslerine devam edebiliriz."
"Artık daha fazla kaçmak istemiyorum, George. Medyadan ve gazetecilerden kaçmak istemiyorum."
George cebinden beyaz bir kutu çıkardı. "Bunu sana sonra verecektim."

Annie ona baktı ve kutuyu açtı. İçinde Noel pazarında beğendiği ökseotu şeklinde küpeler vardı. Küpeleri taktığında George her yerin aydınlandığını hissetti. Uzanıp Annie'yi çenesinden tutarak öptü.

King Lacey'e gitmek için tekrar yola çıktılar. Malikâneye yaklaştıklarında içerisinin kameralar, televizyon kanalları ve muhabirlerle dolup taştığını gördüler.

"Durma, arabayı sürmeye devam et," dedi Annie.

George onu bırakmak istemiyordu. Ümit dolu bakışlarla Annie'yi inceledi. Sonunda yolun kenarına park ederek ona döndü.

Annie uzanıp George'nin elini tuttu.

"Seni seviyorum, George Saxon. Ve küçük Saxon'larımız olsun istiyorum. Annen, baban ve Xandra ile birlikte bir hayat istiyorum. İngiltere'deki her gazetenin baş sayfasında seninle yer almak beni onurlandıracaktır. Büyükbabamla yıllar önce konuşmalıydım."

George gülümsedi. Onu öpmek için eğildiğinde dışarıda flaşlar patladı.

Fotoğrafları tüm gazetelerde yer aldı.

Daily Chronicle, 10 Haziran

LADY ROSE AİLE İÇİNDE EVLENDİ

Lady Roseanne Napier dün milyoner iş adamı Bay George Saxon ile büyükbabasının malikânesi King Lacey'de evlendi.

Tören ve davet aile arasında yapılırken fotoğrafı yayınlamak isteyen basının milyonlarca sterlin ödemek için teklif verdiği kaydedildi.

Çiftin Amerika Birleşik Devletleri'nde balayına çıkacakları belirtildi.

ꕥ ꕥ SON ꕥ ꕥ

Kitap ve Tarama : Ginny
Düzenleme :Yuuki